

GROOVE

Nummer 9 • 2003 Sveriges största musiktidning
December

Alicia Keys
Wyclef Jean
Plastikman
The Mo

The Knife

*EXTRA! EXTRA!
JULNUMMER!*

Fem DJs pratar politik
Holly Golightly • Electric Eel Shock • Erase Errata • Jet • Spike Jonze
Hipwhips • The Lightbulb Project • Soviac • Talking to Teapots • Tarmvred

BRAND GULD

Electric Eel Shock	sidan 5
Tre frågor till Spike Jonze	sidan 5
Studiomän och pudel...	sidan 5
Erase Errata	sidan 6
Skall man ändra historien?	sidan 6
Holly Golightly	sidan 7
Ett subjektivt alfabet	sidan 7
Plastikman	sidan 8
Hipwhips	sidan 10
The Lightbulb Project	sidan 10
Soviac	sidan 11
Tarmvred	sidan 11
Talking to Teapots	sidan 11
Wyclef Jean	sidan 12
Dansgolvspolitik	sidan 14
The Knife	sidan 16
Alicia Keys	sidan 19
Jet	sidan 19
The Mo	sidan 20
Albumrecensioner	sidan 23
Egenrecensioner	sidan 24
Vinylrecensioner	sidan 26
DVD-recensioner	sidan 30
Groove CD 4	sidan 31

ledare

Ljuset i slutet av tunneln

När mörkret lägrar sig och vintern kastar sin blöta filt över Sverige är musik (som alltid) en av de bästa formerna av verklighetsflykt (vilket antingen kan betyda flykt från en trist verklighet eller sökandet efter ett annat plan av densamma). Själv köper jag mer plattor i början av vintern än någon annan period på året, men nu har jag dessutom fått upp ögonen för något nytt.

Nja, nytt är väl en överdrift, men vi svenskar verkar i alla fall ta musik-DVD:er till våra hjärtan. Försäljningen ser hälsosam ut, till skillnad från annat i branschen (men självklart ska vi sänka momsen på musik till bokmomsnivå). Själv har jag konsumerat många DVD:er på sistone, och det är kanske vårt enda sätt att komma riktigt nära artisterna. Även om en hel del bakom-scenerna-material är ospontant och regisserat får man chansen att (från hemmets

trygga vrå, med en skål popcorn i knät) följa med på turné eller in i studion. Denna produkt är bara i sin linda ännu, men kreatörer har definitivt antagit utmaningen. I detta nummer har vi följaktligen en hel sida med DVD-recensioner.

Så någon tvekan om att musik-DVD är en het utmanare till mössan (!) som årets julklapp finns väl egentligen inte.

Ser annars redan fram emot nästa år med Groove. Vi besöker rockstjärnorna i Division of Laura Lee i studion och förhoppningsvis har vi kartlagt den mexikanska electroscenen.

God jul & gott nytt år!

Gary Andersson
chefred@groove.se

Utlottning!

Du har chans att vinna snygga

**Wyclef
Jean-
tröjor!**

Vi lottar även ut skivor med

**Jet
Alicia Keys
José Gonzàlez**

Och fina t-shirtar med

hundrävar!

(vi vet inte heller vad det är)

Groovekläder!

I vår exklusiva webshop kan du skaffa snygga t-shirts och jackor med Groove-tryck i bästa Ground Control-kvalitet.

T-shirt

149:–

finns i flera färger

...på www.groove.se

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg
Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.se
<http://www.groove.se>

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Andersson, chefred@groove.se

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.se

Redigering
Gary Andersson, Henrik Strömberg

Annonser
Per Lundberg G.B., per@groove.se,
0706-44 13 79

Groove-CD
Susanne Pettersson, sp@groove.se
031-13 91 70

Webb
Ann-Sofie Henricson, ash@groove.se

Praktikant
Ida Qvarnström

För icke beställt material ansvaras ej.
Citera oss gärna, men ange då källa.
Tryckt på miljömärkt papper.

Tryck Adargo Press AB

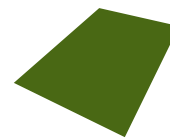
ISSN 1401-7091

Groovearbetare

Kristofer Ahlström	Johan Joelsson
Mats Almegård	Robert Lagerström
Gary Andersson	Elin Liljero
Daniel Andréason	Per Lundberg G.B.
Daniel Axelsson	Thomas Nilson
Mikael Barani	Mia Olsson
Jonas Elgemark	Johanna Paulsson
Andreas Eriksson	Daniel Severinsson
Fredrik Eriksson	Magnus Sjöberg
Moa Eriksson	Mathias Skeppstedt
Johannes Giotas	Henrik Strömberg
Torbjörn Hallgren	Josefin Öberg
Annica Henriksson	

Groove görs i samarbete med:

Bostream

GROUND CONTROL

CMM GROUP

Missy Elliott
This Is Not A Test.
CD **175:-**

Du hittar den på Åhléns skivavdelning.
Välkommen in!

vinternytt från goldhead

Various International DeeJay Gigolos 7

Sjunde installationen från Gigolo som sedan tidigare kompulerats av Hell. Dubbel-CD med det senaste inom electro-clash, house och techno med nytt material av Fat Truckers, Psychonauts, MU, P Diddy & Kelis, Crossover, Chris Korda, Freaks, Terranova, Fischerspooner och många fler.

El Sheriffo Det Våras För Sheriffen

Producenten El Sheriffo med sitt säte i Malmö har laddat med 13 välproducerade beats och sveriges hetaste rappare på gästlistan. På "Det Våras För Sheriffen" medverkar Paragon, Sam E, Fjärde Världen, Organism 12 m.fl.

Akem Autodidakt

Akem har länge varit en del av gruppen Headtag som bl.a jobbat med Looptroop. Akem släpper nu sin första soloskiva, helt på svenska, där han själv står för alla produktionerna. Medverkar gör bl.a Promoe, Crippual, Scoob Rock och Bashie.

Ken Det Bortglömda

Här är nya albumet med låtar från "Inblicken" och "Mellanspelet" samt en mängd helt nya spår. På albumet gästas Ken av Joel, Sam E, Jeppe, Ayo, Kaliffa, Rastegar, Danne B, Swift samt Proof från D-12!

Caspian Onenine-86 Colony Vibe

Endast 17 år gammal men redan en välutvecklad MC med ytterst goda kunskaper i det engelska språket. För produktionen står Steadysession som med sitt intressanta sound gör detta album till ett av Sveriges för tillfället mest spännande hiphop-album.

Various Hi Fidelity Dub Sessions Chapter 5

Ytterligare en utmärkt samling från Guidance där dub möter beats, soul och reggae. Innehåller spår av Thievery Corporation, Joel, Stereotype & Tikiman, Western Roots, Butch Cassidy Sound System m.fl.

Öst möter väst

Det är en kall novemberkväll när Malmö får besök av ett underligt band. En trio med två personligheter där en är tillbakalutad och den andra en behållare med lustgas.

Det är flera timmar innan Electric Eel Shock intar scenen som förband till Danko Jones. I en soffa på Kulturbolagets andra våning sitter tre japanska rockfanatiker snällt uppradade. Trummisen Tomoharu "Gian" Ito drar sig undan i hörnan och gör inget större väsen av sig. Senare, på scenen, visar han istället upp en minst sagt öppen och frisläppt sida.

Electric Eel Shock har varit på turné sedan oktober förra året med albumet *Go America* i ryggen. En skiva som skrevs speciellt för en turné i USA. Och det är i turnébussen, eller framförallt på scenen, som de hör hemma. Det är nämligen inte i det musikaliska som tjustningen finns, även om grabbarna vet hur de ska banka samman rätt ackord. Nä, det är i skenet av strålkastarna som magin skapas.

– Allt handlar om energi, vi kör inte med några speciella scenshower, säger sångaren och gitarristen Akihito Morimoto.

De som sökte sig till Roskildefestivalens Odeonscen i somras fick en avklädd lektion i hur garagepunk och heavy metal låter i perfekt sammanstrålning.

Tack vare några svenska TV-journalister fick Electric Eel Shock tillgång till tre kameror och resultatet finns på en oredigerad och begränsad DVD.

– Det är den sanna historien. Spelningen på Roskilde var den första för oss på en stor festival och vi ville visa hela världen hur det såg ut, säger sångaren stolt.

De som trängs framför KB:s scen senare på kvällen får se samma halvnakna undervisning. En urladdning som är väl inlär, men som ändå känns impulsiv.

Den tidigare så blyge och ointresserade trumslagaren kommer nu ut i Red Hot Chili Peppers-utstyrel, vilket betyder endast en strumpa på könsorganet. Med fyra trumpinnar misshandlar han

sitt instrument genom en improviserad version av Black Sabbaths *Iron Man*.

Det fortsätter på samma galna sätt genom hela konserten, med alla traditionella rockposer. Låtar som *Japanese Meets Chinese in U.S.A.*, *Do the Metal* och *Suicide Rock'n'roll* får publiken att hoppa runt som hyperaktiva tonåringar med stora leenden på läpparna.

– Folk brukar beskriva oss som det nya Metallica, och det är helt okej. Men egentligen är det Ozzy som är min Gud, säger sångaren efter att basisten Kazuto Maekawa har översatt frågan till japanska. Jag växte upp med heavy metal och nu återvänder jag till mina rötter. I början var vi mer inne på funk.

Det är svårt att ta killarna på allvar. Lättexterna är stundtals hysteriska, barnsligt naiva och fulla med ironi.

– Jag försöker vara allvarlig, säger Akihito. Mina texter är som en dagbok till mitt liv.

– Aki måste dölja det allvarliga med löjliga saker på grund av sin blyghet, säger basisten och skrattar.

3 frågor till...

... Spike Jonze som nyligen var på besök i Sverige för att spela in reklamfilm. Han är tillsammans med Michel Gondry och Chris Cunningham aktuell med DVD-serien *The Directors Label*.

Hur utvecklades samarbetet med Michel och Chris?

– Jag har känt Michel länge. Jag såg hans video till Björks *Human Behaviour* och blev ett fan. När jag sen jobbade med Björk på *It's Oh So Quiet* frågade jag henne allt om Michel. Ett år senare träffades vi. Vi åt lunch i fem eller sex timmar. Det fanns så mycket energi mellan oss. Vi snackade om videor, tekniska detaljer, filmer vi ville göra – allt! Sen fick vi den här idén att samla våra musikvideor. Men det hände inte något förrän jag lärde känna Chris för ungefär fyra år sedan. Jag nämnde det för honom, han tänkte direkt och det fick oss att ta tag i det.

Lärde du känna Chris via Björk också?

– Ja, faktiskt! Björk är helt klart länken som binder oss samman. Hon pratade om Chris och fick mig att kolla upp honom. Sen såg jag hans videor och gillade dem verkligen.

Du började som skateboardfilmare. Var det ett stort steg att börja göra musikvideor?

– Nej, men om man gör skatofilm är det bara att filma. I musikvideobranchen måste man lära sig mer om filmmakande och produktion och såna saker – det är inte bara du och kameran längre. Fast det mesta är sig likt, man ska ju producera film. I båda fallen gör jag oftast något med människor jag beundrar. Gillar jag skatetricken eller musiken inspirerar det mig att göra videon så bra som möjligt. Michel tycker inte att man behöver gilla låten för att göra en bra video, men jag har aldrig gjort en bra video till en låt som jag inte gillat helt och hållet.

Mats Almegård

Studiomän och pudelrocksfascister

Krönika

I Sverige behöver jag för det mesta inte känna mig som TJEJ så fort jag går utanför dörren. Såvida jag inte har på mig minikjol eller liknande känner jag mig oftast rätt och slätt som en Moa.

Visserligen blir man som ung tjej oftast inte lika respektfullt bemött som en medelålders man i kostym, men då rör det sig oftast om småsaker och ingenting som får en att känna sig totalt alienerad från sin manliga omgivning.

Det finns bara två ställen där jag på grund av mitt kön känner mig som en verklig alien: datoraffären och musikaffären.

Datoraffärens teknikördar bryr jag mig inte mycket om, värre är det med musikaffä-

terna. Nu spelar jag själv inte musik längre men varje gång jag ska följa med någon dit, brorsan, pojkvännen eller någon kompis, så får jag ett löjligt behov av att hävda mig mot dessa studiomän och dessa inskränkta pudelrocksfascister.

Sist jag var med min brorsa för att kolla på en mick åt honom var jag ensam tjej i affären bland säkert trettio killar. Ingen säger något, men en blick kan säga mer än tusen ord: "Och vad gör du här?". Min försvarsreaktion blir att antingen böja prata högt om musik och låtsas att jag kan betydligt mer än jag gör om vilket märke på mikrofonen som är bäst. Min andra reaktion är att låtsas vara

totalt ointresserad av musik och högljutt sucka av tristess åt att behöva vara där.

När jag var yngre och spelade i ett poppunkband brukade jag gå till musikaffären bara för att visa att jag spelade i band. Jag gick runt och klämde på gitarrerna (som jag aldrig hade råd med) och verkade cool. Sen köpte jag en bunt plektrum innan jag gick ut för att visa att jag spelade gitarr. De flesta av dem använde jag aldrig.

En gång när jag skulle köpa plektrum frågade mannen bakom disken om det var till en akustisk gitarr. Detta förolämpade mig så mycket att jag för att visa att jag minnsann spelade ELGITARR i ett PUNKBAND köpte de hårdaste, tjockaste plektrumen

(jazzplektrum visade det sig) som jag aldrig någonsin hade användning för.

Men jag lyckades i alla fall göra honom förvånad.

Moa Eriksson
moa@groove.se

Underbart är kort

– Även om vi skulle spela alla låtar vi kan skulle vi få svårt att spela mer än en timme. Fast samtidigt tror jag inte att någon orkar lyssna på oss så länge. Jag skulle inte det.

Erase Erratas musik är intensiv, nervös och elektrisk, likväl direkt som flyktig. Naturligtvis dryper det av moderna influenser som The Minutemen, Gang of Four och annat spattigt gitarrskrammel.

Gitarristen Sara Jaff, Jenny Hoyston på sång och trumpet, basisten Ellie Erickson och trummisen Bianca Sparta bildade gruppen 1999 i San Fransisco. De har förutom två fenomenala skivor, *Other Animals* och nu senast *At Crystal Palace*, släppt ett antal splitsinglar tillsammans med ibland annat Sonic Youth, lightnoisegruppen Black Dice och electrorockarna Numbers.

På ett hotell i Frankrike sitter Sara Jaff och berättar förstrött och nästan lite håglöst om varför deras skivor är så korta, om postpunkfunkens återuppståndelse och vem deras femte medlem är. Trött efter en lång turné och med en illa dold hemlängtan.

– Oftast så improviserar vi fortfarande väldigt mycket när vi gör låtar. Det hände

väldigt mycket mer i början men fortfarande är det själva grunden hur en låt kommer till. Vi känner varandra så pass väl att vi är trygga med varandra och litat på att det vi spelar är bra. Bara vi undviker att bli tråkiga och håller det kort.

– Det är lite problemet med att spela i Europa. Man förväntas spela så länge. Jag tycker själv att det är tråkigt att se ett band i mer än en timme, så vi är fullkomligt nöjda om vi spelar i trettiofem minuter högst. Jag hatar när det blir långtråkigt, därför är låtarna inte heller så långa. Det får aldrig bli trist.

De ser sig själva som en länk mellan svårare musik och pop. En grupp som kanske kan få fler att upptäcka den mer konstiga ambitiösa gitarrmusiken, såsom Black Dice, men även få i sig en nödvändig dos punk.

Det har talas om en revival av riot grrrl och postpunk. Men Sara Jaff tillbakavisar bestämt att de skulle surfa på en våg av skranglig åttiotalsretro eller någon annan genre.

– Det är visserligen en mängd grupper som precis som oss gärna lyssnar på Gang of Four, Rough Trade-band och den typen av grupper. Men, det är väl inget ovanligt

med det? Vi har väl tur att det äntligen skrivs om bra musik igen. Det går ju i vågor. Fast det är nog mest jag i gruppen som har någon som helst relation till den musiken du menar. Vi är fyra väldigt olika personligheter.

På skivorna finns även ett femte namn med, Maya – vem är hon?

– Det är vår musa. Både vår musikaliska och personliga musa. Hade inte hon funnits skulle inte Erase Errata heller finnas, inte vi som personer heller. Vad ska jag säga? Hon är så mycket mer än vår bandmusa...

Skall man ändra historien?

krönika

Först och främst vill jag bara säga att ja, jag köper dem. Allihopa, nästan. Såja, då var det sagt, nu kan gnället börja.

Varför gör man om något som redan har sin plats i historien, som är en bit av historien, med sina fel och allt? Jag pratar givetvis om Deluxe Editions och annat trams.

Det värsta med dem är ju att de är så bra. Men jag är ändå emot dem. Av princip. Köpte precis Beatles *Let it Be... Naked*. Och den är ju givetvis helt underbar och på många sätt (ja, ni kan skriva och bombhota mig) bättre än originalet. Jag har lyssnat på den konstant sen jag inhandlade den och den bara växer och växer och jag kommer troligtvis i fortsättningen bara att lyssna på originalet för

att höra precis hur mycket smör och smet de skalade bort i den nya versionen.

Men varför ska man göra det? Är inte det lite som att gå tillbaka och låta Kenta Nilsson göra ett av sina VM-mål igen fast den här gången lite läckrare, lite snyggare? Eller som att gå och bättra på Mona-Lisa med lite nya färger och kanske räta till det där störande leendet? Det spelar ju ingen roll hur bra eller mycket bättre det blir, varför ändra på historien? Och framför allt, är det rätt eller fel?

Delar av mig tycker att det är helt rätt att ge ut Velvet Undergrounds första platta med extraspår och annorlunda mixar. Men då är det ju inte längre första Velvet Underground-plattan. En skiva har ju en speciell låtordning

och speciellt utvalda låtar av en anledning, för att skapa något unikt, för att visa en helhet, ett konstverk. Förstör man inte det om man lägger till låtar som blev ratade första gången? De blir ju inte ratade för att de är exceptionellt bra låtar.

Likadant är det med nya Beatlesplattan, även om inte Paul McCartney gillade vad Phil Spector och John Lennon gjorde så är det ju så *Let it Be* är. Plus att det faktiskt var 33 år sedan, jag tycker det verkar lite suspekt att superrika Sir Paul hux flux först vill ända Lennon/McCartney till McCartney/Lennon och nu detta. Jag är skeptisk.

Men jag köpte The Whos första när den kom nyligen igen, och när Sonic Youth gav ut

sin dubbel-CD-version av *Dirty* så var jag och inhandlade den så fort jag bara kunde, och jag kommer att vara lika till mig i vår när *Goo* ges ut i Extended Edition också. Fast jag är emot det. Bara så ni vet. Av princip.

Mathias Skeppstedt
mas@groove.se

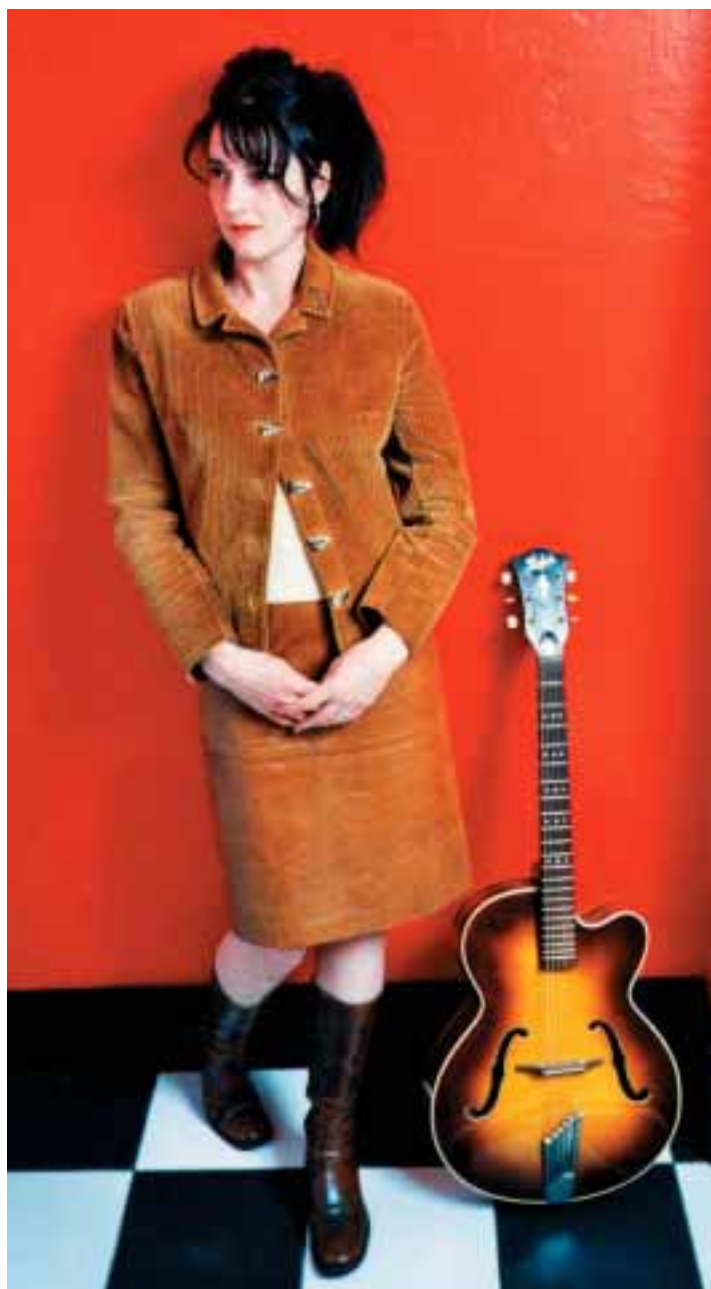

Holly Golightly

text: Johanna Paulsson

Bloody good fun!

Tänk Nancy Sinatra med whiskeyglas i hand och bluesgitarr i famn med The Kinks som komband. Holly Golightly blandar typiskt brittiskt med amerikanskt bluesigt.

– Jag upptäckte musiken när jag började lyssna på radio medan jag mockade i stallet.

Holly Golightly har precis kommit hem från jobbet när jag ringer upp henne i London. Varför hon skriver låtar har hon inget svar på. Det är helt enkelt någonting man gör eller inte gör, menar hon.

– Om det inte ingick i mitt liv så vet jag inte vad som skulle göra det, antagligen bara hästar, säger hon och skrattar.

Holly Golightly har ett förflutet i Thee Headcoatees. Gruppen var ett systerband till Billy Childishs Thee Headcoats och blandade garagerock med girl group-soundet. Efter fyra år i Thee Headcoatees satsade Holly Golightly på en solokarriär. Sedan debuten med *The Good Things* 1995 har hon hunnit släppa drygt ett tiotal album. Men märkligt nog är det inte förrän nu, strax efter att hon medverkat på The White Stripes-plattan *Elephant*, som hon fått riktig uppmärksamhet.

Hon lärde känna den röd-viträndiga duon när hon bodde i San Fransisco för

några år sedan. De låg på samma bolag och brukade spela ihop. I närmare två år jobbade Holly Golightly med att träna hästar i Kalifornien. När hon skadade foten så illa att hon tvingades sluta flyttade hon tillbaka till London.

Senaste plattan *Truly She is None Other* kom i augusti. Öppningsspåret *Walk a Mile* låter som en *These Boots are Made for Walking* för 2000-talet. Sången distar på de flesta av spåren medan trummorna skramlar ikapp med plånkigt gitarrplock och knastriga garagerockssolon. På skivan har hon tolkat två Kinks-låtar.

– Jag blir aldrig uttråkad av dom, konstaterar hon och berättar att hon växt upp med föräldrarnas Kinks-skivor.

Hennes version av *Time Will Tell* är nästan snudd på bättre än originalet. Men oavsett om det är hennes egna låtar eller gamla sextiotalscovers känns soundet aldrig retro. Musiken låter snarare som om den faktisk vore inspelad då och inte nu.

– Jag har ingen strategi. Det blir vad det blir, förklarar Holly Golightly, som

menar att hennes musikaliska begränsningar både som gitarrist och sångerska avgör resultatet.

Hon verkar humoristisk och lätt-sam. När jag ber henne beskriva sig själv med tre ord drar hon till med ”bloody good fun” utan att ens tänka efter. Men är det någonting som gör henne arg så är det dåliga bilförare och människor som gör illa barn och djur.

Själv har hon en hund, tre hästar och, tills för ett par veckor sedan, några guldfiskar. Pojkvänner verkar hon däremot ha fått nog av även om ex-pojkvännen Bruce Brand, som var med på Thee Headcoatees-tiden, får vara med i kombandet.

Kring Lucia kommer Holly Golightly för första gången till Sverige. Vill man försöka undvika de gamla vanliga jul-dängorna är det för övrigt en god idé att leta upp *Little Stars*, en julsingel som den brittiska garagebluesbruden spelade in förra året tillsammans med amerikanska garagerockbandet The Greenhornes.

ett subjektivt alfabet

RAMONES

Nyligen fick den karismatiska frontfiguren, och tyvärr redan stendöde, **Joey Ramone** en gatukorsning uppkallad efter sig i New York. Det är sådana utmärkelser som skiljer agnarna från vetet. Ramones är fortfarande ett av de band som inspirerar och fascinerar nya artister. Tänk bara om **Tommy**, **Joey**, **DeeDee** och **Johnny** inte gått omkring i skinnjacka, converse-dojor och slitna jeans, hur hade då dagens rockmode sett ut? Tänk sedan ett steg till. Om inte dessa fyra gentleman från stadsdelen Queens gjort låtar som *Sheena is a Punkrocker*, *The KKK Took My Baby Away* och *Rockaway Beach* hade världen varit mycket gråare och tristare. PLGB

REGN

Ett väderfenomen som har inspirerat en lång rad artister. I många olika genrer har denna fuktiga metafor haft många olika betydelser. Som sprallig men ändå melankolisk i **Blind Melons** *No Rain*, sorlig i **Orups** tolkning *Regn hos mig* eller dödsdömd i **Guns'n Roses** *November Rain*. Men det finns även positiva och hoppfulla beskrivningar. Ett exempel är **The Weather Girls** som hoppades att regnet skulle medföra fler av det manliga könet i *It's Raining Men*. Men trots alla tolkningar är det bästa ändå att ta ett steg tillbaka till barndomen och dansa sig blöt till *I'm Singing in the Rain*. AE

RAIN

Beatles *Rain* från 1966 är inte bara en fantastisk låt, den är även intressant på andra sätt. **Ringo Starr** menar själv att trumspelet är hans bästa inspelade insats någonsin. **McCartneys** bas ligger högt i mixen och basslingan är så häftig att den nästan lägger beslag på all uppmärksamhet. **Lenmons** sång är dubbad flera gånger och hastighetsmanipulerad liksom **Harrisons** och **McCartneys** körer. Kompet spelades in i för högt tempo för att sedan dras ner. Det skapar en släpande tung psykedelisk känsla. Om man vrider upp volymen precis innan låten tonas ner hör man långt bort första textraden ”When the rain comes they run and hide their heads” baklänges. Någon sa en gång att *Rain* ger uttryck för den skälvande klarheten hos en godartad LSD-upplevelse. Kanske hade han rätt. JE

Hip Hop Reggae
Soul Funk Techno
Elektro House D&B Pop
på 7" LP & 12"
Skivspelare Mixers
Skivväskor T-shirts

Allt levereras första vardagen efter beställning. Nu har vi sänkt fraktpiserna samt att vi har säkert sida för kortbetalning.

Blenda
WWW.BLEND.COM

Kom mycket närmare

Han är en av technovärldens legender. En av världens dtörsta DJ:s. Han har gett ut musik sedan 1990, i alltmer fokuserade och minimalistiska former. Men nu säger han plötsligt saker i låtarna. Kanadensaren Richie Hawtin är tillbaka med sitt femte album som Plastikman.

Det som med en gång slår mig med Plastikmans nya album *Closer* är hur mörkt det är. Det känns lite som att klättra in i hans huvud och inse att insidan är klädd i mjuk svart sammet.

– Jag tycker alla Plastikman-albumen är väldigt mörka. Kanske känns det här mörkare på grund av texterna, några av orden är rätt dystra. När jag spelade in det blev det uppenbart att det skulle bli ett Plastikman-album, för dom har alla en speciell känsla. Kanske inte extremt mörk, men jag skulle inte säga att något av albumen är vidare glatt. Det är den mörka sidan av min personlighet som kommer fram.

Hur kommer det sig?

– Jag vet inte riktigt, det har alltid varit så. Det föddes ur konstiga mörka rave-partyer i lagerlokaler, ur underliga upplevelser mina vänner och jag hade.

Gör du någonsin glad musik?

– All musik jag gör är inte mörk, men å andra sidan är inget direkt glatt. Jag gillar när musik är introspektiv. Jag säger inte att jag är en dyster människa, jag gillar glad musik, men jag gör den inte själv. Jag vill gå djupare.

Hur kommer det sig att du för första gången sjunger på den nya skivan?

– Dom andra skivorna var mer om att fånga en känsla, att skapa en slags främmande miljö, något som inte existerat förut. Att skapa ett påhittat ställe i mitt huvud. Medan denna platta handlar mer om stället där jag skapar dom sakerna vanligtvis. Istället för att försöka fantisera fram något påhittat så ville jag beskriva vad som verkligen händer i Richie Hawtins huvud. Och när jag försökte fånga det insåg jag att jag inte bara har ljud och bilder i huvudet, utan där finns också röster, min röst, mina vänner röster, den inre rösten vi alla har. Så om jag skulle fånga Richie Hawtins sinne måste jag ha med röster och nya saker som inte funnits på dom tidigare albumen.

– Fast jag måste säga att det har funnits en hel del röstsamplingar och spoken word i min musik förut. En av de viktigare delarna av *Sheet One*, den första skivan, är en kille som snackar om att bli galen och leva på gränsen. Så även om det är mycket nytt tycker jag det är en naturlig fortsättning på Plastikman.

Han snackar bland annat om den halvmån timer långa spåret *Okx* på *Sheet One*. Jag har alltid trott det var hans egen röst på den låten.

– Nej, det var inte min röst. Men på detta albumet var alla rösterna tvungna att vara mina. När jag hör min inre röst tänka i mitt huvud, då hör jag ingen annans röst säga åt mig att göra något, jag hör ekot av min egen röst, speglingen av min röst.

Och ditt öga på omslaget, hur tänkte du där?

– Ja, omslaget är ju riktigt blankt, och "ögat är själens fönster"... Men man kan också bedra sig om man tror man kommer någon närmare genom att se in i deras ögon, för man kan aldrig riktigt veta vad som händer i någon annans hjärna.

– Resten av omslaget, insidan, är fyllt av minnen, där finns foton, handskrivna texter, mail – men avbildat väldigt rufft och lite

fucked up – och det signifierar att ögat är själens fönster, men att man måste mycket längre in för att förstå vad jag snackar om, att förstå någon.

Hur kommer det sig att du bestämde dig för att bli så personlig nu?

– Jo, för att efter tio år var det dags. *Sheet One* handlade om att bli galen, vara på gränsen och lite om att vara ensam i mörkret. Den sortens känslor fortsatte sedan på olika sätt genom dom följande skivorna, och denna gång befann jag mig vid en punkt i livet när jag också kände på det viset, mer än någonsin, och det ville jag fånga. Så när jag visste att albumet skulle handla om miljön i mitt huvud, hur Richie Hawtins hjärna låter och tänker, då visste jag att jag skulle bli tvungen att vara personlig. Jag var tvungen att låta väggen mellan mig och publiken falla. Och det var rätt tid för det nu, det var dags att låta

folk komma in i sinnet som skapat dom tidigare skivorna som så många (förhoppningsvis) gillat.

Bortsett från allt det mörka så känns det som du alltid tar med några skämt med lyssnaren. I *Headcase*, till exempel, spelar du plötsligt Nokias ringsignal mitt i låten.

– Visst leker jag med lyssnarna. Jag försöker ständigt dra in dom i musiken och ge dom en känsla av att bli infångade av min värld, men jag har också dom här små meddelandena från omvärlden som slår igenom. Det påminner oss om världen vi lever i, och att teknologin gör att allt går så fort och ger oss så mycket glädje. Njutningen i att lyssna på ett album skapat helt elektroniskt. Men också att teknologin kan bli för inkräktande ibland, det blir för mycket.

E XTREME

MC60 med inbyggd kamera

Nya Siemens MC60 med sin x-form, runda knappsats, färgskärm och inbyggda kamera är en exceptionell mobiltelefon. Extremt enkel att använda. Klicka två gånger för att ta en bild, några sekunder senare är ditt MMS på väg.

Be inspired

Soviac

Deras senaste video handlar om ett par fötter på en bro. På deras hemsida kan man lära sig hur man filear en gädda. De jobbar hårt för att låta skadat. Eskilstunas Soviac är inte ditt vanliga rockband.

– Vi anstränger oss ibland för att försöka vara ”vanliga” och använda mer traditionella grepp, säger bandets gitarrist och sångare Gunnar Lindstedt. Men ofta slutar det ändå med att vi går igång på något som låter konstigt och avigt.

Soviacs nya album *Triology Sexlife Rodeo Friscotti* är en triologi utförd av en trio. En triologi. Indelad i tre olika delar. Inspelad i tre olika studior med tre olika inriktningar. Dessutom fick varje bandmedlem huvudansvaret för varsin del. Skivan inleds med nervös, sönderdistad noiserock. Det är Gunnars del.

– Vi fick faktiskt jobba ganska mycket för att få det att låta skadat. Vi gjorde helt tvärtom vad man ”får” göra i en studio.

Skivans andra del är ”Cates del”. Hon heter Breinder i efternamn och spelar bas och sjunger i Soviac. Här tar gruppen nya svängar med hetsig electropunk. Triologin avslutas med trummisen Markus Wolds avsnitt som bjuder på rätt så rak och gungande skrånrock. Förmodligen skivans mest lättlyssnade del, och den har Soviac förstas valt att lägga sist.

Gunnar är i Göteborg för att hälsa på en kompis som går på Valands Konstskola. Egentligen skulle Soviacgitarristen varit nyss hemkommen från en lång Europaturné. Men efter att ha genomfört fem av 25 spelningar avbröt bandet turnén och reste hem.

– Vi hade stora samarbetsvårigheter med dom som hade bokad turnén, så det var ohållbart att fortsätta, berättar han.

Den tyske bokaren blev inte direkt glad över Soviacs beslut.

– Dom kommer nog att se till att vi aldrig mer spelar på många av dom ställen vi skulle spelat på. Så det är lite olustigt. Men när man gör sådana här jobbiga och knepiga saker, vilket vi gör hela tiden, så blir man lite starkare varje gång man klarar av det. Man blir till slut som en sån där gammal gubbe, som Yoda eller någon, som bara blir klokare och klokare. Väldigt seg och envis.

Istället vill Soviac spela mer här hemma i Sverige, och har redan tankarna på nya, spännande skivprojekt. Soviac går sin egen väg.

Daniel Axelsson

Tarmvred

Senaste EP:n från Tarmvred passar som hand i handske i den rådande 8-bitarstrenden. Det är en hyllning till Commodore 64-datorns ljudchip MOS6581, gjord på kultmaskinen Sidstation. De fyra låtarna på *Viva 6581* heter till och med 6, 5, 8 och 1, respektive. Men Tarmvreds Jonas Johansson vill betona att 8-bitarsmusik bara är en liten del av hans skapande.

– Jag har alltid älskat de gamla Commodore 64-ljuden. Speciellt när jag spelat live har jag kört mycket med 8-bitarsgrejerna. Men nu har jag gjort den skivan så nu går jag väl tillbaka till det gamla igen, säger han och skrattar. Jag vill ju inte bli fast på en sak, jag vill inte bli killen som gör 8-bitars skräcktechno.

Jonas lyssnade mycket på synt och industrimusik när han växte upp, och har en förkärlek för distade trum-ljud.

– Det var ju så jag fick mitt skivkontrakt, det var ju mycket distade rytmer och... oljud, bara. Rhythmic noise, som den genren kallades.

Fick du skivkontrakt på en gång?

– Mitt bolag var från början ett web-zine jag snubblade över, Recycle Your Ears, och Nicolas Chevreux som driver det recenserade i stort sett allt han fick inskickat. Jag hade den här demon och jag hade tre jiffy-påsar, men jag hade bara porto till en av dem. Så jag skickade till Recycle Your Ears för jag visste att det var det enda ställe jag nästan garanterat skulle få feedback ifrån. Och han lyssnade på den och frågade mig om jag ville ge ut en skiva på hans bolag som han skulle starta.

Sagt och gjort. Tarmvreds debut *Subfusc* kom ut under 2001. Sedan dess har han också gjort en delad skiva med Panacea och Needle Sharing. Vad är det med dessa band och deras coola bandnamn?

– Jag vet inte... Tarmvred var svenskt, det såg snyggt ut i skrift, och det var så där lagom hårt.

Vi nämnde i förra numret av Groove att sångaren i Östermalm en gång var med i ett band kallat Tarmvred.

– Ja, just det, jag såg det en gång vid en nätsökning, ett lokalt punkband från Stockholm. Men det stod att dom har ”disbanded”, så det är inget problem.

Nästa album med Tarmvred skulle komma ut i december, men har som vanligt blivit försenat.

– Det kommer vara ett ganska spritt album. Det kommer finnas både melodier och ambienta delar, det kommer finnas stenhård noise... eventuellt också lite electric body music.

Henrik Strömberg

Talking to Teapots

Talking to Teapots är inte något fräscht popband i startgrupparna. Gitarristen och sångaren Martin Månsson har spelat med olika band i tio år nu.

TTT bildades 1999. Men det var mest en tillfällighet att de blev ett band överhuvudtaget.

– Vi träffades i en studio där vi alla praktiserade. Han som ägde studion var inte där så ofta och vi ville ju spela in musik. Jag hade lite låtar och dom andra två kunde ju spela bas och trummor, säger Martin och skrattar. Så vi formade det här tillsammans och kommer väldigt bra överens.

TTT:s musik målas med en kladdig och färgsprakande palett. Beatlesfärgad lo-fi-estetik blandas med gymnastisk gitarronani och refränger som förmodligen kommer att få stora delar av det svenska indieproletariatet att drabbas av kollektivt mindervärdeskomplex. Martin skriver bäst när han är glad och mår bra.

– Så när jag är nere gör jag inte deppig musik. Då skriver jag något som gör mig glad. Jag kan inte ta E-moll, A-moll och sjunga att jag är olyckligt kär. Det är inte jag. Men jag använder mig gärna av såna fragment i låtar som jag sedan kan förstöra.

TTT har precis slutfört arbetet med en ny skiva. Tills det att något skivbolag förhoppningsvis nappar släpper TTT plattan på sitt egna CD/R-skivbolag Det Här Är Inget Riktigt Skivbolag Records.

– Det blir lite roligare så, som att det blir ett riktigt släpp. Vi har skickat våra tidigare inspelningar och fått intresserade svar från Sverige, Danmark och Tyskland. Jag har alltid varit flitig med att skicka runt våra grejer, men nu är jag utfattig så det är ju en ekonomisk fråga. Men det vore hemskt om det ska hänga på frimärken, säger Martin.

Texterna har tidigare varit kryptiska nonsenssagor. Men på den senaste skivan har de förändrats.

– Nu har det äntligen börjat hända saker i mitt liv som är intressanta och värda att skriva om. *A New Pair of Eyes* handlar om när jag köpte glasögon. En ny värld öppnades. Jag började se alla små detaljer. Individier som tänker och en massa djur som gör saker. Men nu har den känslan försvunnit. Den enda skillnaden nu är att jag knappt ser någonting utan dom, säger Martin Månsson.

Johan Joelsson

Wyclef Jean vet hur man fixar en fest. När jag trampade in på den röda mattan till teatern vid Times Square så gick Don King framför mig. Sen kom Outkast, Suge Knight, Dr. Dre och Donald Trump.

– Om Donald Trump kommer fram och säger att han gillar min musik, tänker jag absolut ta hans telefonnummer. ”Hej, Donald jag behöver en svit, den största du har!”, skrattar Wyclef. ”Don King, jag behöver gå på en boxningsmatch, får jag biljetter på första raden?”. Man kan aldrig ha för många vänner!

Jag träffar Wyclef dagen efter festen på skivbolagets sterila kontor, han är trött och har på sig samma gröna träningsoverall som han uppträdde i kvällen innan.

– Jag är vän med alla. Jag vill att energin går framåt istället för bakåt av negativa tankar. Rapvärlden behöver inte all den här skiten just nu. Det måste gå framåt.

Nästan två år efter förra plattan *Masquerade* släpper Wyclef *The Preacher's Son* på egna bolaget Clef Records. Han berättar om låten *Industry*.

– Det var två år sedan jag förlorade min pappa. Jag sörjde i två år. Funderade på hur jag ville komma tillbaka. Jag ville ha mitt eget skivbolag, men jag ville att en av jättarna skulle backa upp mig. Då kom jag på att jag kan skriva ett brev till musikindustrin. Så kom *Industry* till. Jag tänkte inte på det ens, jag bara skrev det som det kom.

Wyclef inleder varje uttalande med tystnad, man får intrycket av att han redan funderar på hur det kommer att se ut i tidningen. De flesta svar han ger är ofullständiga och fragmentariska. Han kommer på nya tankar mitt i en mening och fortsätter på de nya banorna. Och varje tanke åtföljs av ”Know what I'm saying?”. Sen skrattar han.

– Nu när jag har eget bolag kan jag göra saker i bara 10 000 ex, som det exklusiva akustiska albumet. Ingen sång, bara teman, solon och andra grejer. Nu behöver jag inte oroa mig för att jag måste sälja så och så många miljoner. Jag kan göra mina stora plattor för BMG men jag kan fortfarande göra Clef-saker. Nästa år kommer det en kreolplatta, *Welcome to Haiti 2004*, allt är kreol rakt av.

The Preacher's Son är mer fokuserad än vad dina tidigare skivor varit.

– Tack ska du ha, hahaha. När jag var på Sony ägde jag inte ens min master. En gång

pratade jag med Prince, och han sa: ”Dom här stora bolagen, dom äger dina låtar”. Men nu kan jag ge dig 14 sånger som jag tycker om. Så jag är definitivt mer fokuserad på vad jag gör NU, vilket är att skriva sånger.

Sen rappar han två verser från *Industry*. Wyclef vet hur man underhåller. Han svarar inte alltid på frågor utan berättar hellre om allt han gjort och allt han kan. Som när jag påpekar att jag tycker det nya omslaget påminner om de gamla *Blood & Fire*-omslagen från Jamaica.

– Allt jag gör är spirituellt. Jag kan sjunga som Bob Marley, men jag har aldrig träffat honom. Jag spelar gitarr med tänderna och bakom ryggen som Jimi Hendrix även om jag aldrig träffat honom heller. Allt jag gör är spirituellt, know what I'm saying?

– Men det handlar också om rötter. Jag älskar Bob Marley, gamla Peter Tosh, Jimmy Cliff – det lyssnar man på när man är från öarna. När du hör min röst så känner du

rötterna, reggaen, det naturliga, Karibien. Så det var viktigt att bilden såg ut så också.

När Wyclef kvällen innan spelade live så var det ingen vanlig best-of-spelning vi fick se. Han inledde med tre låtar från nya plattan innan han bjöd in Patti LaBelle att sjunga duett med honom. Men det är efter henne som saker och ting händer. Elephant Man i full hårdrocksutstyrsel med läderbrallor, Motörhead-t-shirt, patronbälte och nitarmband springer in på scenen med en jamaicansk flagga och slutar inte förrän tre låtar senare när man återigen inser att det ju faktiskt är en Wyclef-spelning man är på. Med extra trummisar och visselpipor blir det helt och hållet Elephants Mans show fastän han bara skulle sjunga en duett.

– Vi jobbar ofta ihop, gör grymma saker på mixtapes hela tiden. Jag kände att inför en sådan där publik var jag tvungen att göra nåt annorlunda, och bjuder man in Elephant Man vet man aldrig var man hamnar.

För ungefär ett år sedan hade Wyclef och kusinen, och forna Fugees-medlemmen, Pras ett ordkrig.

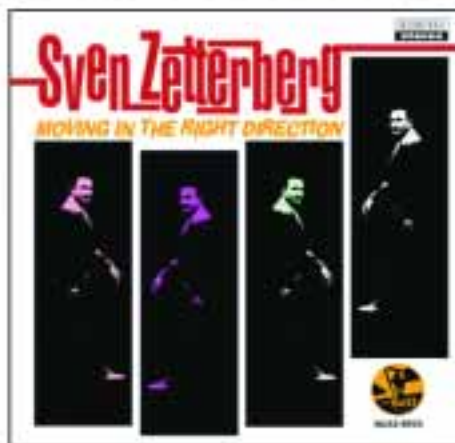
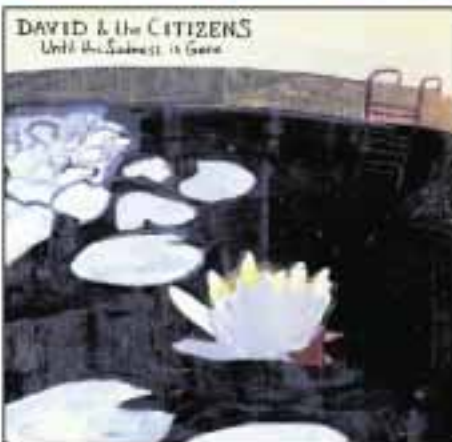
– Jag trampade på honom som Godzilla trampar ner en människa. Vet du hur stor Godzilla är? FLAP!!! Jag tillintetgjorde honom. Jag drog till med lite textskit, du vet. Fast allt det var innan *Industry*. Innan jag bestämde att jag skulle gå positivt, hahaha. Det berodde på något som kallas street wars, vill man säga nåt så säger man det på mixtapes. Han attackerade mig på ett mixtape. Men när jag säger nåt så är det annorlunda, jag har en stor röst.

Blir det inte någon Fugeesåterförening då?

– Jag är som Don King, såg du min polare Don King igår kväll? Jag är en affärsman, baby, du fattar inte, jag gör beats, jag gör låtar. Det finns aldrig ”Nej” eller ”Aldrig” i affärer, jag är öppen för allt. Affärerna måste gå först. Om det vore bra för affärerna, vem är jag då att säga nej?

...årets bästa

the knife
belle & sebastian
essex green
hidden cameras
ola magnell
cody chestnutt
non-prophets
bear quartet
radio dept.
legends
david & the citizens
sole
dozer
evergrey
the crown
darkest hour
black eyes
laakso
björns vänner
rocky dennis
swollen members
nofx
sick of it all
niccokick
nasum
burst
mastodon
arch enemy
azure ray
channel 2
colder
broadcast
soviac
crystal committee
björn rosenström
hassan
arja saijonmaa
pernice brothers
nebula
explosions in the sky
lost in translation (soundtrack)
gore gore girls
carpet people
cato salsa experience
surrounded
gogol bordello
cursive

Dansgolvspolitik

Är det okej att spela musik om att mörda alla bögar eller våldta alla tjejer så länge musiken är bra, eller borde den typen av musik rent av förbjudas? Är det okej att älska R. Kelly trots att han blivit anklagad för pedofili? Grooves Moa Eriksson har testat samvetet hos fem av Sveriges mest intressanta DJ:s och kommit fram till att svaren är långt ifrån entydiga.

DJ Embee

Magnus Bergqvist: Medlem i Looptroop
Spelar: Sjuttio- och åttiotalsoul
Var: Framförallt i samband med Looptroopspelningar

Finns det någon politisk medvetenhet bakom den musik du väljer att spela?

– Nej, men jag spelar bara låtar som jag gillar och bara vinyl.

Finns det musik som du väljer att inte spela på grund av sexistiska, rasistiska eller homofoba texter?

– Nej, jag tycker att alla har rätt att yttra sig.

Hur definierar du sexistisk musik?

– Nedlåtande ordval. Och att alla nuförtiden har musikvideor med lättklädda fotomodeller, det blir bara patetiskt.

Tycker du att man borde införa förbud mot viss musik ute på klubbar?

– Nej. Eller eurodisco förresten. Det borde förbjudas. Det är gjort för folk som inte gillar musik.

Spelar artistens privatliv någon roll för dig?

– Kanske faktiskt. Det känns inte bra.

Anser du det fel med skivbolagsproducerade band i stil med diverse pojkband?

– Jag tycker bara att folk är dumma som går på det. Man ser igenom det.

Tycker du att musiken har stor makt att påverka samhället politiskt?

– Ja, det tycker jag.

POWER
THE
FIGHT

Illustration: Daniel Andréasson

Billing

Johanna Billing: konstnär och DJ
Spelar: Rock och pop med elektroniska inslag
Var: Debaser och Indigo i Stockholm

– När jag började spela skivor runt 1995-96 tyckte jag att det var viktigt att bredda utbudet av musik och få folk att ta kontrollen över vad som spelades. Jag var med och startade upp en klubb där jag tyckte att det var viktigt att även amatörer fick chansen att spela sina låtar. Det är ju inte riktigt politiskt men jag hade ändå någon slags medvetenhet bakom det jag gjorde.

– Jag har total aversion mot sådan musik så det har aldrig varit något dilemma för mig att välja bort sådana låtar. De har så att säga varit bortsållade från början. För mig betyder texterna jättemycket och jag lyssnar inte på musik med sådana texter.

– Invanda könsroller i musiken. Men jag ser väldigt lite på MTV eller Z-TV så jag kan inte ge något bra exempel.

– Det finns ju redan lagar i Sverige som förbjuder hets mot folkgrupp. Jag tycker att dom borde gälla ute på klubbarna också.

– Sångaren i en av mina favoritgrupper Noir Desir blev nyligen anklagad för att ha slagit ihjäl sin flickvän. Det känns jättejobbigt. Jag och min kille gillar dom jättemycket och vi vet inte hur vi ska göra nu, om vi ska sluta lyssna på dom eller inte. Det påverkar en vare sig man vill eller inte.

– Jag kan inte säga att det är fel. Det är bara inte den typen av musik som jag gillar.

– Ja, absolut. Jag tycker att fler borde använda musiken till det. En del band är lite slappa med sina texter.

Strage

Fredrik Strage: Musikjournalist, har skrivit *Mikrofonkåt*, boken om svensk hiphop
Spelar: Electroclash, gangstarap, belgisk industrimusik (endast i onyktert tillstånd)
Var: Night Life och Autodidakt i Stockholm, Blekingska och Smålands Nation i Lund

– Musiken är ofta politiskt medveten men jag delar säl-lan artisternas åsikter. Jag gillar mest den snygga ytan i den revolutionära politiken. Jag älskar Looptroop men jag skulle aldrig rösta på dom vid ett kommunalval. Det låter ju alltid bättre att skrika att man ska krossa etablissemangen än att komma med konstruktiva förslag till hur man ska förbättra skolan, vården eller EU.

– Jag plockade bort den värsta bögmördarreggaen när jag skulle spela på ett gayparty en gång. Men arrangörerna tyckte att jag var löjlig. Oftast bryr jag mig inte alls. Man måste inte gilla budskapet för att gilla musiken. Public Enemy var rasistiska men världens bästa band, precis som Leni Riefenstahl var nazistisk men världens bästa filmare.

– Jag frågade Peaches det när jag gjorde en intervju. Hon tyckte att det sexiga blev sexistiskt när man sände ut motstridiga signaler, som på MTV där det får vara hur avklätt som helst bara man inte sjunger "fuck" eller "dick". Eller som Christina Aguileras video *Beautiful* som handlar om inre skönhet – och kameran zoomar in mellan benen på en anorektisk tjej så att man verkligen ska se hennes inre skönhet. Förmodligen är all rockmusik sexistisk. Eller i alla fall homosexuell, som Kurt Cobain brukade säga.

– Polisen borde kasta in tårgas på alla ställen som spelar stompig och livsbejakande Dexty's Midnight Runners-soul. Och så borde man förbjuda gammal möjlig reggae.

– Artistens privatliv är en del av lyssningsupplevelsen. Och det är svårt att inte vara fascinerad av en man som först uppträder med gospelkör, änglavingar och amerikanska flaggor – och sedan kissar på tonårstjejer. Jag lyssnar mer på honom nu än för tre år sedan. Men jag kan säga så här; jag skulle inte ringa honom om jag behövde en barnvakt.

– Absolut inte. Skivbolagen borde inte bara producera utan uppträda själva så att dom har något att göra när dom blir arbetslösa. Vad gäller pojkbanden så är det bara dom rockiga och punkiga à la Good Charlotte som ger mig eksem.

– Sådär. Looptroop kan säkert få en och annan tonåring att engagera sig men den stora politiska arenarocken har inte fått många efterföljare efter U2. Under Gulfkriget gjorde Lenny Kravitz en nyinspelning av *Give Peace a Chance*, som i och för sig var så usel att man fick lust att napalmbomba hela Mellanöstern, men i år var det väldigt få stora artister som tog ställning mot kriget.

Punky

Christian Östlund: Driver klubben Soulstatic i Göteborg
Spelar: Huvudsakligen Northern soul och Modern soul
Var: Soulstatic och Nefertiti i Göteborg

– Nej, jag kör dansgolvspolitik.

– Eftersom jag spelar svart musik kan man ju koppla bort rasistgrejen. Sexistisk kan nog förekomma om man tänker på en del sextioalssoul. På den tiden fanns det ju tyvärr ett sorgligt klimat mellan män och kvinnor. Jag säger inte att det är bra nu, men det har blivit bättre.

– Textmässigt för uppenbart stötande skit. Men ibland kan en del hiphop vara i gränslandet. En del kvinnliga hiphopare kallar till exempel sig själva för bitch som ett uttryck för att dom känner sig starka och coola. Det är svårt att avgöra om det kan kallas för sexism.

– Nej, jag tycker att folk sköter det där ganska bra själva. Skulle man förbjuda sådan musik skulle den bara uppmärksammas. Dom som gör den typen av musik förtjänar inte att uppmärksammas.

– Det är svårt att sitta i Sverige och veta vad som har hänt. Det är otroligt vanligt att kända personer anklagas oskyldigt. Men jag medger att det kändes surt att köpa senaste R. Kelly-tolvan. Om anklagelserna bevisligen varit sanna så hade jag undvikit hans musik.

– Det kan vara bra om det är en bra producent och en bra låt, men hela paketet känns bara kladdigt och äckligt. Jag gillar inte helheten.

– Ja, absolut.

Yolanda

Viktoria Lundborg: Medlem i DJ-gruppen Shis Dykes
Spelar: Hiphop, r'n'b, electroclash, girlrrriot-punk
Var: Kvinnoseparatistiska fester, Smålands Nation i Lund, politiska stödfester

– Absolut. Som feminist och lesbisk är så mycket av mitt liv politiskt. Allt som är viktigt för mig handlar om politik. Därför spelar jag helst bara på kvinnoseparatistiska fester och jag spelar helst bara musik av kvinnliga artister. Jag undviker att spela musik av män. När jag spelar vill jag att kvinnorna på stället ska känna "fy fan vad vi är bra" och inte känna sig förtryckta.

– Jag skulle aldrig spela uppenbart sexistisk, rasistisk eller homofob musik.

– Musik gjord av män. Jag tycker att män är roten till det onda.

– Ja, all musik som är rasistisk. Sen tycker jag inte att män borde få lyssna på sexistisk musik. Men man kan inte förbjuda dom, det skulle aldrig fungera. Man får påverka på något annat sätt.

– Ja, om någon har gjort eller sagt något jävligt så undviker jag det. Jag skulle aldrig spela R. Kelly, han är ett stort svin.

– Jag lyssnar inte så mycket på sådan musik. Det är trist musik, intetsägande. Så musik jag gillar är sån där folk verkligen har någonting att säga. Överhuvudtaget är det ett problem med skivbolag, att det bara är ett fåtal riktigt stora artister som kommer fram.

– Musik för mig är ett uttryck för min politik men jag vet inte om man kan förändra så mycket med bara musiken. Det är handlingarna som är viktiga.

Under kniven

De är bandet som använder sin politik till musik istället för tvärtom. Annars hade de inte ens kunnat spela i samma band. – Musiken är ju egentligen bara en uttrycksform för just våra värderingar, säger Karin Dreijer, ena syskonhalvan i The Knife.

KRUTRÖKEN HAR SKINGRATS.

Och man kan konstatera att The Knife gjorde rätt.

För några veckor sedan orsakade syskonparet Dreijer tumult på diskussionsforum runt om i musiksverige, genom att tillkännage att man på *Sen kväll med Luuk* för första gången någonsin skulle uppträda live.

Riktigt så blev det väl inte.

Istället fick man se en Saint Tropez-stylad Rickard Engfors mima sig genom sin roll i *Pass this On* och på slutet kom Olof Dreijer fram i sin blå jacka och dansade lite.

Och så var det med det.

Jag läser följande kommentar på samma diskussionsforum några dagar senare:

”Totalt krossande att göra sådär – all makt åt The Knife från och med nu!”

Jag läser: ”All heder åt konsekventheten.”

Och:

The Knife är ett av få band i Sverige som ännu har integriteten i behåll.”

Kommer man undan med en sådan grej är man något på spåren.

Ändå var det aldrig tänkt som en PR-kupp.

– Vi sa aldrig till TV4 att vi skulle uppträda live, berättar Olof. Vi sa att det kommer bli en show och ingenting annat, men att vi själva skulle framträda live är deras egen tolkning. Så jag förstår om en del blev besvikna.

Om man någonsin ger sig upp på scenen så har man dock redan visionen klar för sig hur det hela ska vara:

– Som Laurie Anderson.

Laurie Anderson är en femtiofemårig performanceartist som brukade hänga med William Burroughs och har kallats en nutidens Mark Twain på Prozac.

– Hennes liveshower är helt vansinniga, berättar Olof: slipsar som är MIDI-pianon, gitarer med böjliga halsar, kostymer bestående av trumpads. Det hade varit kul.

TILLBAKA TILL VERKLIGHETEN. Stockholm i slutet på november. Mulet och blötsnö och kylan tar sig in överallt.

Allt är bara grått, grått, grått, bortsett från butikernas neonskyltar som målar blå, gröna och violetta motiv i den regnvåta asfalten.

Direktassociation: *Deep Cuts*.

Genast så stiger temperaturen ett par grader.

Neonblixtar, discokulor och karamellfärgade kalufser. Pastellfärgade träningsoveraller. Taskig öststatsengelska och trasig förtortscalypso.

Eller:

”Jag har en värld inombords som är mycket större och intressantare än världen utanför”, som Hannah Andersen (Tove Edfeldt) säger i Christina Olofsons bioaktuelle film *Hannah med H*.

Sekunden senare vältrar sumofeta slingor in som bara kan vara signerade The Knife.

– Vi blev kontaktade av regissören förra sommaren och fick läsa manuset innan man började filma, berättar Karin Dreijer. Vi jobbade alltså parallellt med soundtracket och *Deep Cuts* fram till november, då man började filma.

Så hur går det till att illustrera en film ljudmässigt?

– Dels lyssnade vi till vad regissören försökte få fram, men vi kunde även kolla i manuset och säga, ”här tycker vi att det behövs ett sådant här ljud för att fånga den här känslan” och komma med förslag. Sen är det ju alltid regissör och klippare som har sista ordet.

Även om det rent musikaliskt inte råder några tvivel om vilka som står bakom det hela, så lutar det definitivt åt ett mer lättgreppat håll – vi pratar såväl tonårsvågstechno som raggardisco – än den ibland lite krumbuktande och aviga föregångaren.

– Ofta är det ju en specifik känsla i ett sammanhang man vill förtydliga, säger Olof. Då får man skala av och musiken ska sällan vara längst fram i sådana lägen.

Ett av de få tillfällena i filmen där musiken tar klivet från kulissen och in i förarsätet är en scen där Olof flåsar sig genom singeln *Handy-Man* medan tonårningar fumlur efter varandra på ett svettigt dansgol.

En väldigt typisk låt för ett väldigt typiskt scenario.

Det är exakt så mycket hårig brunstighet det går att klämma in i ett beat eller en melodi.

Å andra sidan är det också ett väldigt talande exempel på den väg The Knife färdats ljudmässigt. Där självbetitlade debutens kändes som ett barnkalas i en AbSynth-modul, så var *Deep Cuts* på alla sätt större: fylligare ljud, tyngre beats, sången om möjligt än mer bombastisk och schizofren.

– Vart vi är på väg vet jag inte riktigt, det enda jag kan vara riktigt säker på är att vi reagerar väldigt kraftigt på vårt tidigare uttryck. Vi vill inte fortsätta i någon särskild riktning, säger Olof.

Er musik är väldigt färgstark.

– Inför *Deep Cuts* tänkte vi aldrig i specifika färger, men vi tänkte mycket färgstarkt. Framförallt ville vi att känslorna skulle vara tydliga, som grundfärgerna, menar Olof.

– När man kommer på en låt och känner vad den handlar om så känner man ju även vilken färg den känslan har, anser Karin.

TROTS ATT DE INTE JOBBAT med musik sedan i mars har The Knife ändå lyckats vara aktuella större delen av året.

Mycket har att göra med en mikrobiolog från Göteborg och hans nylonsträngade gitarr.

José Gonzáles, alltså.

Hans intima lägereldstolkning av *Deep Cuts*-spåret *Heartbeats* har genererat spaltmil i svensk musikpress och djungeltrumorna gick varma redan innan något ens fästs på skiva.

– Den är jättefin, jag blev helt tårögd när jag hörde den första gången, berättar Karin. José var och lämnade över en CD och berättade att han gjort en cover. Men han vägrade låta oss spela den när han var i närheten ifall vi skulle tycka den var dålig.

Har ni hört några fler versioner av era låtar?

– Vi har fått mail till vår hemsida med diverse inspelningar, bland annat en döds-metallversion av en av våra låtar, berättar Olof.

Inget ni planerar att lägga upp för allmänheten?

– Grejen är bara att vi har så mycket att göra att vi knappt har tid att uppdatera hemsidan.

Trogna läsare av denna tidning som är utrustade med ett någorlunda funktionellt minne vet att The Knife även figurerade i förra numrets gör-det-själv-special som ägare och drivare av egna skivbolaget Rabid Records.

Med de framgångar man rönt – 16 000 sålda exemplar av *Deep Cuts* talar sitt tydliga språk – kan man fråga sig om det inte borde vara dags för en expansion snart, såväl personal- som stallmässigt.

Det verkar jag dock ensam om att tycka.

– Medan det är kul att släppa en annan artist och göra något för en artist man gillar, så är vi inte så jätteförtjusta i hela affärsbiten, menar Olof.

– Anledningen att vi har Rabid är ju för att få ha vår konstnärliga process i fred, klarlägger Karin. Men vi har pratat om att kanske anställa någon under några månader nästa gång det är skivsläpp, för det blir väldigt mycket extrajobb.

Nu talas det lansering utomlands och man har signat med Eric Härle på DEF Management, som bland annat har hand om artister som Moby och Röyksopp.

– I början på nästa år ska vi lanseras i England. Vi kommer jobba på samma sätt som här i Sverige, med fristående distributions- och promotionbolag. Vad gäller resten av Europa är det inte färdigt än, men även det sker under nästa år, berättar Olof.

– Det är svårt att arbeta upp något inom musikbranschen just nu, alla är skeptiska. Det ser man på dom kontrakt som bolagen försöker upprätta idag, berättar Karin, där dom även vill ha del av dom pengar som artisterna tjänar på merchandise, turnéer och till och med upphovsrättsliga intäkter.

MAN KAN PRATA OCH PRATA och prata med syskonen Dreijer, men förr eller senare kommer man alltid att landa vid ett särskilt ämne.

Politik.

Vänstersinnad sådan.

The Knife listar sina tre favoritsoundtracks:

1. *Donnie Darko*

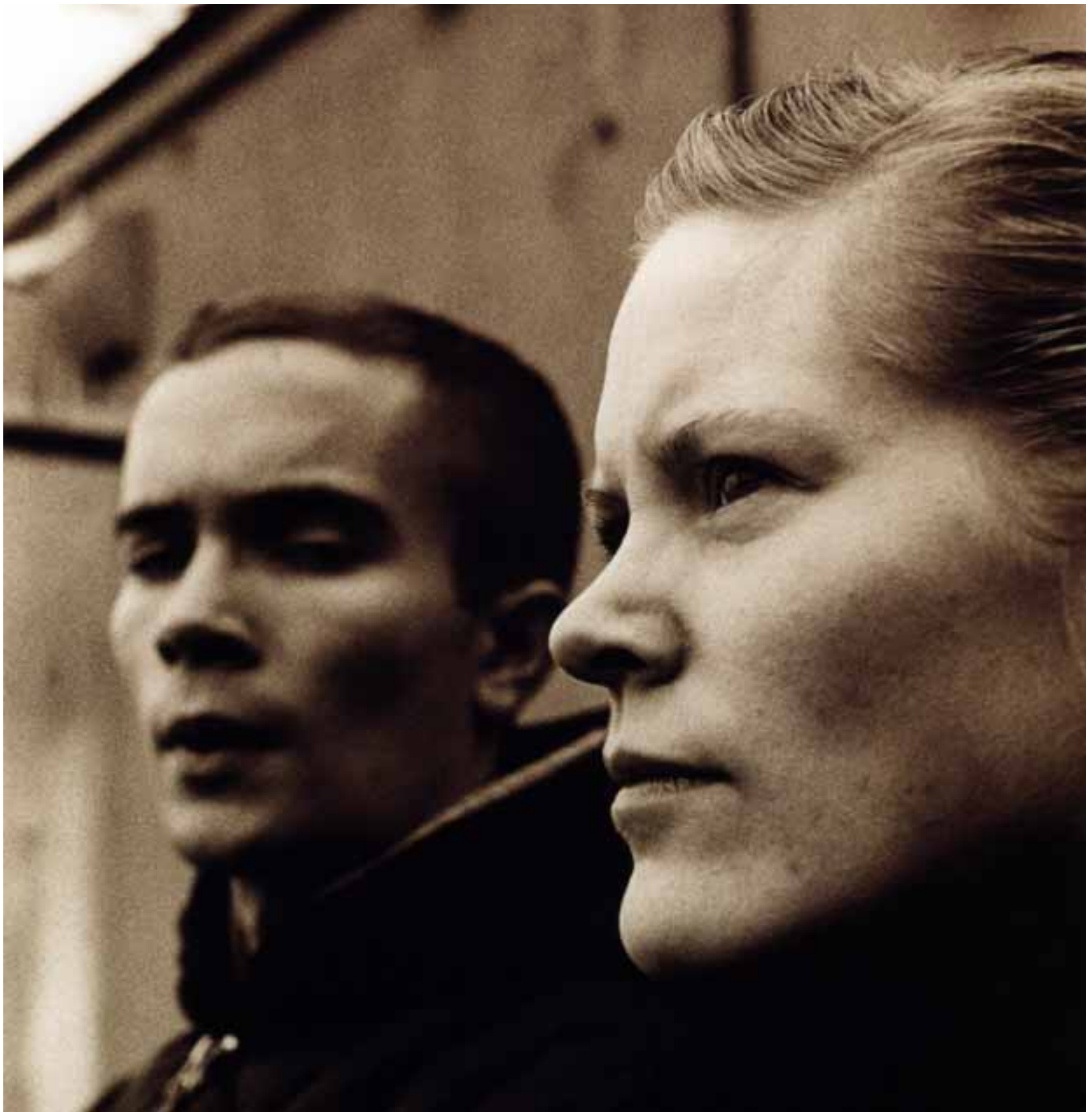
”Musiken är såväl mystisk som dramatisk, men samtidigt oerhört vacker.”

2. *Mulholland Drive*

”Ljudspåret består av små, små toner som man knappt uppfattar, och som lyckas skapa en ångestfull och obehaglig stämning.”

3. *Fletch*

”Av Harold Faltermeyer, som även gjorde temat till *Snuten i Hollywood*. Till *Fletch* har han använt en återkommande melodi som framförs med olika ljud varje gång för att illustrera olika stämningar.”

Det hör ihop med deras musik som grädde och mos.

Men eftersom musiken tar vägen via höfterna är det inte alltid budskapet går fram till alla.

– Under inspelningen av *Deep Cuts* kunde det hända att jag tyckte att Karins texter var för diffusa. Jag tjtade mycket om att jag ville ha mer konkreta texter, att till

exempel bara göra en låt där man skriker, ”ÄT INTE KÖTT”.

Karin själv är av den motsatta åsikten. – I så fall är det bättre att bara gå och säga det rakt ut – ”ÄT INTE KÖTT” – än att tillbringa massor av tid med att bygga en låt kring det. Folk inte så dumma att man behöver skriva dem på näsan.

Varför associeras alla politiska band till vänsterpolitik?

– Antagligen för att vänstern oftast är i opposition, menar Olof. Den högervridna hållningen till musik, alltså den mer kommersiella, är ju vad som är norm idag. Därför talar man aldrig om dom som politiska.

Skulle ni fortfarande fungera som band om ni inte hade gemensamma värderingar?

– Nej, det skulle vi inte, påstår Karin. Musiken är ju egentligen bara en uttrycksform för just våra värderingar. Frågan är vad man vill göra med sin musik – vi vill ju förändra.

Finns inte risken att politiken överskuggar musiken hos ett uttalat politiskt band?

– Snarare är det väl så att media ignorerar det politiska för att det känns jobbigt. Och det är ju värre, menar Olof.

This is the real Christmas Shit!

BLIND BOYS OF ALABAMA Go Tell It On The Mountain
The Blind Boys Of Alabama bildades 1939. Go Tell It On The Mountain är bandets första julalbum på 60 år (!). Med gäster som Solomon Burke, George Clinton, Chrissie Hynde, Shelby Lynne och Tom Waits. Den enda riktiga julplattan du behöver...
4++++ av Per Bjurman, Aftonbladet.
10% rabatt i nedanstående butiker. Släng in din kupong NU!

Klassiker under 50-lappen!

FRANK SINATRA Christmas Album
Frank Sinatras klassiska original-julalbum ifrån 1958 till SUPERPRIS! Innehåller 2 bonusspår ifrån en tidig julsingel 1954 Jingle Bells, Christmas Song, Mistletoe & Holly, I'll Be Home For Christmas, Christmas Waltz, Have Yourself A Merry Little Christmas, First Noel, Hark the Herald Angels Sing, O Little Town Of Bethlehem, Adeste Fideles, It Came Upon A Midnight Clear, Silent Night, White Christmas, Christmas Waltz

DEAN MARTIN A Winter Romance
18 låtar! Dean Martins bästa jullåtar mellan 1951 och 1965 samlade på ett album till SUPERPRIS. Den perfekta lyssningen till julwhiskeyn! Winter Romance, Let It Snow, Rudolph The Red Nosed Reindeer, Winter Wonderland, Christmas Blues, Lullaby, June In January, Things We Did Last Summer, Canadian Sunset, How Do You Speak To An Angel, On An Evening In Roma, Two Sleepy People m.fl

EMI www.emi.se www.virgin.se

Denna kupong berättigar till **10% rabatt** på de annonserade albumen i angivna butiker. Tag med kupongen eller sidan, eller varför inte hela tidningen till din sjsyssta skivnasare.

SKIVFÖNSTRET
STOCKHOLM

SKIVHUGGET
www.skivhugget.se

NAJZ PRAJZ
ORERRO

SKIVBORSÉN
VÄSTERÅS

TROPEZ RECORDS
ÄPPLE

SKIVHÖRNAN
Östersund

CD
Helsingfors

FOLK & ROCK
Hässel-Lund, Skillingen, Kåreby, Skövde

NORRLANDS STÖRSTA SKIVAFFÄR
SKIVBUTIKEN

En röst i natten

Första skivan är alltid lätt, sägs det. Det är med den andra som man bevisar vad man kan. Och nu är det dags för Alicia Keys nya platta, frågan är bara om hon vet att hon borde ha press på sig?

Alicia Keys kom från ingenstans och tog över allt. Hon vann alla Grammisar hon kunde, sålde miljontals exemplar av sin första platta *Songs in A-Minor* och turnerade världen runt ett par varv.

Alicia är en klassiskt tränad pianist, uppvuxen i Hell's Kitchen på Manhattan och har alltid vetat att hon skulle bli stor artist. När hon var 19 år gammal fick hon skivkontrakt med Columbia Records. Men redan efter ett år så lämnade hon storbolaget för att de inte gav henne total kreativ frihet.

– De hade en annan vision om vem jag var. Jag visste vem jag var och vem jag ville bli. Jag trodde i alla fall att jag visste. Det är verkligen ett rent helvete att arbeta med någon som inte ser dig så som du ser dig själv. Det var en konstant kamp.

Det är ganska vågat att som 19-åring lämna ett stort skivkontrakt.

– Jag hade inget val. De hade mig omringad i ett hörn. Det var att antingen offerar jag min själ eller så drar jag. Och jag tror vi båda kan vara överens om att offra sin själ är inget alternativ. Sen gick det ju ganska bra också.

Jo, självsäker är hon. Alicia sitter i en takvåning på ett fashionabelt hotell vid Central Park i New York. Hon kommer i dagarna ut med sin nya skiva *The Diary of Alicia Keys* och precis som med första verket så har hon producerat och skrivit allt själv.

Klockan är ett på natten. Alicia är dock på strålände humör och pratar om hur stolt hon är över nya skivan och hur viktigt det är att vara ärlig mot sig själv. – Jag har verkligen utvecklats som låtskrivare mellan *Songs in A-Minor* och *The Diary of Alicia Keys*, jag är mycket tydligare i vad jag vill säga medan jag har lättare att vara sann mot de känslor jag känner och vill uttrycka.

Vad ville du göra med *The Diary of Alicia Keys*?

– Jag ville intensifiera vad hade gjort innan, göra allt större och bättre. Jag har lärt mig så mycket mer nu, hur jag skriver, arrangerar och producerar. Det är mycket mindre gissningslek nu. På första plattan var det mycket fannel i mörkret.

Jag frågar henne om hon känner press inför nya skivsläppet med tanke på hennes otroliga karriär. Men Alicia bara skrattar och skakar på huvudet, hon vet hur bra nya skivan är och det spelar inte henne någon roll hur mycket den säljer.

– Alla har alltid sagt att första albumet är så enkelt, du har hela ditt liv att skriva och för andra skivan har du två månader. Men jag tyckte den här var mycket enklare, jag skrev nästan hela skivan på turnén. Och så mycket hände mig under dom senaste två åren att jag hade hur mycket som helst att skriva om.

Det var dock nära att nya skivan aldrig sett dagens ljus. Alicia var nämligen i studion och mixade när strömavbrottet som lamslog hela USA:s östkust inträffade.

– Vi såg att plötsligt började byggnaderna utanför svartna en efter en och min tekniker slängde sig direkt över datorn och tryckte på Save-knappen, och ett par sekunder efter var allt svart och vi bara stod där. Men han lyckades och inget försvann, men det var nära.

Men nu måste Alicia tillbaka till studion för att mixa klart några låtar. Jag frågar vilka hon skulle vilja samarbeta med om hon kunde.

– Prince, Gwen Stefani och Queens of the Stoneage. Det vore väldigt kul. Tror du inte det?

Det var inte svaren jag väntat mig och kanske är det det som skiljer Alicia Keys från de flesta andra kvinnliga artister under 25, att hon inte bryr sig om trender eller vad folk tycker. Att hon bara bryr sig om musiken.

För Alicia Keys poserar inte lättklädd på Rolling Stones omslag, figureerar inte i skvallerpressen som ny partner till Justin Timberlake.

För Alicia Keys är det viktigare att sitta hemma och skriva personliga låtar.

Kanske något för fler artister att tänka på?

Jet

– Jag vet faktiskt inte var vi är. Någonstans i USA. Jag har slutat se efter.

Nic Cester, sångare och gitarrist i Jet, är trött och långt hemifrån. Bandet är vid intervju tillfället i Staterna för att sprida budskapet om deras debutalbum *Get Born*. Skivtiteln är passande nog hämtad från Bob Dylans *Subterranean Homesick Blues*, där legenden sjunger orden: "Ah, get born, keep warm/Short pants, romance, learn to dance/Get dressed, get blessed/ Try to be a success". Och vill man göra succé som nytt rockband är hejdlöst turnerande receptet.

– När man kommer från Australien så kan man inte bara åka en kort sväng och sticka hem lite då och då. När man är iväg, så är man iväg på riktigt, säger Nic och fortsätter suckandes: Och vi har varit iväg sedan januari.

Men mitt bland all hemlängtan finns en annan längtan. En längtan bort från trista jobb, bort från Melbourne och vidare i livet. "Gotta get me outta here", som Nic sjunger i en av bandets låtar.

Jet, som också består av basisten Mark Wilson, Cameron Muncy på gitarr samt Nics lillebror Chris bakom trummorna, började sin resa bort för en så där sex-sju år sedan. Efter bildandet satte de genast igång med att spela på pubar runt om i hemstaden Melbourne.

– Vi var unga och rätt dåliga, erkänner Nic. Pubägarna gav oss bara spelningar på dom sämsta kvällarna när inget folk var där. Vi höll ut i ett år, men sedan tröttnade vi på att göra skitspelningar. Vi slutade spela live, och koncentrerade oss istället på att repa, spela in och helt enkelt bli bättre som band.

Slitet i replokalen och i studion resulterade till slut i plattan *Get Born*. En ganska bred rockplatta som rymmer allt från stöddig grabbrock och slarvigt Stonesriffande till Oasis-melodier och ljuva piano-ballader. Trots att floden av nya band med gitarrer och ovårdade frisyser aldrig verkar sina, så är Nic inte rädd för att Jet ska försvinna i mängden.

– Jag oroar mig inte över scener eller trender, säger han. Jag bryr mig bara om band. Det spelar ingen roll hur många band som tillhör en viss scen, för det är ändå bara en handfull grupper som sticker ut. Även om det finns en viss mättnad, så är dom flesta band skitkassa i vilket fall som helst!

Daniel Axelsson

The Mo

text: Andreas Eriksson
bild: Andreas Eriksson

De små trappstegens band

Det är dags för den svåra andra skivan. Insnöade i en stökig studio söker The Mo efter den perfekta känslan. Helt nere i mobiltelefonspelt kämpar de mot tristess, tidspress och morgontrötthet.

– Va, ska jag spela trummor nu direkt på morgonen, säger Otto Björnberg förvånad. Vi får väl se om jag kommer ihåg låten.

Det är måndag i mitten av oktober och klockan har redan slagit tolv. Ett dåligt stenkast från det mångkulturella, färgsprakande och levande Möllevången, i en på utsidan intetsägande byggnad, döljer sig bland annat ett plåtslageri, Tambourine Studios och en psykiatrisk avdelning. Bland dessa omväxlande inspirationskällor lägger The Mo grunden till *Howl in the Jungle* och ett par andra låtar. Även *Right World* rivs av med hela bandet samlat i inspelningsrummet och den sätter direkt sina klor på hjärnan. En medryckande pianogrund, gungande gitarrslingor och sångaren Niklas Stenemos melodiosa stämma som väcker frusna känslor när det känns som minusgrader utanför. Med *Right World* är sommaren alltid närvarande.

Producenten och ljudteknikern Joakim Täck jämför läget i studion med en hönsgård, samtidigt som Niklas vandrar fram och tillbaka. Och det gör han ofta. Som ett litet barn har han problem att sitta still och verkar vara vilsen. Det är inte sällan som han släpper loss sina inre tongångar och viftar med armarna som en mänsklig helikopter på kollisionskurs. Ungefär som hans beteende brukar vara när The Mo står på scen.

– Det är jätteroligt att vara i studion men det är väldigt rastlöst, säger Niklas. Det blir att vi spelar väldigt mycket *Snake* på mobilen. Men alla i gruppen måste vara här även om inte alla gör något. Egentligen trivs vi bäst på scenen, det är mer direkt. Eller när vi sätter en ny låt i replokalen.

– I replokalen går vi på magkänslan, säger basisten Dick "Dixa" Magnusson. Om det känns rätt så kör vi på det.

– Ibland är det svårt att få till en kreativ miljö i studion, säger Otto. Det blir bara att man spelar in utan det konstnärliga. Den mest allvarliga situationen för ett band är ju vid en inspelning.

– Lite som en uppkörning i musik, menar Dixa.

STUDION, SOM NUMERA HETER Min Studio efter att Gula Studion flyttat till andra lokaler, består av två våningar och väldigt mycket grejer. Överallt ligger det saker, som i sin tur ger ett intimt intryck. Och det saknas inte humoristiska inslag.

Inne på toaletten på övervåningen hänger det ett smått sarkastiskt meddelande som uppmanar besökare att använda toalettborsten efter utfört behov, för att andra ska slippa se ränderna. Och i rummet utanför toaletten hänger ett fotografi på en sliten Keith Richards. Tydligt har han precis slutat skjuta heroin och dricker istället två flaskor whiskey om dagen. "Men inte fan mår han bättre för det" ska det egentligen stå under bilden enligt Joakim Täck. Kanske som en förvarning om hur rocklivet kan urarta om det inte finns ett litet tryck på bromspedalen.

Rummet är ett kombinerat mixerrum och minimalt kök, ett kök som hade fått hälsomyndigheten att vidta kraftiga åtgärder. – Soppåsen börjar likna ett altare för soppdjuren, säger Otto.

– Det ska vara en opretentiös miljö i studion, inte en massa guldskvivor på väggarna, menar Niklas.

– Jag gillar att vi inte har en video eller datorspel som stör i arbetet, fortsätter Dixa.

Samtidigt spelas grunden till *Howl in the Jungle* i datorn och för ett ögonblick blir alla fokuserade. "Den kinesiska djungellåten från Texas" som Niklas kallar den. En bra blandning av glädje och melankoli som garanterat blir en följetång i radion om den släpps som singel. I likhet med *Right World* är *Howl in the Jungle* ett utmärkt exempel på magin i The Mos musik med samma souldränkta glampop. Att det desutom finns en enorm kör i bakgrunden gör låten ännu mer storslagen. Och nu är även pianisten Richard "Ricky" Karlsson med i diskussionerna. För det mesta ligger han i soffan och ägnar sig åt *Snake*-spelet på mobilen. Men han är inte ointresserad. Alla i bandet bidrar ständigt med idéer och synpunkter, på sina egna unika sätt.

– Vi är väldigt demokratiska även om det är Niklas som har första och sista ordet,

säger Otto. Men alla är lika viktiga, speciellt nu när vi har sådan tidspress.

– Det är inte jättemysigt att producera under press, men samtidigt är det en skön värld att leva i där vi kör en form av säsongarbete. Lite som att snöa in och snöa ut, förklarar Niklas.

The Mo har varit i studion i tre dagar och ännu återstår det mycket arbete. Endast hälften av låtarna existerar och singeln *Nostalgia Locomotive* är långt ifrån färdig. I början av nästa år ska skiva pryda hyllorna i skivbutikerna.

– Det tar lång tid med nya låtar, säger Dixa. Vi är de många små trappstegens band.

EN VECKA SENARE REGNAR det höst utanför, men inne hos The Mo är det högtryck. Nämda *Nostalgia Locomotive* genomgår ett stälbad vid mixerbordet. En "hängelåt" som skiljer sig från resten på skivan. Till skillnad från de andra spåren finns det en hel del pampiga programmerade trumljud på singeln. Tillsammans med ett klas-

siskt piano skapar trummorna ett perfekt soundtrack till vädret som slår mot fönstret i taket. *Nostalgia Locomotive* är en hyllning både till det äckliga och till det vackra från barndomen. En gammal låt som skrevs redan för sex år sedan. Ingen har spelat låten tidigare, förutom Niklas. Dixa får därför instruktioner hur basgången ska låta.

– Jag har ingen susning om hur den ska låta, replikerar den något förvirrade basisten.

Niklas styr som vanligt arbetet och är den självklara ledaren. The Mo är till stor del Niklas tankar och känslor, även om "Ricky" hjälper till med texterna. Det är Niklas som skriver musiken och den enda som har hela låtar klara i huvudet.

Skaparprocessen är, förutom när det gällde *Nostalgia Locomotive*, ganska traditionell. Niklas kommer med en idé som hela gruppen testar. Ibland ändrar de lite och ibland slänger de hela låten. Efter ett par repetitioner spelas låten in som demovariant, så nära sanningen som möjligt. Oftast går arbetet snabbt.

– Det är bra för då kan vi gå vidare till något nytt, säger Dixa. Ju mer vi spelar en låt desto mindre öppna blir vi till den.

ALLA I THE MO HAR SPELAT in skivor tidigare, men mest känd är nog Niklas från tiden som keyboardist i det rymdinspirerade bandet Venus Outback. Efter en kort tid i strålkastarljuset gjorde Niklas "en Dave Grohl", tog på sig gitarren och ställde sig framför mikrofonen. Men redan under tiden i Venus Outback skrev han låtar som senare skulle hamna under namnet The Mo.

– Nu anpassar jag mina låtar mer, innan hade jag inget band att applicera dom på, säger Niklas. Det var en friare form innan, en form som inte passade in i Venus Outback. Nu har jag lärt mig att förenkla. Jag har en bestämd smak, jag vet hur det ska låta. Musik är ointelligent, den ska komma direkt från en känsla. En bra låt är en renodlad stämning.

En stämning som uppstår under långa promenader eller bilfärder då Niklas kan fördjupa sig i sina musikaliska tankar. Promenaden är rytmisk och på samma gång händelselös på ett positivt sätt.

– Jag går i ett rocktempo och när det inte finns något annat att göra börjar jag nynna. Efter att ha suttit och svettats vid pianot utan resultat är det skönt att röra på sig.

– Han är överjävlig på att ha toner i huvudet, säger Dixa. *I'm Gonna Dance* från förra skivan skrev han i bilen mellan Stockholm och Malmö. Vi hade ett gig där uppe och när vi kom fram var grunden till låten klar.

YTTERLIGGARE ETT PAR DAGAR senare är läget detsamma. Fortfarande ligger *Nostalgia Locomotive* i samma stålbad, nu som en duett med sångerskan Kristina Nilsson från Eskilstunabandet Le Mans. Alla är bakfulla och däsiga. *Snake* har en ännu större dominans än tidigare och Niklas går som vanligt från den röda soffan till det lilla köket och tillbaka igen. Lite ängsligt, men samtidigt ironiskt, frågar han om det är möjligt att upplösas av tristess. Den enda som ständigt är fokuse-

rad är Joakim som inte lämnar mixerbordet.

– Man kan inte vara kreativ hela tiden, säger Niklas.

– Det går inte med fyra kreativa personer samtidigt. En i taget räcker, förklarar Otto.

Skillnaden från inspelningen av debutskivan *City Heart* är stor. Då skulle allt gå snabbt och det blev en riktig punklansering som resultat. Nu har de längre tid till varje låt.

– Förra skivan hade storstadsromantik som tema. Det finns mycket fint i city på natten, säger Niklas.

– Den här skivan innehåller mer variation och fler stämningar, säger Otto. Det finns fler färger på paletten.

Inspelemingen av uppföljaren är uppdelad i två perioder med en paus som ska fylla på batterierna. Sen börjar allt om från början igen.

– Det är positivt med ett avbrott, säger Dixa. Vi får mer distans till den första delen, känner om vi har fått med för mycket eller för lite.

Men saker blir inte alltid som man har tänkt sig. För trots den ursprungliga tanken med paus i november blir det ändå mixning. Totalt ska åtta låtar vara klara

innan de återupptar inspelemingen i januari nästa år. Och för Niklas väntar mer tid framför pianot och fler möjligheter att slita ut skorna.

– Jag har aldrig skrivit i studion. Det är svårt att koppla bort dom låtar som redan finns. Jag blir inspirerad av att se skivan som en helhet och får en överblick på vilka sorters låtar som saknas. Nu söker jag mig till låten på ett annat sätt. Jag kan sätta ihop ackord rent fysiskt på kommando men den perfekta känslan är det svårare med.

– Det är en ensam grej att skriva själv, men jag är beroende av människor runt omkring mig, fortsätter Niklas. Alla i bandet måste gilla det jag skriver innan jag är nöjd.

The Mo ser inte den kommande skivan som en revansch för det något milda mottagandet av debuten *City Heart*. Trots att The Mo haft spelningar i bland annat USA handlar det mest om The Ark och Melody Club när begreppet "Växjöband" dyker upp. Samtidigt säger de att det är vinna eller försvinna som gäller nu. Och en chans att utöka sitt territorium.

– Förhoppningsvis får vi resa jorden runt med rocken i ryggen, säger Niklas. Vi säljer hellre tiotusen skivor i hela världen än tvåhundra tusen i Sverige.

the diary of alicia keys

Årets soulhändelse.
Finns att köpa.

CDON.COM
DIN SKIVBUTIK PÅ NÄTET

THE STROKES

ROOM ON FIRE

AGAINST ME!

"As the Eternal Cowboy" Fat Wreck Chords/Border

Sångaren Tom låter som en förbannad irländare, men kommer från Gainesville, Florida, och har influeras av Billy Bragg och "the dirty south". Som 17-åring tog han upp den akustiska gitarren och bildade en kvartett. Efter deras debutskiva *Reinventing Axl Rose* skrevs det kontrakt med Fat Wreck Chords och punk-folk-bluesgänget tog sin musik till Memphis. Resultatet blev en effektivt kort skiva som mixar ihop lugna pianopartier och gitarrslingor i singer/songwriter-klass med rock som slår dig på käften. Lättitlar som upproriska *Turn Those Clapping Hands into Angry Balled Fists* och sarkastiska *You Look Like I Need a Drink* talar sitt tydliga språk. Och att de spelar fel ibland gör inget. Bra musik är sällan kliniskt ren.

Andreas Eriksson

AKEM

"Autodidakt" Pay Per Bag

Vid det här laget får Akem räknas till en av veteranerna på den svenska rapscenen, men *Autodidakt* är hans första album på svenska. Akem har lämnat den dumhårda hiphopen han gjorde med Headtag och rappar här över långsammare beats, gärna med reggaetouch. Musiken på *Autodidakt*, delvis producerad av Akem själv, känns genomgående ledig och fräsch och piano-slingan på *Draaa* med Promoe har suttit i min skalle sedan tolvna *Smaka* kom för ett bra tag sedan. Texterna är genomarbetade och närmast litterära, och det finns oftast ett (över)tydligt budskap om till exempel samhället och skiv-industrin. Akem skryter sällan utan är mer själv-god vilket inte är så kul på till exempel *På barrikaden*. Att hans något forcerade flyt och uttal påminner mig om tidiga Petter är inte heller till skivans fördel. *Autodidakt* avslutas oväntat med uppläsning av Eddie Meduzas *Mera brännvin*.

Daniel Severinsson

ALICE IN VIDEO LAND

"Maiden Voyage" National/BonnierAmigo

Inledningen med *Lay Me Down*, *Got to Go*, *Going Down*, *Red* och singeln *Dance with Me* är suverän och där hittar Alice in Videoland mitt i prick med sin aggressiva och attitydsfyllda synt. Sångerskan Toril Lindqvists ljusa, men samtidigt hårda, stämma passar perfekt tillsammans med Anders och Carl Lundgrens tunga syntslingor. På deras releaseparty förvänaades jag över hur trummisen Anders Alexanders stela stil kunde svänga så mycket och även om det svänger rejält på skivan är det live som allt händer.

Efter urladdningen i början av deras jungfruresa tappar kvintetten fart och inspiration och även om *Maiden Voyage* kommer att värma upp många dansgolv i vinter känns bristen på variation stundtals. Visst är *Panic* ett lugnt undantag som i slutet ger ny fart till skivan men många av de avslutande låtarna trampar mest vatten där *Naked* är värst med ett tempo som känns mer påfrestande än uppflytande. Men håll ögonen öppna. Det här är en debutskiva som lovar mer för framtiden.

Andreas Eriksson

THE BAND OF BLACKY RANCHETTE

"Still Looking Good to Me" Thrill Jockey/Border

Blacky vaddå? Bakom det intetsägande namnet finns inte någon avdankad gammal cowboy utan Howe Gelb, den avslappnade amerikanen som stått bakom konstellationer som Giant Sand och OP8. Och på fjärde albumet sedan 1983 samlar han som vanligt massor av musikerpolare

omkring sig. Förutom de gamla vapendragarna Joe Burns och John Convertino, som numera utgör Calexico, hittas folk som Neko Case, Richard Buckner och Jason Lytle, sångaren i Granddaddy.

Musiken är typiskt gelbsk. Lågmälda låtar som är lösa i strukturen, ofta ihopjammade och inspelade lite varstans – på scenen, hemma i köket och till och med i en bil vilket ger en slarvigt skön och opretentiös känsla. Och bra material finns det gott om. Vemodiga spår som täckts med ett tjockt lager rootsand och med kärlek hyllar karg gammal rootsmusik.

Howe Gelb gör alternativ country på riktigt.
Robert Lagerström

BEAUTIFUL SOUTH

"Gaze" Mercury/Universal

Briana Corrigan vägrade att sjunga Paul Heatons sexistiska texter ("So it's me left with the baby and disease/You can't say you didn't want it on your hands and on your knees"). Jacqueline Abbott hoppade av under förra turnén av "familjeskäl" (alkohol- och drogproblem ryktas det). Tredje kvinna ut heter Alison Wheeler.

Hon gör entré i ett Beautiful South som är lite på dekis, ungefär som de där försupna och sorgsna karaktärerna som Paul Heaton alltid återkommer till i sina texter. Samlings-skivan *Carry On Up the Charts* gjorde dem till ett av Englands största band, men senaste skivan flop-pade och nu känns stämningen rätt avslagen. Det en gång så briljanta låtskrivarparet Heaton/Rotheray har alla sina stora låtar bakom sig.
Thomas Nilson

BLINK 182

"Blink 182" Geffen/Universal

Ska man skämmas om man gillar Blink 182? Lite, va? "Det där, det är minsann plastigt och minsann ingen riktig punk", surar försvarare av "den goda smaken". Tyckare som förstås själva är ungefär lika punk som Genesis. Ja ja, punk eller inte punk – jag har alltid tyckt att Blink 182 gjort charmig musik. Trallvänlig och humörhöjande.

På nya självbetitlade skivan är det ett delvis nytt Blink 182 som visar upp sig. Att kalla bandets femte studioalbum (just det, de hann med ett par plattor innan 1999 års genombrott *Enema of the State*) för "experimentiellt" är förstås att ta i, men med Blink-mätt mätt har det hänt en hel del. De varvar numera sitt hårt-slående rocksound med pianoklinkande och stråkar. Med akustiska gitarer och ljudlekar. De bjuder till och med in The Cures Robert Smith på lugna *All of This*.

Den största förändringen är dock att de tre muntergökarna i Blink 182 inte är lika glada längre. De skojfriska upptägen är ersatta med allvar och vemod. Allvaret verkar också ha satt sig på arbetsmoralen för alla 14 spår känns genomtänkta och genomarbetade. Även om man kan sakna klämmiga hits som *The Rock Show* eller *What's My Age Again?*, så har de på nya albumet hittat en jämn och stark plattform. Och kvar finns så klart både melodierna och den självklara popkänslan. Så jag gillar Blink 182. Och skäms inte för det.

Daniel Axelsson

DAVE CLARKE

"Devil's Advocate" Skint/Sony

Dave Clarke brukar beskrivas som en riktig technopionjär. Och när jag hör *Devil's Advocate* är det bara att hålla med. För även om Dave Clarke kanske inte uppfinner så mycket nytt på skivan kombinerar han olika stilar på ett mycket

övertygande och innovativt sätt.

Här finns exempelvis hård hiphop i *Blue on Blue* med intensiv rap av inhopade Mr Lif. Ett electronicaanthem som *Deo Gratias* låter som något Cabaret Voltaire skulle kunna kokat ihop, även om deras ljudbild inte hade varit lika fet. *Way of Life* är en riktig dansgolvsbomb och en hyllning till housemusiken som ekar lite av Blazes kritiska *Do You Remember House?*

I *What was Her Name?* och *Disgraceland* tar DC hjälp av Berlintöserna i Chicks on Speed och de gör nog sin bästa insats någonsin i först-nämnda låten. Den är ett frustande technomonster som snortat electroclash med båda näsborrarna, samtidigt som den slingrat armarna runt Bauhaus-låten *She's in Parties* för att inte handlost falla i golvet. Det är vasst, skitigt och riktigt, riktigt djävla bra.

Basen rullar och Clarke står djupt nerstampad i Detroittechnons asfalt utan att för en enda sekund förlora nyfikenheten på andra musikstilar. Det här är ett album så maniskt att du inte bör lämna det ensamt hemma i din lägenhet när du går ut. Du vet aldrig vad som kommer att hända.
Mats Almegård

THE CONGO

"Congo Ashanti" Indigo/Playground

Säg *Heart of the Congos* och reggaeälskaren får något varmt i blicken. Duons debutalbum från 1977 sålde visserligen bara halvbra hemma på Jamaica men blev snart eftertraktad bland publiken i USA och England. Många rankar den fortfarande som en av världens bästa skivor, fullt jämbördig med Burning Spears *Marcus Garvey* och Bob Marley and The Wailers *Natty Dread*. Och visst är den en klassiker (liksom Cultures *Two Sevens Clash* från samma år).

Sångarna Cedric Myton and Roydel Johnson hade gått in i Black Ark-studion – tillsammans med Lee "Scratch" Perry som gjorde ett stortat produktionsjobb – och hade med sig ett antal starka låtar som sjöngs rent strålände. Men snart gick duon skilda vägar. Myton fortsatte med Congos medan Johnson kallade sig Congo Ashanti Roy och satsade på en solokarriär.

Albumet *Congo Ashanti* gavs ut 1979 och var till största delen Mytons projekt. Istället för att välja ett rootsound à la Perry satsade gruppen på ett betydligt renare och ibland nästan

jazzigt sound som har sina poänger. Det låter fint, sången sitter som den ska men tyvärr finns här inte alls lika många högklassiga spår som på debuten. *Thief is in the Vineyard* är den som sticker ut mest. Men det här är en bra platta och på CD har albumet begåvats med två extralåtar med tillhörande dubspar.

Robert Lagerström

THE CREATURES

"Hai!" Sioux/Border

Har inte Siouxsie alltid sett ut som en elektrifierad geisha? När jag tänker efter har hon nog det. Det hårt sminkade ansiktet, det spretigt svarta håret och hela den annorlundahet hon utstrålar genom åren känns som... ja, en elchoclad japansk geisha.

Detta slår mig när jag lyssnar på The Creatures Japan-inspirerade skiva *Hai!*. Där de bland annat besjunger *Godzilla* och har låtit sig inspireras av Akira Kurosawa och Tokyostadsdelen Roppongi. Dessutom har Budgie tagit hjälp av taiko-trummaren Leonard Eto med trakteringen av slagverk.

Att Siouxsie hämtar inspiration från öst är inget nytt (tänk *Hong Kong Garden* eller *Arabian Knights*). Att trummorna och Siouxsies sång är det centrala på en Creatureskiva är inte heller nytt. Men ändå känns det fräscht och (i alla fall för att vara Siouxsie) nytt. Det äkta paret verkar ha fått en nödvändig och livgivande kick av att åka till Japan. Kanske för att geishan äntligen hittade hem?

Mats Almegård

DIRECTORSOUND

"Redemptive Strikes" MAHER SHALAL HASH BAZ "Open Field" Geographic/BonnierAmigo

Geographic är en underetikett till Domino Records med fokus på smal musik. I sin snävaste bemärkelse bör man kanske tillägga – åtminstone med tanke på Directorsounds debutfullängdare *Redemptive Strikes*. Tänk intromusiken till TV-serien *Allo, allo, emliga armén*. Eller musiken i en Jacques Tati-film. Eller Tom Waits utan sång. Eller bara melodiskt dragspelskaos med inslag av Zorba-takt, kastanjetter, cabaret och lite till. Kanske mer tokroligt än riktigt lyssningsbart men ändå oemotståndligt. Det är trots allt

DIVERSE ARTISTER

"Punksvall 1979-80" Massproduktion/BonnierAmigo

Det finns musik som aldrig skulle sett dagens ljus om det inte varit för dessa tjurskalliga personer som man till vardags kallar eldsjäl-lar. *Punksvall 1979-80* är just frukten av ett sådant arbete. Heder åt tjurskallarna! Rent ljudkvalitetsmässigt så är skivan en mardröm, det låter på vissa håll rent ut sagt för jävligt. Produktionen är ibland under all kritik. Och några av banden kan knapp spela sina instrument. Men det är inte det som grejen med *Punksvall 1979-80*. Grejen är att alla kan och alla måste få göra sin röst hörd. Alla har rätt. Ingen har fel. En vacker tanke på många sätt.

Sundsvall är inget unikt exempel, i alla svenska städer fanns en rad punkband just under den här perioden, några bra och några mindre bra. Sundsvall kan slå sig för bröstet med att just deras punkband spelade in sina låtar och att inspelningarna sparades. Det är med ett leende på läpparna som jag lyss-

nar på *Punksvall 1979-80*, ett leende som ibland övergår till en mer allvarsam min. För att höra Massmedia sjunga om hur mycket Sveriges Radio suger 1979 är på något sätt träffande och förutseende. Eller Pizzoars, med då blott 13-åriga sångaren Fimpen Hammarström, stenhårda punghäns mot veckopressen är klockren. Brända Barn sammanfattar det hela väldigt med textraden, "Skit i vad dom säger/Gör som du själv vill/Uträtta någonting själv".

Punksvall 1979-80 är en trevlig lektion i svensk musikhistoria.

Per Lundberg GB

egen

LYSSNA PÅ
BANDENS ALSTER
PÅ WEBBEN

Det är ofrånkomligt att den här månadens spalt kommer att belysa mestadels altcountryband. Det är lika ofrånkomligt att utelämnas Ryan Adams. Jag säger inte att dessa band vare sig lyssnar till eller gillar Adams, det har jag ingen aning om. Men de tar sig fram längs det spår som Adams har kantat med elljus. På så sätt är de "rätt" i tiden. Ryan Adams har ju fått både hårdrockare och indiekids att börja lyssna på country. Att karln idag oftast bara får ris i press och gläpord av gamla fans hör inte hit. Tänk på den Ryan du föll för. Kanske var det snubben i Whiskeytown, kanske var det *Oh My Sweet Carolina*-Adams, kanske var det han som gjorde *New York, New York* eller *Hallelujah*. I vilket fall är jag övertygad om att nedanstående band skulle kunna kittla dina smaklökar. För oj, oj, vilka oslipade diamanter vi har där ute i vårt land! Med oslipade menar jag inte ofärdiga, utan snarare oupptäckta. Ty ack en sådan kvalitet det finns hos dessa förmågor.

Golden Hills exempelvis har för det första en helt fantastisk sångare i Christian Björk. En kille som inte känner behovet av att bräka på med grov amerikanska bara för att han lirar altcountry. Björk är tack gode gud ingen Christian Kjellvander. Den andre killen i bandet lirar slide, akustisk och mandolin, och heter Göran Persson. Tillsammans har de gjort en av årets vackraste låtar, *Injury*. Det lovar gott för framtiden.

Quarterhorse, som tidigare figurerat i vår demospalt, har en ny demo ute som inleds med en Nicolai Dunger möter Whiskeytown-låt i *Hello Virginia* som gaskar upp den mörka molken. Michael Hansson på sång uppbackad av Sofia Assarson och en elva man stark kör skulle man för ett ögonblick kunna förväxla med en församling svarta baptister i Memphis. Man skulle också kunna förväxla dem med Stockholmsbaserade Yukon, AK (som återfanns på Groove CD #2). Eller så kan man se det som ett grymt bra band med referenser till Ryan Adams och Karlskoga.

Det är inte bara Ryan Adams som ska nämnas i denna spalt. Göteborgsbandet **The Travelling End** tycks på de mer lågmälda spåren blivit hemsökta av Richard Ashcroft och ger på så sätt ett poppigare och mindre amerikaniserat anslag. Men allt är möjligt när man letar efter guld i en silvergruva. Och precis som med Golden Hills känns låtarna på denna egenproducerade skiva redan fullständiga. Ingen behöver en touching-up, ingen behöver fetare produktion. Det är redan komplett. Så killar, vägra kompromissa med någon idiot som vill ändra på ert sound!

Sist ut är ett stenhårt band från Göteborg som med sin nya demo bokstavligen tvingar folk att hålla i hatten. **The Sorayas** befinner sig långt ifrån countrys trygga famn. Deras treminutersknockouts med Buzzcocksdoftande tongångar säger Sahara Hotnights jäms med fotknölar. Här behövs inga krusiduller, ingen eftertanke – det är bara att köra. The Sorayas är det bästa, förlåt, "tjejbandet" jag förmodligen någonsin hört. När får det här gänget åka på turné med The Datsuns?

Glöm inte att surfa in på www.groove.se för att lyssna på dessa band.

Annica Henriksson

För kontakt:

Golden Hills: christian_bjork@hotmail.com
Quarterhorse: contact@quarterhorse.se
The Travelling End: www.thetravellingend.com
The Sorayas: thesorayas@hotmail.com

REDBLICK 2002
SKIVREDA 1
FEBRUARI

inte på varje album man hittar lättitlar som *Fanfare Your Museum of Choice*.

Maher Shalal Hash Bazs EP *Open Field* är mer lättlyssnad pop i enlighet med den skotska tweeskolan men med smärre japanska inslag. På titelspåret får Tori Kudo & Co dessutom experthjälp från delar av kultförklarade indiebandet The Pastels. Emellanåt låter det lite skol-orkester som det ju brukar göra när alla ska vara med och köra, spela blås och liknande. Men det finns också någon sorts Daniel Johnston-charm över just Maher Shalal Hash Baz musikaliska småafflighet – särskilt på ett spår som *What's Your Business Here, Elijah?*

Johanna Paulsson

DREAM THEATER

"Train of Thought"

Elektra/Warner

På baksidan av nya CD:n *Train of Thought* har de progressiva rockarna i Dream Theater en lista över alla instrument de använder. Listan innehåller 39 olika märken, och alla anställda på företagen blir tackade. Samtidigt är deras personliga tacklista slutläst innan gitarristen John Petrucci slår sitt första morgonackord.

Det är Dream Theater i ett nötskal: De är totalt insnöade på strängar, trumpinnar och boxar men kan inte ett skit om människor eller att skriva låtar som berör.

Train of Thought innehåller sex låtar på elva minuter var, plus en kortis på tre minuter. Alla är lika hopplöst sömniga, mycket på grund av att de bygger på principen more is more.

Resultatet blir tråkigt, särskilt eftersom riffen är dåliga och de pampiga styckena faller som en död stork till marken.

Men för de som får erektion när nya Musiker-magasinet eller Guitar World kommer ut är detta absolut julafton.

Torbjörn Hallgren

STEVE EARLE

"Just an American Boy"

Artemis/Playground

Just nu finns det en DVD ute som heter *Heartworn Highways*, vilken är en slags cinema réalité-dokumentär om sextioalets vildhjärnar inom countrymusiken. Fokus ligger på de inte särskilt kända som Barefoot Jerry, Charlie Daniels och Steve Young, men även mer namnkunniga artister som John Hiatt och Townes van Zandt. I den sistnämndes kök kan man se en ung, tanig hippie sitta och punda loss med Rodney Crowell. Den unge hårbollen är ingen annan än Steve Earle, som redan vid fjorton års ålder gav sig ut på vägarna i van Zandts följ. Han har, med andra ord, rutin från livet på vägarna.

Det märks om inte annat på den här dressing-feta dubbelburgaren: inte bara är han verbal som få och en utmärkt konversator, men de där bredbenta rockinslagen som kändes inte så lite gubbiga på Cirkus i Stockholm i våras fungerar här som ett sätt att sätta startkablarna i såväl äldre material som låtar från senaste skivan, utmärkta brandfacklan *Jerusalem*. Samt en förträfflig version av Nick Lowe-signaturen (*What's so Funny 'bout*) *Peace, Love and Understanding*. En platta värd att skaffa enkom för de underbara monologerna och de politiska brandtalen som får Michael Moore att framstå som John Ashcroft.

Kristofer Ahlström

MISSY ELLIOTT

"This is not a Test!"

Elektra/Warner

Måste säga att jag älskar basfladder! Därför är *Pass that Dutch* en nära-orgasm-upplevelse av stora mått. Tillsammans med handklapp och diverse udda mekaniska ljud i mixen är den en

perfekt start på ett efterlängtat album.

Att Missy är suverän som både producent och artist visste vi sedan tidigare och tillsammans med vapendragaren Timbaland är hon säkraste kortet just nu (förutom nyligen pensionerade Jay-Z) både för kvalitetskrävande och listsugna hiphoppers. På *This is not a Test!* är kändisgästerna (Elephant Man, R. Kelly, Nelly, Mary J., Beenie Man och Monica) närvarande, precis som de snoräta beatsen och snuskpratet. Men jag blir glad åt att Missy kickar det riktigt old school och inte bryr sig om försäljningssnacket från slipsnissarna, hon gör sin grej fullt ut känns det som. Låtarna är rensade från slinger och dominerar av rytmen, oftast riktigt minimalistiskt, och refrängerna är (gissar jag) inte alls så lättillgängliga som Elektra skulle vilja ha dem.

Men självklart har Missy inte gjort ett undergroundalbum, hon vill inte begränsa sig på något sätt. Det låter istället som hon har roligt hela tiden, när hon leker med sina Princeinflenser såväl som när hon går tillbaka till början av åttiotalet i kvarteret med två tallrikar och en mick. Låtarna är rensade från slinger och dominerar av rytmen, oftast riktigt minimalistiskt, och refrängerna är (gissar jag) inte alls så lättillgängliga som Elektra skulle vilja ha dem. Så här ska det låta!

Gary Andersson

ELOPE

"Elope"

Gravitation

Gravitation börjar alltmer framstå som ett av de mer intressanta svenska skivbolagen för tillfället. Björn Olsson, Hederros/Hellberg och nu Elope. Karlstads bidrag till den sjuttioaletsinfluenserade rocken. Tidigare har Elope gett ut skivor på amerikanska Man's Ruin och då var musiken också mer åt stonerhållet. Nu har bandet fört in nya dimensioner i sin musik. De har luckrat upp ljudbilden och ljuv musik uppstår. Gitarrerna i *Oh Patchouli* får vem som helst att gå ner på knä, *Lilith*, som har starka drag av Free, är en alldeles lysande svängig liten sak. *Anyone* är en annan kanonlåt som har starka drag av Lennon och så där fortsätter det. Elope kan sin rock-historia och har riktigt god smak men de har

också förmågan att stå på egna ben och de är helt klart trovärdiga entusiaster.

Jonas Elgemark

FALKENBACH

"Ok Nefna Tysvar Ty"

Napalm/Sound Pollution

Om du är katolik och inte har hört Falkenbachs *When Gjallarhorn Will Sound* är det på tiden att du tar upp det vid nästa bikt. För det finns förlåtelse, men sällan förståelse.

When Gjallarhorn Will Sound är utan tvekan bästa låten i sin genre, det vill säga viking metal. Falkenbachs nya platta har alltså höga förväntningar på sig. Förväntningar som den tyvärr inte kan stå upp till, trots att *Ok Nefna Tysvar Ty* börjar med att låta gjallarhornet bröla.

Det här är ändå okej, för den som föredrar vikingamusik framför viking metal. Största nackdelen är att det är lite händelsefattigt. Krutet fattas i riff, vers och refräng och det blir därför hyfsat långtråkigt, och sällan så metalliskt som många andra viking metal-band spelar.

Torbjörn Hallgren

THE FALL

"The Real Fall LP Formerly 'Cowtry on the Click'"

Action/Border

Det är nog ingen slump att Mark E. Smith spelar sig själv i filmen *24 Hour Party People*. När han står i kön till The Factory, minst dubbel så gammal som alla andra, förkroppsligar han liksom hela The Falls parallella tidslighet. The Fall befinner sig alltid i en helt annan dimension än alla andra. Alltid moderna och samtidigt så fullkomligt borta från all samtid. Eller som John Peel har sagt: "They are always different, they are always the same". För så är det, The Fall vet man alltid var man har, fast var det egentligen är har man inte riktigt koll på. En vän menade att deras låtar egentligen är något som andra bara skulle kalla en lös idé, otalighetsmusik. Musik som liksom rycker, spretar och är luddig i konturerna, inte färdiggjord utan mer som en hastig tanke som vanligtvis skulle viftas undan, kanske som den här recensionen.

JAY-Z

"The Black Album"

Roc-A-Fella/Universal

Tionde och sista albumet från Jay-Z handlar egentligen bara om en sak. Att banka in i huvudet på oss alla att vi inte har uppskattat Jigga tillräckligt mycket, men att vi kommer att sakna honom när han försvinner. Och det ligger någonting i det. Eftersom Jay Hova skämt bort oss med hög och jämn kvalitet och utgivnings-takt har man tagit honom lite för given.

The Black Album hade varit ännu coolare om Jay-Z hållit fast vid konceptet tolv låtar, tolv producenter, en artist. Vilket DJ Premier-beat som helst hade kunnat ersätta någon av de lama Neptunes-produktionerna, och det hade varit kul med en Dr. Dre-låt. Men Kanye West är i sitt esse och använder på *Lucifer* en Max Romeo-sampling så snyggt att man helt glömmet bort att lyssna på vad S. Dot säger. Eminems beats börjar låta mer och mer lika varandra, men de blir fortfarande lite bättre hela tiden och *Moment of Clarity* är en favorit på plattan. Fast gammal är äldst och Rick Rubins *99 Problems* är en oförglömlig åttioaletsdoftande gitarrbanger och skivans coolaste låt. Inledande *4th December* av Just Blaze hade kunnat bli fantastisk om det inte vore för Jiggas samplade mamma. Vid första

genomlysningen kändes det som en kul idé men tionde gången man hör henne berätta om hur speciell Shawn var när han lärde sig att cykla vid fyra års ålder (en tvåhjulning!) kastar man sig på skip-knappen.

Eftersom *The Black Album* ska vara Jay-Z:s sista platta tjuvar han lite för mycket om att ingen har varit lika bra som honom lika länge, men han lägger en del träffande rader om sin karriär som "I dumbed down for my audience to double my dollars/They criticized me for it yet they all yell 'Holla'". I sista versen på *What More Can I Say* flexar Jay-Z extra mycket och visar att ingen kan flyta lika själv-säkert och lätt som han.

The Black Album håller inte samma klass som *Reasonable Doubt* och *The Blueprint* men är ändå en värdig svanesång för Jay-Z.

Daniel Severinsson

I vilket fall som helst kunde *The Real Fall LP Formerly Cowtry on the Click* lika gärna varit inspelad 1982 som 1991, eller i år. Nu är den tydligen ny, eller i alla fall nästan. Tydligen var den klar redan i våras men Smith valde att mixa om allt ännu en gång, därav den långa albumtiteln. Så typiskt honom, under en Fall-konsert i Göteborg för några år sedan roade han sig med att stänga av sin ena gitarrists förstärkare mitt under låtarna. Säkert därför att han tyckte att gitarren för tillfälligt var överflödig.

Oaktat dessa fullkomligt ointressanta anekdoter och låtsasmetaforer så är *The Real Fall LP Formerly Cowtry on the Click* en helt fantastisk skiva. Nog en av de starkaste sedan mitten av åttiotalet. Minimalistiska basar, monotont och fullständigt, kopiöst och enormt mycket The Fall och Mark E. Smith. Det finns liksom ingen anledning för Smith att ändra på sig och det vet jag att han inte gör, fast det varit lite svajigt ibland.

Inte för att Mark och hans crew på sistone varit särskilt dåliga, nej, tre är gamla *Unutterable* är fortfarande sanslöst, rasande bra om än något svärgreppbar. Nu har det ju förstas drällt tåtare än vanligt med samlings- och liveskivor och det brukar tyda på ett ihoptorkat och falnat artisteri. Men nu försöker jag skriva om The Fall och de fungerar som sagt i ett parallellt universum så det är endast naturligt att inget är som jag är van vid. Njutning.

Fredrik Eriksson

NELLY FURTADO "Folklore"

Dreamworks/Universal

Tänk om Nelly Furtado var ens bästa vän. Man skulle sväva på moln, ha ett självförtroende som hette duga (men ändå göra allt för andras bästa) och vara sådär unik som man faktiskt är skapad till. Och oj, vad man skulle skratta mycket!

Men om man inte lyckas bli hennes bästis kan man ju alltid skaffa hennes senaste platta. Efter tre år av saknad kommer nämligen Nelly Furtado äntligen ut med sin andra platta! Och denna gång levererar hon en ännu större dos av hopp, glädje och "survivor"-känslor till sina lyssnare (med Tracks-sexan *Forca* på hjärnan skulle man nog kunna bräda ett helt NHL-lag på isplanen).

Det märks att Nelly Furtado har jobbat ett tag på *Folklore*. Trots att hon älskar att låta lite impulsiv, improvisation och enkelhet, ligger det mycket tankeverksamhet bakom varje spår. Och det är därför det här är så kvalitativt! I *Folklore* är Nelly mogen. Hon vågar utmana sin sköna morgonbråkiga röst i starka "skrik-låtar", men också i långsamma huvudklangsballader. Och eftersom det är Nelly Furtado sticker de självklart ut från mainstream, men sätter sig ändå som vax i håret. Den Nelly Furtado vi kommer ihåg från *I'm Like a Bird*-tiden (den glada, annorlunda och rusligt spontana) genomsyras i nästan varje spår. Och det är guld!

Till sist, en utmaning: lyssna på *Saturdays* och försök hålla tillbaka garvet... jag lyckas inte.
Elin Liljero

DIAMANDA GALÁS

"La Serpenta Canta"

Mute/Playground

För några år sedan introducerade en underlig man Diamandas musik för mig och vid den tidpunkten gjorde den inget större intryck. Hennes musik är svår, ungefär lika lättsmält som en tallrik spik. I en blandning mellan PJ Harvey och flickan i *Exorcisten* gör hon sin egen version av pianobaserad musik. En version som säkert skrämmer skiten ur Tori Amos. Diamanda har säkert en stort supporter i Mike Patton, ni som

lyssnar på Fantomas vet vad jag pratar om.

På dubbelskivan *La Serpenta Canta* möter vi denna märkliga artist i intima konsertmiljöer runtom i världen. Ensam vid en flygel, med enbart programmerade ljud i bakgrunden, rör Diamanda vid våra inre gömställen där onda tankar trycker, hon håller publiken i ett hårt grepp. Stundtals är det riktigt vackert med enkla pianotoner, för att i nästa stund vända sida och det paranoia åter tar makten. Med helvetisk falssetsång i bästa skräckfilmsanda borrar hon sig långt in i din själ och lämnar dig inte förrän du är besegrad och tömd på kraft. Efter *La Serpenta Canta* lämnar hon mig inte längre oberörd.

Andreas Eriksson

RICARDO GONZALEZ

"Bye Bye, Girl"

Ricomusic

Ex-Bauhaussångaren Peter Murphy verkar ligga som huvudsaklig inspirationskälla för album-debuterande stockholmaren Ricardo Gonzalez. För även här rör sig sången i de lägre registren, åt goth-hället, och det traditionella singer/song-writerstuket har fått en dos elgitarrer och tyngre trummor. Frågan är bara om det är särskilt nödvändigt med dessa rockingrepp på Ricardos musik? Personligen tycker jag att det är avskalade låtarna som låter bäst, och att exempelvis dubbelkaggarna och tuffa hårdrocksriffen i exempelvis *I Don't Mind* bara låter sura och taffliga.

Mikael Barani

G-UNIT

"Beg for Mercy"

Interscope/Universal

G-Unit har redan hunnit sätta sitt namn på kläder och skor och 50 Cent börjar kännas så folklig att det inte skulle förvåna om han gör läskreklam nästa år. Trots förutsättningarna anstränger sig G-Unit för att behålla sin farliga image. *My Buddy* handlar till exempel inte om vänskap mellan människor utan om vapen. Tyvärr känns mycket på *Beg for Mercy* varken farligt eller kul utan mest tramsigt. Mesiga *I Wanna Get to Know You* med Marvin Gaye-sampling och sömnpillret. *Smile* bryter av mot det hårda men ingen av de låtarna kommer att bli en ny *21 Questions*.

På *Betta Ask Somebody* skryter G-Unit med att de bara ska använda Dr. Dre-beats på nästa album och det låter som en bra idé. Musiken på *Beg for Mercy* är nämligen alldeles för stabbig, titelspåret är till exempel en sämre version av *Back Down*. De enda givna hitsen är *Stunt 101* och *Poppin' them Thangs*, och sen finns några tunga spår av Hi-Tek och Dr. Dre.

Trots jättebudget och jättehye när *Beg for Mercy* aldrig upp till högre nivåer än det G-Unit och 50 Cent släppte innan *Get Rich Or Die Tryin'*.
Daniel Severinsson

HIPWHIPS

"Hipwhips"

Dubious/S56

Yep, här är den: plattan som tar hand om abstinensen du haft från The Creeps, enmansorkestern Erland och Van Morrison! Det svänger hysteriskt i öppningsspåret *I Need Your Love* för att sedan vara extremt snyftigt i en av vinterns mest öppen-spis-sprakande kärlekslåtar *Stay with Me Forever*. Och mellan dessa orgeldrypande känslostormar stoppar trion in korta Louisianajazzsmakprov för att krydda anrättningen till max. Och det är en upplevelse att befinna sig i Hipwhips musikaliska frizon, ska bli intressant att se hur länge deras låtar känns fräscha. Hoppas jag gillar den här plattan lika mycket efter jul som jag gör nu.

Gary Andersson

fantasi

Återanvändning & Solidaritet

Second hand

Göteborg • Malmö • Växjö • Halmstad • Svalöv • Björkå
www.emmausbjorka.se

Emmaus Björkå

CD / DVD duplikation

CMM Group har sammanlagt 30 års erfarenhet av CD- och DVD-tillverkning både i Sverige och USA.

Vi ger samma professionella och snabba service oavsett om din order är 10 eller 10 000 cd-skivor.

Kontakta oss. Vi hjälper dig att spara tid, pengar och energi.

Tel 08-441 45 40,
info@compassmm.com

CMM GROUP

vinyl

Splitsinglar blir av någon outgrundlig anledning allt populärare, i alla fall hos skivbolagen. **Stacs of Stamina** och **Pilot Balloon** huserar således på varsin sida av en attraktiv import-tiotummare från 2.nd Rec. Svenska Stacs of Stamina treton minuter långa *Isn't this Enough?* imponerar i sin komplexitet, men det är nåt i rappens flow som stryker mig mothårs. Bostonbaserade **Pilot Balloons** sida snurrar oftare på mitt vridbord. När trummorna blir galna i mitten av *Vampire Tonic*, och sedan när blässektionen kommer in – woo! Alternativ hip-hop när den är som bäst.

Henrik Strömberg

Underjordens musikscen bygger mycket på samarbete och internationella kontakter. Här slår Umeåbolagen **Busted Heads** och **Cage Match Federation** sina (skiv)påsar ihop och släpper australiensarna **Jed Whiteys** sjutums-EP *This Machine Kills Hippies*. På sex låtar och lika många minuter bevisar **Butt Stunts** och de andra odågorna att de saknar både vett och etikett. Men att spela skitig och snabb punk'n'roll – det kan de. **Jed Whitey** låter ungefär som en riktigt blöt utekväll på något skabbigt rockhak. Fram med ölen!

Daniel Axelsson

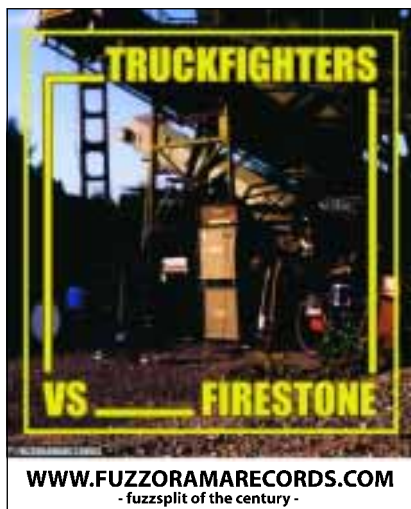
Sveriges egen housediva **Therese** är kvinnan du ska lyssna på för tillfället. Glöm helt enkelt bort den medieupplåsta kattfajten mellan **Britney** och **Kylie**. I januari släpper **Therese** hårt svängande *Time* (Hedkandi) som kommer regera dansgolven i vinter. *Time* kommer i tre versioner och **Stonebridges** clubmix är över åtta minuter ren dansant glädje!

Mats Almegård

Popdängfavoriterna **Shout Out Louds** fortsätter på *Hurry Up Let's Go* (Bud Fox) att bjuda ut sitt rasande handklappsevangelium. Det är extremt charmigt, svängigt och oemotståndligt. Endast superlativ kan användas om bandets partypop. Baksidans *But Then Again No* är mer gråtmild, men minst lika intensiv.

Gamla pophjärten **Niels Jensens** nya musikprojekt är electrodiscoduon **Viperas**. Tillsammans med skådisen **Malin Norberg** gör han på femspårs-EP:n *Feel On Skin* (Lobotom) kostnadseffektiv och småhysterisk syntboogie. Musiken är gullig (till skillnad mot det svettporriga omslaget), men inte särdeles spännande. Inte förrän i *Smashing Hotels*. Där går ljudexperimenten äntligen hem.

Gary Andersson

ISAK "Honestly Files"

Diesel/Capitol
Med **Skunk Anansies** Skin-röst och **Eric Gadd** falssetglidningar kommer den **Finnsångsuppvuxne Isak** ut med ett varierat och personligt andra album. Den här gången kommer det gå ännu bättre, **Isak Patrik Isaksson**, som han egentligen heter, är inte den **Patrik Isaksson** du kanske tänker på. Nej, den här killen levererar något helt annat.

Med sin grymt härliga röst (som gör den snyggaste bryggan mellan bröstöst och falsset!) och med en förmåga att skriva alltifrån svängiga poplåtar, smöriga ballader och tretaktsverser, har resulterat i att **Isak** skapat ett album som är unikt i sitt slag. Det är som ett smörgåsbord, men där man inte kan få i sig för mycket. Man blir så där perfekt mätt, helt enkelt. Många spår har en stor hitpotential som *Take Me Away* (mycket **Eric Gaddsmittad**, fast bättre), *Dishonest* och *Peace Within* (helt rätt att låta **Anders Hedlund** sätta sig vid trumsetet!). Och 4:36-minutarballaden *Cuts Deep* är förmodligen en som kommer snurra om och om igen under de snötäckta vinterkvällarna. Måste också passa på att hylla finalspåret *I am Chris* som består av **Isak**, en akustisk gitarr och lite soft percussion (det ligger en charm i det tomma och enkla).

Isaks texter är djupa och berör hjärtat eftersom det inte är några traditionella "kärleksförklaringsklyschor". Med dessa hyllade rader kan jag bara konstatera att *Honestly Files* helt klart är en platta som kommer stötta när slasken irriterar!

Elin Liljero

MICHAEL JACKSON "Number Ones"

Epic/Sony
En samlingssskiva med singlar som varit etta "någonstans i världen" – exakt i vilket suspekt land en halvusel låt som *Break of Dawn* från fiaskot *Invincible* toppat listan får man tyvärr inte veta i bookleten – skulle hjälpa **Michael Jackson** att bli fri från sitt skivkontrakt med **Sony**. Det skulle bli omstarten för hans karriär. Men den karriären bars bort i handbojor häromdagen.

Nu blir *Number Ones* bara ännu en påminnelse om hur fantastisk musik **Michael** gjorde i början av sin karriär. *Don't Stop 'til You Get Enough*, *Rock with You* och *Billie Jean* låter fortfarande lika förkrossande bra. Men redan på åttiotalet hade hårdrocksgitarristerna och världsförbättrarkomplexet långsamt börjat korrumpiera hans talang. Och de senaste femton åren har han egentligen bara gjort två riktigt bra singlar – **Rodney Jerkins**-skrivna *You Rock My World* och **R Kelly**-skrivna *You Are Not Alone*.

Urvalet på *Number Ones* är något bättre än på förra samlingsen *HISTORY – Human Nature* och *Smooth Criminal* är med och vi slipper *Heal the World*. Nya singeln *One More Chance*, ännu en **R Kelly**-komposition, är emellertid varken något av **Kellys** eller **Jacksons** mer inspirerade ögonblick.

Thomas Nilson

ALICIA KEYS "The Diary of Alicia Keys"

J/BMG
Att nu 21-åriga **Alicia Keys** är ett musikaliskt underbarn är redan fastslaget genom miljonsäljande debutalbumet *Songs in A Minor*, diverse branschutmärkelser och superstjärnstatus. Det har gått fort för denna **New York**-tjej från **Hell's Kitchen**. Men så har hon spelat piano sedan hon var sju år också.

Uppföljaren visar också upp en överbegåvad

musiker/kompositör med stor fingertoppskänsla. Låtarna är kraft- och kärleksfulla men gränsar (om man vill hitta något negativt) till det **Elvis**-svulstiga och arenaupplåsta. Det **willas** en hel del och flyglarna hon trakterar genljuder av känslostormar vilket kan te sig lite påfrestande i längden. Men detta är egentligen anteckningar i marginalen. För *The Diary of Alicia Keys* tar mig till ställen dit jag vill. Snyftiga platser, som är ytterligt mänskliga. Man känner sig sårbar och väldigt... mänsklig.

Att lyssna på *The Diary of Alicia Keys* känns njutbart men ändå lite skrämmande, precis som det kan kännas när man grubblar över framtiden. Denna blandning av vemod och hopp ger plattan en känsla av rymd, av potential. En ny platta från **Alicia Keys** är något stort, verkligt.

I genren känslösam r'n'b är hon förmodligen marknadsledande i många år framöver. Och det med rätta. En bättre förebild för unga tjejer finns knappast.

Gary Andersson

KINGSTON AIR FORCE "Twelve Boss Songs"

ILR/Border
Man var lite orolig för hur albumdebuten skulle bli med göteborgska **Kingston Air Force**. Live brukar de lyckas få igång den tröttaste publik. Men det sväng och groove de har på scen har tack och lov också fastnat på skiva.

Kingston Air Force bryr sig inte om att hålla sig till en stil, de blandar friskt mellan reggae, funk, rock och en massa annat. På så sätt är de unika på den svenska rockscenen, det är befriande med musik som inte följer några trender. Men ibland tar de i så de spricker, det blir lite för mycket av det goda. Exempelvis har jag lite svårt för när det bara blir partyröj som i *Hold Up Your Hands* eller bara jobbigt som i *Rainbow*. Men det vägs ordentligt upp av förmågan att göra riktigt bra låtar, som den pulserande *The Don* eller sköna *Style I Wear* och *Rescue*. Sångaren **Stefan Nilsson** oemotståndliga röst och sätt att sjunga är perfekt för **Kingston Air Force**. *Twelve Boss Songs* är en bra påminnelse om hur upplyftande popmusik kan bli.

Jonas Elgemark

KORN "Take a Look in the Mirror"

Epic/Sony
Tillbaka med råge, arga som en bisvärm och mer old school än nånsin.

Inget band i världen är bättre på att spela som **Korn** än **Korn** själva. I nya *Take a Look in*

the Mirror låter **Feldy** och gänget precis som på deras monumentalverk *Life is Peachy*. Skönt, för en så här bra och genomarbetad **Korn**-platta är svår att tröttna på.

Did My Time från *Lara Croft*-filmen är bästa låten, men de första fyra spåren med *Right Now* i spetsen håller samma högoktaniga klass, liksom *When Will this End* och *Alive* med sitt enkla men pampiga körarrangemang. Resten ligger i periferin av samma fält, eller strax utanför. *Take a Look in the Mirror* förstärker **Korns** plats som giganten på metallscenen, inget snack.

Några minus dock. Som bonusspår har **Korn** inkluderat sin liveversion av **Metallicas** *One*, vilket är totalt onödigt. Den kunde få förbli en kuriositet på nätet för de mest trogna. Och att ha **Nas** som rappande gäst på *Play Me* är slöseri med bra musik.

Texterna är var och en för sig läsvärda, men tillsammans blir det överkill: de handlar föga överraskande om aggressioner. Det känns inte äkta, men framförallt inställsamt mot fansen. "Titta på oss, vi hatar allt fortfarande även om vi är miljonärer". I längden blir texterna därför ganska enformiga, även om sångaren **Jonathan Davis** är dokumenterat pissesur på sin gamla fru.

Torbjörn Hallgren

THE LADYBUG TRANSISTOR "The Ladybug Transistor"

Track and Field/Border
Egentligen är det säkert onödigt att ta upp **Sasha Bells** oerhörda begåvning, de som antagligen bryr sig vet redan. Men ändå, förutom sitt egna projekt **Finishing School** är hon även med i **Essex Green** och **The Six Great Lake**, allt lika högkvalitativt som det är fint och trevligt.

Nu är väl det här femte skivan med **Ladybug Transistor** och kanske inte så mycket **Sasha Bell** som det är **Gary Olson**, men det är svårt att inte imponeras av henne ändå. Jag gillade deras *The Albeamarle Sound* väldigt mycket när det begav sig, fast annars är jag personligen tämligen hårdhudad när det kommer till sådan här typ av stillsam folkpop. **Gary Olson** är förstås också en väldigt begåvad popsnickrare och ännu en gång är det precis så förtjusande som jag förväntar mig, givetvis helt utan törnen och farligheter. **Ladybug Transistor** klarar liksom inte av annat än vadderad bomullspop med kaliforniska leenden, orglar och majsjuor in i solen. Första halvan är faktiskt också riktigt trist, på riktigt, men det tar sig i och med **Sashas** första inpass och mot slutet sitter jag ändå här i novemberregnet och mår rätt bra. Halvvarm i

PINK "Try This"

Arista/BMG

Singeln *Trouble* är en liststänkare utan dess like, full av fart och kraft men ändå lagom mottaglig för den breda publiken – och denna balansgång klarar **Pink** hela tiden med bravur. Ena sekunden känns låtarna lite tradiga och ospännande, men nynnär på dem gör man ändå. Och **Pinks** styrka som popikon är obestridlig. Hon pryder alla tidningsomslag (även **Grooves**, förra numret), vilket hon också ska göra. Hon är en artist med mycket mer integritet och större musikalisk drivkraft än **Britney** och **Christina** tillsammans. Så *Try This* känns som en spännande resa på många nivåer.

Men plattans rockmusik med popglimt i ögonvrån är dock relativt traditionell, det är **Pink** själv som med sin röst och personliga

attityd skänker låtarna karaktär. Var sig hon är uppretad och kastar hårda ord kring sig som i *Last to Know* eller när hon på episkt rockvis i refrängerna på *Waiting for Love* fyller hela rummet med känslor. **Pink** lyckas fånga mig både när hon är bredbent stompig och sårbar. *Try This* är en komma-tillbaka-till-ofta-platta, men musikaliskt var hon mer intressant på förra plattan *Missundaztood*.

Gary Andersson

hjärtat och ganska glad. Fast bara nästan.
Fredrik Eriksson

LAMB
"Between Darkness and Wonder"
Mercury/Universal
Manchesterduo Lamb albumdebuterade 1996. På den tiden var det de brutala musikaliska kontrasterna som gjorde att Lamb stack ut i jämförelse med samtida akter som Everything but the Girl och Sneaker Pimps. Fyra album senare och en bit in på 2000-talet är kontrasterna mindre påtagliga. De har helt enkelt tonat ner och man kan närmast beskriva musiken på *Between Darkness and Wonder* som ganska jämntjock drum'n'bass-electronica med singer/songwriter-känsla. Eller rätt och slätt vuxnare, mer sofistikerad.

Öppningsspåret *Darkness* är ett ambient ljudlandskap med elektroniskt manipulerade stråkluster och spoken word-inslag. På *Sugar 5* blandas drum'n'bass-attacker med salongselectro mot en filmisk stråkfond medan de skumma ljudexperimenten på instrumentala *Angelica* vilar mot en Debussy-aktig pianoloop. Flera spår är baserade runt lågmälda gitarr- och stråksamplingar och det är egentligen bara på *Till the Clouds are Clear* som bjuder på riktiga gammellambska ljudöverfall. I det stora hela är det mjukt, mysigt och möjligen mystiskt men inte mycket mer.

Johanna Paulsson

LAMP SHADE
"Because Trees Can Fly"
egenutgiv

En tidig morgon. Luften är fuktig och morgonsolen skär igenom dimman, som ligger tät över den gamla trollskogen. Över tjärnen dansar älvor och skänker daggdroppar till mitt hår. Så låter det dansk-svenska bandet Lampshade. De spelar inte, de målar ljudbilder. I ena sekunden är sångerskan Rebekkamarias röst så lågmäld och förtrollande att jag tvingas stanna upp, oförmögen att fortsätta med mina sidossysslor. I nästa stund drar en orkan fram i form av en kraftfull stämma. Bakom denna fångslände sång ligger stökiga gitarrer och brutala trumbeats.

Musiken kan placeras in någonstans mellan emo och postrock. Influenser från band som Mogwai skiner igenom och Rebekkamarias röstmässiga likheter med Björk är ofrånkomliga. Men det känns ändå som att Lampshade har hittat ett eget koncept. Mindre karga isländska slätter och mer lummiga danska bokskogar. Musiken är långt ifrån lättsam och okomplicerad, men det enda som krävs är att stå med öppna armar och låta sig medryckas. Det är poesi. Det är konst. Det är en naturupplevelse. Och framförallt är det sagolikt bra.

Josefin Öberg

PETER LEMARC
"Det som håller oss vid liv"
Columbia/Sony
Det var ett tag sedan.

Jag har haft ett klivet förhållande till Peter LeMarc. Har å ena sidan tyckt att han haft en tendens att bli lite mossig och grå. Å andra sidan har han kunnat skriva riktigt bra låtar, även om de blivit lite väl utjämnade av arrangemangen. Lite för radioslickt för mitt öra. Men ibland finns det på *Det som håller oss vid liv* riktigt stora melodier, även om det kanske känns lite svulstigt. Lyssna bara på *Detta blir min död* och bryt er loss från de eventuella pekorala tendenserna och upptäck en vacker och eftertänksam sång. Peter LeMarc känns på något sätt mer uppriktad här. Om det beror på att det kanske finns fler personligt hållna texter eller på fler sparsamma eller avskalade arrangemang vet jag inte. Men

jag vet att det är en skiva som håller att lyssna på, oavsett om man är LeMarcfrämlst eller inte. Jag vet att det är värt att ge den en chans.
Magnus Sjöberg

PACIFIC UV
"Pacifc UV"
Warm
Pacific UV:s debutalbum växer för varje lyssning. Deras mjukt smekande pop är lika behaglig som att sjunka ner i ett varmt bad en kylig decemberdag. Lugna keyboardbaserade låtar backas upp av sköna samplingsar i bakgrunden. När det är som bäst i countryinspirerade *Out in the Blue* låter det som en julafton i New York – ljuvligt sorgset och hemtrevligt på samma gång. I sin helhet är albumet däremot för mörkt och deppigt för att kunna vara en riktig mysskiva. Vill du mysa rekommenderas vackra *Static Waves* och *Out in the Blue*. Vill du tycka synd om dig själv en stund rekommenderas resten av albumet.
Moa Eriksson

PET SHOP BOYS
"PopArt, The Hits"
Parlophone/Capitol
"When I look back upon my life/it's always with a sense of shame/I've always been the one to blame". Ingen har väl glömt den klassiska inledningen på *It's a Sin* från 1987 där den homosexuelle Neil Tennant förklarade sig skyldig till synd. Nu är det inte bara synd som Neil och Chris Lowe har på sina samveten. Utan en hel mängd hitlåtar. På *PopArt* samlas dessa låtar och jag räknar till inte mindre än fyra englands-ettor och en rad andra poppärlor.

I sann PSB-anda är omslaget minimalistiskt vitt och det är nerlagt en del tankemöda bakom denna produkt. Resultatet är att dubbel-CD:n är uppdelad i olika koncept: *Pop* – där de allra gladaste och mest direkta poplåtarna återfinns och *Art* – där de lite mer udda låtarna finns. De som enligt PSB behandlar rollspel och såna saker. Som exempel kan man nämna *You Only Tell Me You Love Me When You're Drunk* och *Rent*. Men uppdelningen känns inte helt kloken. Varför är *West End Girls* mindre pop än *Love Comes Quickly*?

Fast det spelar ingen som helst roll hur de delar upp skivan. Huvudsaken är ju att man bjuds på finaste sortens popmusik. Och det gör man! Visst finns det undantag även för detta. Vissa av låtarna har jag aldrig kunnat stå ut med (*Se a vida é* eller *New York City Boy*), och den nya låten *Flamboyant* får mig inte att gå i taket, men andra stycken får mig att bli alldeles överlycklig. Dels för att det är bra, dels för att det är en riktig nostalgitripp tillbaka till *Opportunities (Let's Make Lots of Money)*, *Suburbia*, *Paninaro* och *Heart*. Det roliga är att det inte förblir nostalgiskt utan att det faktiskt känns som om låtarna håller än idag.
Mats Almegård

ROBERT PLANT
"Sixty Six to Timbuktu"
Mercury/Universal
Att som sångare i ett av musikhistoriens största band sammanfatta sin solokarriär måste kännas ganska svårt. För varje gång Robert Plants namn nämns så går det inte att se honom som soloartist. Han är och förblir sitt gamla band.
Robert Plant inledde karriären i olika band, bland annat The New Yardbirds och Band of Joy. På *Sixty Six to Timbuktu* blandar Robert från hela sin solokarriär. Det vill säga före den 12 januari 1969 och efter 1982. På CD nummer ett är det inte mycket som är bra (han har faktiskt gjort mycket skit också). Under åttio- och nittitalen släppte Robert Plant en rad skivor. Från den minst dåliga, *Now & Zen*, hör man

hyfsade *Ship of Fools*, en låt som Sting önskat han skrivit. Bäst på denna CD är ironiskt nog tre covers: Tim Hardins *If I Were a Carpenter*, Youngbloods *Darkness Darkness* och framförallt Tim Buckley's underbara *Song to the Siren* som är oklanderligt tolkad.

På CD nummer två är inledningen bland det bättre jag hört på länge. Man hör direkt att den här killen har en röst som kommer att välta arenor och riva ned applåder i massor. *You'd Better Run* är en fantastisk souldänga med grymma körer. *Our Song* en vacker ballad i sann Dion-anda. Det är dessa två spår som gör plattan värd hela lyssningen. Man kan fundera över vad som hade hänt om Plant inte träffat Bonham, Jones och Page. På *Sixty Six to Timbuktu* hör man i alla fall att Robert Plant hade blivit en stor artist på egen hand.
Per Lundberg GB

RADIO FREE ISAAC
"Broken Hearts & Other Mortal Wounds"
Black Star Foundation
På samma sätt som när en liten kärna växer och blir till ett ståtligt fruktträd kommer R.F.I:s musik till. De följer Brahms mer i fotspåren än vad de förmodligen själva vet om. Allting börjar med en enkel musikalisk cell som under några minuter växer, grenar ut sig, får karaktär och formas till ett mäktigt ljudlandskap.

Denna kroatiska kvintett skapar instrumentalt postrock med energiska gitarrer och dubbla trumset. De har liknats vid band som Explosions in the Sky, en jämförelse jag är böjd att hålla med om. Slutresultatet är dynamiskt, intensivt och kraftfullt, men ibland känns det som att strået skulle kunna dras längre och bli snäppet vassare i crescendo, som hos grannarna Mogwai och Godspeed You Black Emperor. *Broken Hearts & Other Mortal Wounds* är inte åtta enskilda låtar hopptvängade under samma tak, de känns snarare som en 50 minuters inblick i en hypnotiserande resa genom diverse vegetationszoner.
Josefin Öberg

THE RADIO DEPT.
"Pulling Our Weight"
Labrador/Border
Det börjar bli dags att summera året och The Radio Depts debutplatta är en solklar topp 5. Hur många gånger har man inte stått vid någon bar och fullständigt frusit till is varje gång *Where the Damage isn't Already Done* har spelats? Eller velat krypa ur sitt skinn till tonerna av *Why Won't You Talk About it?* Och känslan bleknar inte heller. Vilka fantastiska låtar. Hela plattan igenom.
Denna femspårs-EP kommer förmodligen inte att göra någon besviken. Men *Pulling Our Weight* känns mer anonym. Inget av spåren sliter ut hjärtat. Men ändå är det så grymt bra. Ljudväggar, ljudmattor, tak. Världens vackraste hus skulle kunna byggas upp av ljudet från The Radio Dept. Och där vill jag bo.
Annica Henriksson

RAGE AGAINST THE MACHINE
"Live at the Grand Olympic Auditorium"
Epic/Sony
Jag kommer ihåg Hultsfred i mitten av nittio-talet och hur marken framför scenen skakade som en massiv jordbävning. Orsaken till denna framkallade naturkatastrof var kvartetten från Amerikas västkust. Dessa pionjärer i det som numera så ofta kallas för nu-metal. Men för tre år sedan tog det slut. Tim Commerford, Brad Wilk och Tom Morello bytte in Chris Cornell och ändrade namn, samt stil, till Audioslave och Zack de la Rocha satsade istället på en solokarriär.
Live at the Grand Olympic Auditorium är

LUGER PRESENTERAR:

NORTHERN STATE (US)
2/12 Oslo Blå
3/12 Lund Smålands Nation
4/12 Växjö Lokal Bar
5/12 Sthlm Kulturhuset - Spoken Word/IWTFB
6/12 Göteborg Nefertiti

MARY GAUTHIER (US)
2/12 Malmö KB
3/12 Gbg Pustervik
4-5/12 Halmstad Götas
7/12 Sthlm Debaser

GIVE UP THE GHOST (US)
3/12 Gbg Meeths Salonger
4/12 Sthlm Kafé 44
5/12 Lkpg Skyften
6/12 Köpenhamn Loppen

THE RADIO DEPT. & THE EMBASSY
5/12 Sthlm Klubb Accelerator@Södra Teatern/KGB

ENON (US)
5/12 Gbg Playground@Pustervik
6/12 Sthlm Fritzs Corner@Debaser

BRODER DANIEL + THE BEAR QUARTET, THE EMBASSY & THE KID
6/12 Sthlm Annexet
19/12 Gbg Lisebergshallen

HOLLY GOLIGHTLY (UK)
9/12 Gbg Pustervik
10/12 Malmö Inkonst
11/12 Lkpg Herrgår'n
12/12 Sthlm Debaser

THE STROKES (US)
16/12 Köpenhamn Kb Hallen

LISA MISKOVSKY
6/12 Skellefteå Nordanå
8/12 Uppsala Katalin
9/12 Gbg Storan
13/12 Malmö KB
14/12 Örebro Klubb Söndag@Strömpis
16 & 18/12 Sthlm Södra Teatern
20/12 Kiruna Arran

THE ESSEX GREEN (US)
15/1 Sthlm Klubb Accelerator@Södra Teatern/KGB
14/1 Lkpg Herrgår'n
16/1 Gbg Playground@Pustervik
17/1 Malmö Inkonst

THE TWILIGHT SINGERS (US)
Featuring Greg Dulli former front man of Afghan Whigs
20/1 Gbg Pustervik
22/1 Sthlm Debaser

BILLY BRAGG (UK)
2/2 Gbg Trädgår'n
3/3 Oslo John Dee
4/3 Sthlm Södra Teatern

SICK OF IT ALL (US)
3/3 Sthlm Klubben

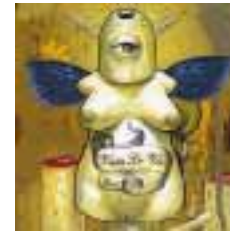
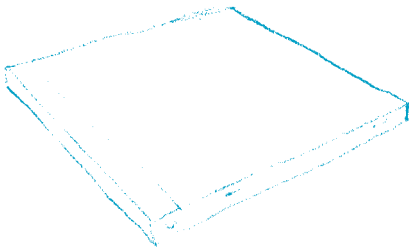
EINSTÜRZENDE NEUBAUTEN (D)
20/3 Sthlm Arenan

För info om åldersränser, tider, fler kommande konserter samt turnéer med våra fantastiska svenska band och Lugers Vänner se vår fina nya hemsida: www.luger.se

Förköp i Stockholm (ej Fritzs Corner & Kafé 44): Biljett Direkt/ Tictet 077-170 70 70 www.tictet.se, Globens telefonbokning 077-131 0000, Södra Teatern 08-556 97 200, Pet Sounds, Record Hunter samt Sound Pollution.
Övriga städer se lokal annonsering.

LUGER
WWW.LUGER.SE

resultatet av gruppens två sista framträdande i Los Angeles. Det märks att det är mycket som står på spel. Grabbarna hade vid det laget sina bästa dagar bakom sig och blickade redan in i framtiden, men under dessa två kvällar var det fortfarande aggressiv magi i luften. Musikrevolutionärerna går på knock direkt med en första rond bestående av *Bulls on Parade*, *Bullet in the Head*, *Born of a Broken Man* och *Killing in the Name* och resten av skivan är ingen lugn sparringrunda heller, även om det är just i låtarna från debutskivan som upproret är nära. Hela hallen kokar och min kroppstemperatur stiger farligt nära febernivå. Ljudet dryper av svett likt en otränad efter en mil i löparspåret.

För mig har Rage Against the Machine alltid varit av kött och blod, en frustande och ilsken naturlig kraft med stort hjärta. Inga stela eller statiska element förekom och för att bevisa detta för alla eventuella tveklare står det i konvolutet att allt ljud kommer från gitarr, bas, trummor och sång.

Jag har dock aldrig tvivlat. Revolutionen blir inte mycket bättre än så här.

Andreas Eriksson

PETE RODRIGUEZ
"El Rey del Boogaloo"
Vampi Soul

Pete Rodriguez musik är egentligen inte något som man skriver om, det är musik man dansar till. Latinosoul i sin mest ursprungliga och rena form och urmodern till det som vi nu ser missbrukas i form av otaliga MTV-tragedier. Pete Rodriguez var på sextioaletet känd som kungen av boogaloo och han introducerade tillsammans med sin orkester den egna genren latin-boogaloo. Det är inspelningar från 1966 och -67 och allt är ett enda långt partaj i en het sommar natt. Pete Rodriguez orkesters tunga sväng går tack och lov inte förlorad i överföringen till CD. Känslan finns kvar och vi tackar för ännu en välkommen återutgivning.

Jonas Elgemark

SCANDAL BEAUTY
"Childhood"
Skandalmusik

Tidigare har Scandal Beauty från Säftele endast gjort egenproducerade skivor, men i år klämmer de till med ett album. Och det är inget dåligt sådant. Nej, tvärtom. Det här tycker jag verkligen om. Det är drag i låtarna och jag blir glad av

att lyssna på dem. Det känns att bandet lirar tillsammans ett tag. Första demon kom år 2000 men medlemmarna är ännu bara runt 20 år.

Skivans tretton spår är pop- och rockaktiga samt innehåller tre lugnare låtar – av dem gillar jag främst *We Live Our Lives* med dess vackra piano- och fiolslingor. Gillar dock inte "oooand" på *Just Rock'n'roll My Love*. Annars funkade den bra. Och det gjorde den även när den spelades i *P3 Live* till massornas jubel.

Ida Qvarnström

SNAPCASE
"Bright Flashes"
Border

Jag har aldrig riktigt uppskattat Snapcase. Daryl Tabreskis väldigt torra och begränsade sångröst har känts jobbig och besvärande. Men nu tror jag att jag äntligen förstått dealen med detta band. *Bright Flashes* består av överblivna låtar från förra årets *End Transmission*, plus en del remixar och ett par covers.

Bland de riktigt fina versionerna av gamla godingar skiner *Ten A.M.* starkast. Bandet har helt uppenbart sneplat på Refuseds *The Shape of Punk to Come*, fast tagit hela det elektroniska konceptet ett steg längre och låter här nästan som Asian Dub Foundation eller Primal Scream. De malande beatsen och tunga basgunget målar upp en svettigt danslokal. Hardcorefundamentalisternas inkvisition kommer att ha rena rama julaften med denna låt.

Lite oväntat liras Jane's Addictions *Mountain Song*. Och det roliga är att Tabreskis röst verkligen passar till låten, inte alltför långt ifrån Perry Farrells stämma. Resterande covers, två Devolåtar och ett stycke av Helmet, känns inte lika angelägna och borde ha hoppats över. Men allt är glömt och förlåtet tack vare *New Academy*. Refrängen får mig att gåsa så att jag ryser till i hela kroppen.

Mikael Barani

BRUCE SPRINGSTEEN
"The Essential Bruce Springsteen"
Columbia/Sony

Sedan 1995 har Springsteen släppt en samlingskiva med de största hitsen och fyra nya låtar. En fyra-CD-box med tidigare utgivet material. En samling med det bästa från boxen och tre nya låtar. En liveskiva med två nya låtar. Och nu en hitsamling inklusive en bonus-CD med utgivet material som blev över från boxen.

Eftersom man inte vill tro att mannen verkligen blivit vansinnigt girig så föreställer man sig honom istället som lite dumsnäll, som någon som aldrig säger emot när skivbolaget fått en ny idé. Men urvalet på den här trippel-CD:n har han gjort själv, så det får han i alla fall ta ansvar för. Det är en ganska underlig sammanfattning av hans karriär. Knappast ett rent kommersiellt urval eftersom crowd pleasers som *Prove it All Night* och *Waiting on a Sunny Day* valts bort. Och att Springsteen skulle tycka att det här är höjdpunkterna i hans karriär känns högst tveksamt. Om han gör det borde han för att vara konsekvent repetera i några låtar från *Lucky Town* och *Human Touch* till nästa turné.

Bonuskivan innehåller två omistliga spår, en bombastisk liveversion av Jimmy Cliffs *Trapped* från *The River*-turnén och *None but the Brave* från *Born In The USA*-inspelningarna. Men ungefär hälften av låtarna kunde han lämnat kvar i arkivet.

Thomas Nilson

TEITUR
"Poetry & Aeroplanes"
Universal

Tjugofemåriga Teitur från Färöarna släpper sitt debutalbum *Poetry and Aeroplanes* i klassisk singer/songwriterstil. Även om hans texter ofta är kliché i stil med "I'm fire – you're the ocean" har han något som fångar mig. Det finns en värme i musiken som stundtals påminner om Ed Harcourt. Teitur saknar dock Ed Harcourts mästerliga känsla för melodier, men i likhet med Ed har han en mjuk, varm röst och en fin känsla för romantiska ballader. Med Teitur i CD-spelaren stiger temperaturen några grader i min lägenhet. Betyget blir klart godkänt.

Moa Eriksson

VENETIAN SNARES
"The Chocolate Wheelchair Album"
µ-ziq/import

Sedan 1999 har kanadensaren Aaron Funk släppt åtta fullängdare och nästan lika många minialbum, och även om inte allt är klanderfritt så är överraskande många spår av högsta kvalitet. Och man måste bara älska en kille som kan döpa en låt till *A Giant Alien Force More Violent & Sick Than Anything You Can Imagine*. Kalla det drill'n'bass, breakcore, braindance eller vad du vill, den gemensamma nämnaren är oftast att det går snabbt, det låter brutalt och det finns ett breakbeat i botten någonstans. Trots den överväldigande utgivningstakten har Venetian Snares lyckats hålla sitt sound fräscht och nytt. På *The Chocolate Wheelchair Album* har han bland annat anammat micro-samlings-trenden och vridit den att passa sin egen stil. I början kändes det lite suspekt att höra något som liknade jazz-samlingspar för första spåret, men det funkade riktigt bra. Efter det tar han en sockersöt plöjt, skär sönder den i små, små bitar och bygger ett breakbeatmonster av den. När han sedan gör ett ultrabrutalt lustmord på ragga och jungle i *Hand Throw* är det bara att slänga händerna i luften och erkänna att Venetian Snares regerar totalt.

Henrik Strömberg

LUKE VIBERT
"Yoseph"
Warp/Border

Luke Vibert har lämnat både drum'n'bass och hiphop. Åtminstone för tillfället. Istället har han skrivit på för etiketten Warp och satsat på acid. Till och med skivans titel syftar på pH-värde, en kemisk referens till syror, och ger en väg in i Viberts pulserande ljudlaboratorium. Och det märks att han haft roligt därinne. Plattan sjuder av spelglädje och rymmer mängder av varma

ljud som bubblar likt champagne. Självfallet finns här en hel del toner från den klassiska synthen Roland 303. Men det är inte frågan om något nostalgiskt åttiotal utan istället visar Vibert vägen med låtar som *Countdown* och *Freak Time Baby*, *Harmonic* och *Synthax*. Han har helt enkelt gjort ett underhållande album med några låtar som också kan passa på dansgolvet.

Robert Lagerström

VISTA LE VIE
"Don't"
F Communication/Playground

Vista Le Vie rör sig obehindrat i gränslandet mellan electronica, jazz och postrock. *Don't* är ett trevligt litet minialbum som inte höjer rösten i onödan. Vilket inte betyder att det saknar bett. Ett skönt gungande jazz-inspirerat beat kontrapunkteras av en elakt morrande gitarr. Röster pratsjunger på några av spåren om ämnen som alkoholism, mord och vardagstristess. Allt är inte mörker, dock. Musiken har ofta en positiv grundton. Kanske inte den mest engagerande skivan i år, men ändå inte så dumt.

Henrik Strömberg

WYCLEF JEAN
"The Preacher's Son"
J/BMG

Hiphopscenens svar på Beppe Wolgers fortsätter att göra rätt så vuxen karibisk svängmusik, denna gång tillsammans med sina kompisar Carlos Santana, Missy Elliott, Buju Banton, Prodigy, Scarface, Rah Digga, The Edge, Wayne Wonder, Elephant Man, Monica, Redman och Patti LaBelle. Och visst låter det trivsamt. Men speciellt spännande blir det sällan.

Både musikaliskt och tematiskt höljs Clefs låtar i ett romantiskt skimmer där han tittar djupt i backspegeln, den amerikanska soultraditionen hyllas samtidigt som hans rötter i den karibiska övärlden tar stor plats. Och det fungerar bra även om en del grejer känns väl gubbiga. Men Clef är en entertainer för massorna, så *The Preacher's Son* ska nog låta precis så här. Och jag lyssnar gärna på den ett tag till, i alla fall tills jag behöver något som smeker mig mothårs.

Gary Andersson

TOWNES VAN ZANDT
"Legend"
Charly/Showtime

Townes van Zandts låtar har alltid gjort sig bäst akustiskt och de låtarna dominerar denna dubbelsamling som spänner över hela karriären. När man ska försöka hitta rättvisa och meningsfulla superlativ för att beskriva hans starkaste låtar är det tidlöst som känns bäst. Några av Townes van Zandts allra finaste ögonblick finns med här: *Silver Ships of Andilar*, *Kathleen*, *Our Mother the Mountain*, *Waiting Around to Die* och *Lungs* är låtar som sätter sina spår och har man en gång hört dem så glömmar man dem aldrig. Han har förmågan att sätta sin personliga prägel på så traditionella musikstilar som blues och country, allt framförs med en sån laddning att det tar ett tag att hämta sig. Det handlar om musiken som lyckas vara tung och elektrisk trots att den är framförd akustiskt. Och texterna som är berättelser och betraktelser där döden ofta finns närvarande där kärleken framstår som något som tillhör andra. Men hopplösheten kan varvas med en uppriskhet och svart humor. Men främst handlar det om rösten. Johnny Cash, alla bluesgubbar och... ja, till och med Gene Clarke får ursäkta, men i det fallet finns det ingen som slår Townes van Zandt. Lyssna själv.

Jonas Elgemark

MICHELLE SHOCKED
"Short Sharp Shocked"
Mighty Sound/Border

Michelle Shocked fortsätter återutgivningen av sina plattor. Efter *Texas Campfire Takes*, som förutom själva debuten dels innefattade skivan som den var tänkt att låta (den var ursprungligen inspelad utomhus på en bärbär liten bandspelare med dåliga batterier). Det här är uppföljaren, och tillika den bästa skiva Michelle Shocked någonsin gjorde. Myten vill göra gällande att hon inte var speciellt intresserad av att sätta komp till sina akustiska sånger. Oavsett sanningshalt är resultatet blandande. För här finns de traditionella countryattributen, även om väl elbas och elgitarr kan ses som helgerån i sammanhanget ibland. Här finns hennes största hit, *Anchorage*, som faktiskt hördes rätt ofta i etermedia när det begav sig. Här finns de nästan magiska och hypnotiskt uppslukande *Graffiti Limbo*, *The L & N don't Stop Here Anymore* och *Black Widow*. Här finns också den nästan

provokativa och sjukligt svängiga versionen av *Fogtown* från debuten i punkttempo; den som fick en att bli förvirrad och lycklig när man lyssnade på skivan första gången där den låg som odöpt extraspår.

Bonuskivan som följer med innehåller bland annat helt adekvata livespår, men framför allt *Disoriented*, B-sidan till singeln *If Love was a Train*, ett av Michelle Shockeds absolut största ögonblick. En återutgivning som till och med för en redan frälst nästan känns som en helt ny skiva.

Magnus Sjöberg

FOR E REVISIONER
OR HJUGGROVET

THE KNIFE

BODYTECHNO! VINYL 12"
MED TRE COOLA REMIXER
FRÅN REVL9N, FPU OCH
TOBIAS VON HOFSTEN!

RABID (r)
WWW.RABIDRECORDS.COM

BORDEN
M&C

"OCH I EN LITEN HAND-
VÄNDNING HAR THE KNIFE INTE
BARA GJORT ÅRETS BÄSTA SVENSKA
SKIVA, UTAN OCKSÅ DEN NÄST BÄSTA". DN
"DET ÄR INTE VARJE DAG SOM EN OCH
SAMMA ARTIST SLÄPPER TVÅ AV
SAMMA ÅRS BÄSTA SVENSKA
SKIVOR". GP

MUSIKEN FRÅN "HANNAH MED H":
15 NYA LÅTAR MED SAKRALA
KÖRER, ROCKGITARRER, TRANCE
AND ROMANCE...

AMON DÜÜL II "Play Phallus Dei" Repertoire/Border

Det står en varningstext på konvolutet. Att den här filmen spelades in under besvärliga omständigheter och att kvaliteten inte kan jämföras med dagens standard. Det stämmer. Och det är svårt att intressera sig för de gamla repiga bilder på solnedgångar som finns insprängda i dokumentationen av Amon Düül som spelades in i en studio i München sommaren 1968. Gruppen skildras av en så gott som helt stillastående kamera och mest syns sångarna Renate Knaup och Shrat framför diverse psykedeliska projektioner. Det legendariska hippiebandet gör en 24 minuter lång improvisation, där ljud och bild inte riktigt ligger i synk, som förebådar debutalbumet *Phallus Dei* från året därpå. Med andra ord finns det inte mycket som fångar ögat i Rüdiger Nüchterns lilla film och man bör vara väldigt intresserad av Amon Düül för att uppskatta den. För de allra flesta ger det garanterat mer att istället köpa något av gruppens klassiska album.

För övrigt finns den blivande regissören Wim Wenders med som kameraman (vilket inte märks). De besvärliga omständigheterna som nämndes bestod helt enkelt i att ett par inhyrda kameror inte fungerade. Till sist kan det nämnas att skivans så kallade extramaterial bara består av en genomgång av bandets skivor till ett fåtal bilder och några takter musik. Men på något sätt är det ändå roligt att sådana här gamla amatörgrejer tillåts nå en ny publik.

Robert Lagerström

PER GESSLE "En Mazarin, älskling?" Capitol

En av våra mest folkära och somriga artister totaldominerade radiovågorna i somras, hans segervind svepte verkligen över hela landet hela tiden. Denna konsert på anrika Slottsskogsvallen i Göteborg blev också en minnesvärd blandning av traditionstung nostalgi och bredbent energi framför en ung och entusiastisk publik. Värmen i både musiken och luften är påtaglig. Och avslutande *Billy* med bara Per och Christoffer Lundquist på akustiska gitarrer är pur magi. Vet inte riktigt vad man ska säga om bandets stylt dock – är kräskjortor å la *Kapten Krok* på väg tillbaka?!

Det dokumentära bakom-scenerna-materialet håller mest *Starlet*-nivå, men vad annars kan det bli – Per är ju bara en genomkäck Halmstads-kille utan några direkta bekymmer.

Gary Andersson

MICHEL GONDRY "The Work of Director Michel Gondry" CHRIS CUNNINGHAM "The Work of Director Chris Cunningham" Directors Label/Capitol

Samma idé på två diametralt motsatta sätt. Michel Gondry visar så mycket som möjligt och Chris Cunningham så lite han kan komma undan med. Gondrys dubbelsidiga DVD innehåller 27 videor (med Björk, The White Stripes, Rolling Stones, Chemical Brothers, Kylie Minogue och Foo Fighters), tio små knäppa filmer (en med Jim Carrey), tre reklamfilmer och, mest imponerande, en 75-minuters självbiografisk film med Gondrys tankar och metoder bakom videorna, inklusive kommentarer från artisterna. Han pratar, klipper och klistrar, är rolig och är en fröjd att titta på.

Chris Cunningham, å sin sida, säger knappt flasklock. Förutom hans åtta mest kända musikvideor får vi en kort "Making of"-dokumentär om *All is Full of Love*, den korta konstfilmen *Monkey Drummer* och ett utdrag ur *Flex*, hans längre

konstfilm. Och tre reklamfilmer, inte att förglömma. Det känns tunt, väldigt tunt i jämförelse med Gondrys överflöd. Men Cunningham är perfektionist. Han är inte nöjd med sina tidiga verk, så han visar dem inte. Autechres *Second Bad Vilbel* kanske var lite tafflig och amatörmässig i original, men den var kul och spännande. Tyvärr kunde inte Cunningham godkänna det, så han klippte om den. Den nya versionen, som finns med på DVD:n, är snygg men ack så tråkig. Gondry har totalt motsatt inställning, det får gärna vara lite snett och vint och se taffligt ut, bara idén går fram. Detta är otroligt underhållande.

När Cunningham är bra är han å andra sidan genial. *Windowlicker! Only You! Come on My Selector! All is Full of Love! Come to Daddy!* Inte för att Michel Gondry är sämre. *Fell in Love with a Girl! Let Forever Be! Joga! Around the World! Everlong! Hyperballad!* Man saknar ord. Och de är så snygga, de här utgåvorna! I extratjocka DVD-boxar för att få plats med var sin 52-sidig bok i fyrfärg. De är oundgängliga samlingar för varje musikvideointresserad konsument. (Spike Jonze-DVD:n är tyvärr försenad, och kan därför inte recenseras i detta nummer.)

Henrik Strömberg

MARTIN L. GORE "Loverman EP2+" Mute/Playground

Martin påminner mest om en zombie när han försöker sig på några danssteg under instrumentala delen av *I Cast a Lonesome Shadow*. Han ser ut som han håller på att stupa av trötthet. Ljussättningen gör en ledsen pandamask av hans ansikte. Det är först på *Loverman* han ser normalt animerad ut och det blir lite fart på konserten. Synd att det är sista livespåret av de fem som den här mini-DVD:n bjuder på. Fem låtar från *Counterfeit2* som kom ut i våras, till förveckling lika albumspåren – endast publiktitjen skvallrar om att det är live. Det hade varit trevligt om vi fått se några av Depeche-låtarna han gjorde. Som det är nu känns det väl torftigt.

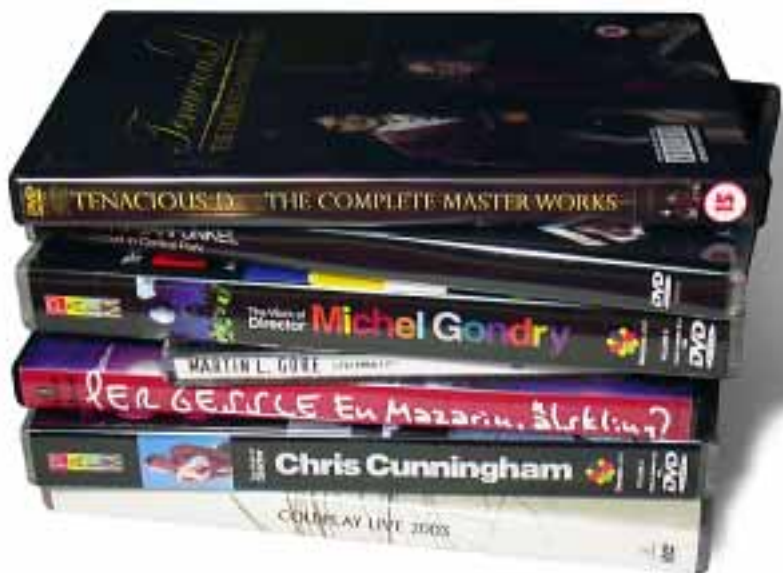
Loverman var en av de två bästa låtarna på *Counterfeit2*. I alla fall om man inte jämför med Nick Caves original. Den andra var *Das Lied vom Einsamen Mädchen*. Remixversioner av Bola, Turner och Lawrence finns på CD-delen av den här dubbelutgåvan. Alla remixerna är mer lägmälda jämfört med originalen, vilket känns anti-klimaktiskt. Det låter rätt bra, men tänk så mycket roligare det hade varit med mer tyngd i låtarna.

Henrik Strömberg

HÅKAN HELLSTRÖM "Explodera Bateria" Virgin

Så har den då äntligen kommit. DVD:n med den fantastiska konserten i Lisbergshallen från förra året. Hemma i Göteborg, lokalen kokar och Håkan är hetast av alla förutom Timo Räisänen som sitter och ser blek ut på en stol i fyrtio graders feber. Publiken är i fullkomlig extas redan innan konserten börjar och det bara stegras. Eufori, galenskap och kärlek.

Nej, det fungerar inte. Jag orkar inte, vill inte bry mig om all denna hysteri och unga män som bryter ihop av glädje. Lätt skräckfylld sitter jag och försöker förstå detta långa aerobicspass som den unge mannen i sjömanskjortan håller på med i rutan. För egentligen är detta som en enda lång hemmagympavideo, som fullkomligt flåsar sönder den eventuella nerv och kantighet som Håkan Hellströms låtar faktiskt har ibland. Det har blivit för mycket. Kontrasten är total till den version av *Vi två 17 år* som är inspelad två år tidigare. Eller ens till bitar av dokumentären *Jag säger då det* då Håkan, bandet, producenten Johan Forsman med flera, någorlunda

försöker förklara om och kring musiken, med viss framgång. Här kan man kanske förstå varför Håkan har nått så högt upp i den blå popstjärnehimlen och att bakom de amfetaminstina skuten på scenen faktiskt finns en tanke, nerv och real love, eller något. Också lite samba förstas, fan ta alla suredos och cuicas, och allt är så enastående fantastiskt.

Sedan TV-visningen av konserten har ljudet renoverats avsevärt, fast fortfarande är det flimrigt och snurrigt filmat, vilket kanske ska förstärka den naturlighet och avspändhet som Håkan förkroppsligar, vad vet jag. Ändå är säkert denna DVD en succé, för pandaflickor likväl som marstrandssamlade seglare som ler igenkännande när Håkan och hans kompisar gör mysiga utflykter i skärgården. Ja, det är inte lätt att vara älskad av alla, men visst är det väl meningen att man ska smittas av den enastående magin? Jag blir ändå bara andfädd och lite trött.

Fredrik Eriksson

MORGAN HERITAGE "Live in Europe 2003" Heartbeat/Playground

Familjen Morgan i St.Thomas, Jamaica är inte vilken familj som helst. Pappa Denroy fick 29 (!) barn, varav några bildade två framgångsrika band. Brorsorna Peter, Lukes, Gramps och "Mr. Mojo" har tillsammans med sin syster Una reggaegruppen Morgan Heritage, medan tre yngre syskon spelar in mer hiphop- och 'n'b-färgade skivor under namnet LMS.

Här visar storasyskonen upp vad de hade för sig på sommarlov. DVD:n består av tre delar. Först visas en hel konsertupptagning från den anrika Amsterdamsklubben Paradiso. Morgan Heritage öppnar starkt med *Don't Haffi Dread to be Rasta*, och fortsätter sedan bjuda på en proffsig, slick och lite snäll roots reggaeshow. Det är förstas, som alltid, svårt att känna sig som en i det gungande publikhavet när man sitter hemma i TV-soffan, men *Live in Europe 2003* är ändå rolig att se eftersom reggaestjärnor alltför sällan har vägarna förbi Göteborg (eller Sverige överhuvudtaget för den delen).

Morgan Heritage sprider kärlek, "King Selassie's teachings" och reggaemusikens värme. När frontbrodern Peter och syrran Una håller om varandra, och med stora leenden sjunger: "give a helping hand to your brother/ give a helping hand to your sister", kan det dock kännas väl mycket "väckelsemöte", och "se vilken lycklig familj vi är". Annars är Morgan Heritage förstas bra. Stora sångtalanger med starka låtar.

Andra delen av filmen består av ytterligare ett, till låtval, nästan identiskt liveset där man mixat ihop spelningen från Amsterdam med två av Morgan Heritages festivalspelningar. Kanske inte så angeläget då man efter de 80 minuterna på Paradiso hellre vill gå över till den tredje och sista delen av DVD:n, där syskonen berättar om uppväxten i New York, flytten tillbaka till Jamaica och sin manager, superpappan Denroy.

Daniel Axelsson

SIMON & GARFUNKEL "The Concert in Central Park" Columbia/Sony

Efter drygt tio år isär, och med knackiga solokarriärer som följd, fanns det tydligen ett upp-dämt behov av att se Paul och Art tillsammans på hemmaplan igen – 500 000 fans letade sig i alla fall ut till Central Park denna septembereftermiddag 1981. Här följer några iakttagelser:

Kläd- och hårmode hos band och publik: Skönt ostylat och okoordinerat. Skapar en chossefri och fluffig stämning.

Klipp- och kameraarbete: Ogenomtänkt och sömngångaraktigt. Dessutom är det mindre charmigt att spana ner i Garfunkels svalj genom hela *Bridge over Troubled Waters*.

Hjärtlighetsfaktorn mellan Simon och Garfunkel: Låg. Halva tiden verkar de omedvetna om den andras närvaro.

Scenshown: Obefintlig. Spänningen stiger när Art Garfunkel korsar armarna eller sätter tummarna i jeansens framfickor.

Kusligast: När ett upprört fan hoppar upp på scenen och ska fram till Paul Simon medan han sjunger om att John Lennon nyligen mördats.

Måktigast: Publikisiffran, Paul Simons fantastiska låtskatt och Art Garfunkels undersköna sång.

Sultsats: Inköpet av *The Concert in Central Park* på DVD är absolut nödvändig för alla som säger sig vara det minsta intresserad av musik.

Gary Andersson

TENACIOUS D "The Complete Master Works" Epic/Sony

Rockens roligaste duo? Eller komedins mesta rockers? I alla fall är Tenacious D furiöst roliga och lika skickliga musiker. Mest kända för sångaren Jack Blacks skådespelarkarriär (*High Fidelity*, *Min stora kärlek*). Tenacious D fick en mindre hit med den underbara Led Zeppelin-pastischen *Tribute* och en microserie på HBO. Huvudnumret på denna dubbel-DVD är en liveupptagning från Brixton Academy. Det är en rätt kul spelning, men när man sedan kollar in turnédokumentären känns det som de gjort ännu roligare gigs.

Första DVD:n innehåller även de sex elva-minutersavsnitten av TV-serien, och de tål att kollas in fler än en gång. Men ännu roligare är DVD 2, där Liam "Whatever" Lynch märks mycket mer. Förutom musikvideon till *Tribute*, med Dave Grohl som demon, har han även regisserat tre totalt skravadade sketcher, en liten "making of" till *Wonderboy*-videon och nämnda turnédokumentär. Dessutom hittar vi givetvis videorna till *Wonderboy* (av Spike Jonze) och *Fuck Her Gently* (Animerad av SPUMCO), gästspelningar från några TV-shower och en liten film om inspelningen av albumet. Det är definitivt två välmatade DVD:er, och det mesta är helt enkelt svinkul. Rock.

Henrik Strömberg

RECEIVED BY DEPT. OF
CULTURE & RECREATION

groove cd 4

Nedan ser du vad Groove CD 4 innehåller. Genrerna är nästan lika många som låtarna, och om vi får säga det själva är det ett riktigt fyrverkeri av ny fräsch musik. Och det kan ju behövas när mörkret tränger sig på. Det behövs alltid förresten, och allt du gör för att ta del av upplevelsen är att bli prenumerant. Det fixar du på www.groove.se. Välkommen!

OMSLAGET KAN
DU SKRIVA UT
FRÅN HEMSIDAN

1 Jet

Take it or Leave it

Vilken öppningslåt! Dessa fyra killar från Melbourne röjer så det knakar. De får sina influenser från Kinks, AC/DC, Oasis och Rolling Stones.

Debut-CD:n *Get Born* är producerad av Dave Sardy, som även arbetat med Dandy Warhols och Marilyn Manson. Rock on!
www.jettheband.com

2 Stomp'n' Souls

Put Me On, Bring Me Out

De är ett nystartat band vars medlemmar kommer från vitt skilda delar av landet. De är Thomas Carlsson, Andreas Lindgren och Kalle Eriksson, Henrik Reinert, Emil Nilsson och Karl Peterz. Alla har olika influenser som färgar av sig på musiken, men en förkärlek för sextiotalsmusik i alla dess former är gemensam nämnare. Just nu arbetar de på en uppsjö nytt, härligt rockmaterial.
www.stompninsouls.se

3 El Sheriffo ft Sabo

Har inte glömt

Sheriffen är en riktig veteran på den svenska hiphopscenen. Han har gjort beats till bland andra Ayo, Lilleman och Petter. Nya skivan *Det våras för sheriffen* var från början tänkt att bli en EP, men utvecklades tillsammans med Fattaru, Fjärde Världen och TR till ett album som verkligen når in i själen – orden sprider sig som asfaltsblommor.
www.platinum-inc.net

4 Elope

Pride Approaching

Denna trio från Karlstad har spelat tillsammans sedan 1994. De spelar kraftfullt och melodöst, influerad av klassiska band som Tomorrow, Pink Floyd, Cream och tidiga Yes. Alla låtar utom Neil Young-covern *Bad Fog of Loneliness* är originallåtar. De har tidigare släppt skivor på det amerikanska stonerbolaget Man's Ruin Records, som även gett ut skivor med Queens of the Stoneage och Entombed.
www.gravitation.nu

5 Saralunden

This is not Desire

Denna singellåt är en följd av hennes andra emansinspelning i oktober 2001 på en fest i Stockholm. Där fanns Peter Fristedt som bestämt sig för att starta skivbolaget Lobotom

Records, och han ville gärna arbeta med Sara. Och så blev det. Hon har tidigare gjort kortfilmsmusikalerna *Deadly Boring* (2001) och *Hon är död* (2002) tillsammans med Henry Moore Selder.
www.lobotomrecords.com

6 Bring Me the Fucking Riot... Man

Riot Dance

"Det är vi som är Bring Me the Fucking Riot... Man, om 17 minuter är det över". Så annonserade de sig själva en kväll på Stampen i Stockholm inför en brokig skara människor. Trion Jens, Jon och Jonas växte upp tillsammans i Sävsjö i Småland och har under hösten turnerat landet runt, bland annat med kompisarerna Hell on Wheels.
www.bringmethethefuckingriotman.com

7 Akem

Insikt

Anders Akem Moberg föddes 1977 och växte upp i Rönninge utanför Stockholm. Han släppte nyligen sitt första helsvenska album *Autodidakt*. Bland gästerna finns Promoe från Looptroop och Organism 12 från Mobbade barn med automatvapen. Akem tycker att ordens betydelse är viktigare än hur de passar in i rimschemat. Orden ska säga något, och de som lyssnar ska lyssna också!
www.streetzone.com

8 Sophie Zelmani

To Know You

Sophie levererar här en mycket lugn, varm och vacker låt från sitt nya album *Sing and Dance*. Hittills har hon släppt fyra skivor och texterna

är ofta seriösa. De påkallar så olika bilder som ridande hästar i amerikanska westernfilmer som svenska höstpromenader med frosten knakande under skosulorna.
www.sonymusic.se

9 Firestone

Megalomania

Det hela började hösten 1999. Då var de fem personer som studerade och spelade tillsammans. Idag är de en kvartett som består av Oskar, Awe, Mattias och Winfred. De blandar till sin stonerrock med smaker från sjuttiotalsrock och sextiotalsgarage. Firestone har varit förband till Mustasch, Dozer, Sunride samt åt Alice

Cooper och DIO på *Monsters of the Millenium Tour* i Sverige. De har också spelat in en splitskiva med Truckfighters, ett annat Örebroband.
www.firestonemusic.com

10 C.Aarmé

Tu Puta Mi Casa

Denna kvartett från Göteborg har funnits i bara ett år. De spelar metallisk, skrämig rock blandat med ösig punk med stor inlevelse. De påminner inte så lite om Bad Brains och Black Flag. Tidigare har de släppt två sjutumssinglar och medverkar även på en kommande Rough Trade-samling. Debutfullängdaren kommer i februari nästa år.
www.c.arme.lofi.org

11 Man Överbord

Jag kommer snart tillbaka

Medlemsantalet i gruppen varierar efter humör, men stammen består av Andreas Westberg (dragspel och sång) och Oskar Lindberg (klaviatur och dragspel). Medverkande på skivan är Jon Fält (trummor), Paul Sollinger (bas), Olof Misgeld (fiol) och Mikko Piirainen (trumpet). Denna låt är en swinglåt, annars lutar det mesta på skivan åt svensk vistradition, pop och schlager.
www.manoverbord.se

12 The Knife

Handy-Man

Syskonparet Olof och Karin Dreijer började spela tillsammans sommaren 1999. Karin hade

tidigare spelat i bandet Honey is Cool. Självbetitlade debutalbumet släpptes 2001, *Deep Cuts* 2003 och nu är de aktuella med filmmusiken till ungdomsfilmerna *Hannah med H*. Det händer inte varje dag att ett popband skriver musik till film i Sverige. "Det svåraste vi gjort" säger Knife själva. Resultatet blev 15 nya spår, det är bodytechno och rockgitarre samt instrumentalt och storslagen romantik.
www.rabidrecords.com/theknife/

13 Caspian Onenine-86 ft Shortfuse

Day Turns to Night

Har tidigare rappat i gruppen Micsouciuous och han har varit med på livegruppen Beatifics spelningar över hela landet. Caspian är bara 17 år och kommer från Nacka. De säkra skillsen har han jobbat hårt med, och detta är hans första

egna släpp, här uppbackad av Shortfuse och Kendal samt producenten Steadysession. Och musiken får definitivt högtalarna att pumpa.
www.streetzone.com

14 Radioaktiva Räker

Så börjar det om

De har en lång karriär bakom sig – bandet bildades i Hofors 1991 av Anttila och Torno. Efter en månads repande spelades första demon *Ur askan ur elden* in, som mixades på tio timmar och trycktes i 70 ex. Åren 1993-94 var de som mest aktiva med en massa spelningar runtom i landet. För två år sedan lades bandet på is, fram tills i år då de gav sig ut på en sommarturné. Nyligen släpptes samlingen *Finito* – en fullmatad CD med 26 låtar, varav sju nya.
www.radioaktivaraker.com

15 Saralunden

TV-team

Skivan är inspelad på en fyrkanals bandspelar mellan november 2002 och mars 2003. Det var Lasse Märten på Decibel studios som tipsade Sara Lundén om detta inspelningssätt, med dess speciella brus. Idén bakom skivan, förutom den brutala inspelningstekniken, har varit att försöka hålla sig så nära den ursprungskänsla som funnits när låtarna blivit till. Ljudbilden är en blandning av feta basljud och krispiga diskkanter.
www.lobotomrecords.com

16 Truckfighters

Helium 28

Truckfighters är ett FETT stonerrockband som låter lite som Fu Manchu, Kyuss och Queens of the Stoneage, samtidigt som de blandar in lite av varje i musiken. Fram tills nu har de spelat in två egenproducerade skivor: *Desert Cruiser* (2001) och *In Search of the* (2003). De spelar med stor psykedelisk touch och musiken blir helt oemotståndlig med starka gitarre och hårda trummor.
www.truckfighters.cjb.net

17 André

Fresh

Denna lugna, sköna låt som André gör med rapparen Habib är ett smakprov från albumet *Refreshment of Thoughts*. André är väldigt begävad och hämtar sina influenser från soul, hiphop, bossanova och jazz. Plattan tar med oss på en skön tripp, allt ifrån sorgsna ballader till sexiga club-tunes. Med varje spår får lyssnaren ta del av Andrés produktion och de gästade artisternas hjärta och själ.
www.creativesouls.net/andre/index.html

18 Blanka

Introducing Late Night Fighting

Låten är spår nummer två på bandets självbetitlade EP som släpptes tidigare i år. Det är lugn, storslagen pop med Denises gälla, desperata stämman som svävar ut i vågor tillsammans med ett munspelsliknande sound. Efter en period av spelningar håller nu bandet på att skriva nytt material som ska släppas i vår.
www.diapazam.se

This is where
I hunted them down.

RED FACTION

Red Faction® nu på N-Gage™ spelkonsoll. Det första FPS-spelet för N-Gage tar dig med på en resa genom 10 kluriga nivåer över land och hav och genom luften i din jakt efter sanningen. n-gage.com

N-GAGE anyone
anywhere
NOKIA

Copyright © 2003 Nokia. Med ensamrätt. Nokia och N-Gage är varumärken eller registrerade varumärken som tillhör Nokia Corporation. Red Faction® -© 2003 THQ Inc. Red Faction®, THQ, THQ Wireless och deras respektive logotyper är varumärken och/eller registrerade varumärken som tillhör THQ Inc. Med ensamrätt. Övriga varumärken, logotyper och upphovsrättigheter tillhör respektive ägare/rättighetshavare. Utvecklat av Monkeystone Games Inc. Monkeystone Games och dess logotyper är varumärken som tillhör Monkeystone Games, Inc. Med ensamrätt.

DVD

COLDPLAY
"Live 2003"

Capitol

Brittiska Coldplays segertåg världen över fångades på band i somras i Sydney och inga utgifter eller artistiska målsättningar verkar varit för höga i detta projekt. DVD:n innehåller 16 spår med bandets ömsom gråtilda och ömsom U2-rockiga stil filmade med oräkneliga kameror där svartvitt blandas med nervöst närgånget, konstnärligt suddigt med publikvinklat. Vissa spår kan man även se i splitscreen med fyra olika kameravinklar om man vill. Det känns lyxigt att man tagit projektet på så stort allvar, och visst är det ibland riktigt riktigt snyggt. Dessutom gör Chris Martin och hans anonyma medmusikanter verkligen sitt för att leva upp till sin del av avtalet genom att ge en konsert med finesse och stor inlevelse byggd på många starka låtar. Trots att deras popmusik i grunden är rätt så okomplicerad.

Dessutom återfinns den givna turnédokumentären, men skönt nog även en live-CD för musikanläggningen. Den innehåller dock bara tolv låtar, men ger ändå produkten ett stabilt extravärde som man inte kan förringa.

Gary Andersson

DAFT PUNK & LEIJI MATSUMOTO
"Interstella 5555"

EMI

Idén att Daft Punks hela album *Discovery* är ett soundtrack till en animé-film är definitivt spännande. En animé-musikal! Om nu bara genomförandet hade varit lika bra som idén. Bortsett från musiken är *Interstella 5555* en film så fylld med klichéer och manushåll att den är knappt uthärdlig. Inte någon av karaktärerna känns över huvud taget verklig, de är bara platta pappfigurer utan karaktärsdrag. Det finns avsnitt av *Scooby Doo* med bättre manus. Att sedan i sista scenen bortförklara den imbecilla historien med att det var ett litet barns dröm känns som ett slag i ansiktet. Javisst, det är gud-så-sött, men måste gulligt betyda intelligensbefriat? Förväntar sig Daft Punk att bara för att det är tecknat så sväljer publiken vad som helst? Det hela verkar vara någon slags överarbetad nostalgitripp.

Summan av delarna är större än delarna var för sig. *Discovery* är inte ett album jag orkar lyssna på i sin helhet, och utan musiken är filmen som sagt ingen ögonfröjd, men tillsammans blir det i alla fall lite underhållande, på ett "nu sitter jag ändå framför TV:n så jag kan lika gärna titta"-sätt. För de som gillar *Discovery* adderar filmen en extra dimension, ett nytt sätt att uppleva albumet. Animé-fans bör hålla sig borta, då *Interstella 5555* bara undersöker genrens dåliga delar och inget av dess intressanta drag.

Henrik Strömberg

ALBUM

ANDRÉ

"Refreshment of Thoughts"

Creative Souls

Kaah står i en klass för sig, men i genren "snygg soul av multiinstrumentalist" utmanas han nu av André Orefjärd. *Refreshment of Thoughts* innehåller nämligen en mängd svalt funkiga spår där André får till lounge-svånget tillsammans med diverse vokalister.

Låtarna andas värme och själ och de får ta den tid de behöver. Och målet för låtarna kan skilja rätt rejält. Det finns utdragna instrumentala spår som passar in på trendiga barer, men spröda ballader avlöser medan skönungen ändå dominerar. Och oftast skurrar basen. Det gillar jag. Även om låten är långsam ska man känna av basen är min filosofi. Andrés också tydlig. Skulle dock förstå om folk inte tål *Refreshment of Thoughts*, ibland är den väl annonsbyråglassig. Men oftast är den totalt njutbar.

Gary Andersson

HARVEY AVERNE

"The Harvey Averno Dozen"

Vampi Soul

Återutgivningen av Harvey Averages andra album är en kulturgärning i elegant förpackning. Det räknas som hans mest kända och mest gränsöverskridande album. Han blandar klassisk instrumentala soul- och poplåtar med sina egna. Musikaliskt känns blandningen av soul och latino högaktuell idag och Averno var en av pionjärerna. Överlag är detta en trevlig samling souliga instrumentallåtar med *Can You Dig It* som en klar höjdpunkt. Ett givet val för den som vill gå tillbaka och se varifrån all ny latino hämtat inspiration.

Jonas Elgemark

BACKYARD BABIES

"Stockholm Syndrome"

RCA/BMG

Dagar som denna när jag hoppas att livet ska kasta en utmaning i min väg är det meningslöst att lyssna på Backyard Babies. Deras hjärndöda och ölstinkande poseringsrock'n'roll ger mig absolut ingenting. Riften, solona, texterna och kompet är som stelnade gamla ostskivor man bara vill göra sig av med innan möglet angriper fullt ut. Allt är så gammalt att jag faktiskt undrar om killarna själva kan gilla det de gör. Är detta all stimulans de behöver? Räcker det med en pava bourbon och en loge full av groupies? Förmodligen. Men på skiva faller allt platt till marken.

Gary Andersson

BILLY TALENT

"Billy Talent"

Atlantic/Sony

Kvartetten från Kanada har gitarrljud som hade passat alldeles utmärkt på The Strokes repertoar, men tro inte att det rör sig om en kopia av New York-bandet trots den jämförelsen. Ian, Jonathan, Aaron och Benjamin rör sig istället ledigt mellan luftiga popmelodier, ungdomlig punkilska, inslag av glam och underlig kastratsång. Den ständiga variationen mellan dessa ytterligheter driver den självbetitlade debutskivan framåt.

Jag köper det mesta även om vissa stunder stryker lite väl mycket medhårs. Billy Talent blandar, ger och framstår till slut som helt egna i sitt sökande efter den äkta glädjen. Det är inte konstigt att de beskriver sig själva som ett vandrande, talande *Seinfeld*-avsnitt. Sångaren Benjamin försöker på bästa sätt beskriva den vardag som finns runt omkring honom, där en heroinberoende prostituerad i *Standing in the Rain* och personer med schizofreni i *This is How it Goes* får ett ansikte. I lugna *Nothing to Lose*, som handlar om ensam-

het, mobbning och tonårssjälv-mord, blir de känsliga på riktigt med texter som "kids just love to tease/who'd know it/put me underground at age 17".

Kan bara hoppas att de inte får rätt i *Cut the Curtains* med ord som "now here/seems our wax wings have melted away/And we've only been here for one day". Jag kan nog tycka att de förtjänar lite längre tid än så.

Andreas Eriksson

BOOMTOWN RATS

"Best of"

Eagle/Playground

Det är lite synd att Boomtown Rats fått leva med stämpeln *I don't Like Mondays* i pannan sedan de fick sitt stora genombrott. För det man lätt glömmer bort är att de gjorde en hel del riktigt bra new wave också. Det räcker egentligen att lyssna på de första fem-sex spåren på denna samling för att inse att det finns mycket mer som inte framkommer bakom den mur av dåliga måndagar som alla associerar bandet med. Ta *Rat Trap*, till exempel. Funkar när som helst. Det är en bra genomkörare av vad bandet åstadkom, även om de kändes lite soggiga mot slutet. Att sedan Bob Geldof gick vidare och skaffade sig ett världspatos, var kuggjul i både Band- och Live Aid-projekten, blev adlad, gjorde ett par halvhyggliga soloplattor innan det mest blev relationskaos med fruor och INXS-sångare är en annan historia.

Magnus Sjöberg

CASPIAN ONENINE 86

"Colony Vibe"

Pay Per Bag

Hade unga och talangfulla Caspian spottat ur sig lika många bra låtidéer som punchlines hade *Colony Vibe* varit ett heljaget album. Nu känns det ganska platt trots bra rap, hyggliga beats och viss intensitet. Sorteras under "kan bli nåt"-facket tills vidare.

Daniel Severinsson

CATCH TWENTY TWO

"Dinosaur Sounds"

Victory/Border

Det verkar intressant redan på förhand när konvolutet utlovar saxofon, trumpet och trombon. Har på senaste tid, mycket tack vare soulrockens renässans, blivit väldigt förtjust i musik med blås. Och jag blir inte besviken när grabbarna i Catch Twenty Two brakar loss med sin hysteriska ska i öppningslåten *Rocky*, som knockar mig lika lätt som filmernas motsvarighet knockade sina motståndare. Resten av materialet på *Dinosaur Sounds* fortsätter att få mig på fall även om det inte är lika tungt och storlaget som titeln antyder. Men med deras blandning av ska, reggae, punk, soul och små intensiva inslag av metal (!) blir det i slutändan luftigt och fräscht. Det kan verkligen svänga när dinosaurierna dansar.

Andreas Eriksson

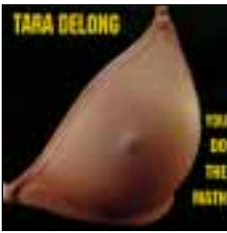
CHRISTIANSEN

"Stylish Nihilists"

Revelation/Border

Medlemmarna i Christiansen har på Ramones-manér antagit samma efternamn och skapat en fiktiv familj. Bröderna Christiansen. I övrigt har Kentuckykvartetten väldigt lite gemensamt med just Ramones. När killarna Ramone satte sig vid middagsbordet serverades kariessöta flingor, torra ostburgare och lösningsmedel. Brandon Christiansen och de andra har helt andra matvanor. De kokar en mustig gryta på posthardcorens groove och hårdrockens tunga riffande. Kryddar med poppens melodier och jazzens lekfullhet. En vågad, men svår mix.

I några av låtarna, som *Mother Holiday* och avslutande *More Saints Less Musicians*, lyckas Christiansen definitivt få fram de goda smakerna. På det stora hela är

dock *Stylish Nihilists* lite för mycket buk-fylla. Mättande en liten stund, men sedan kan jag bara tänka på hur mycket bättre ett band som At The Drive-In lagade till den här blandningen.

Daniel Axelsson

THE CROWN

"Possessed 13"

Metal Blade/Sound Pollution

Trollhättan är känt för fem saker: Håkan Mild, Film i Väst, SAAB, The Crown och Frank Andersson. Störst av dem är så klart The Crown.

I år är det tretton år sedan bandet klippte navelsträngen och gav ut *The Burning* på Dolores metalletikett. Nu firar de det med ny platta och europaturné.

Possessed 13 innehåller improviserande nog tretton spår, alla inspelade i Studio Fredman. Det här är dödsmetall som den en gång formades, med motorsågssång och nedstämda gitarrer.

Efter tre något segare inledningsspår börjar Kronan kicka röv. Drömska *Dream Bloody Hell* och *Morning Star* är låtarna som visar att rutin ger färdighet, men även *Cold is the Grave* och *Bow to None* med uppreppande mantrat "cover your heart" visar dödsmetallen i högsta grad lever.

Torbjörn Hallgren

TARA DELONG

"You Do the Math"

Fatal Recordings/Border

Tara Delong går sin egen väg i hiphopens periferi och hon håller sitt huvud högt. Jag är inte förvånad att hon ligger på Hanin Elias bolag även om det inte handlar om samma brutala framtoning. Inga influenser är för dåliga och inga avstickare är för farliga. Att bli kvar mitt på vägen är inte hennes melodi.

You Do the Match är en tillbakablick på allt som var annorlunda hos den tidiga rap-musiken. Och hon blåser mig av stolen med sin slå-alla-på-käften-attityd och sina snabba vändningar från Beastie Boys, De La Soul, Salt 'n Pepa till Dee-Light och en lugn och spirituell Moby. Tara Delong är ursprungligen från New York, men flydde underjordsscenen och packade inte upp väskorna förrän hon var i Mexico. Och det märks speciellt i *Orgia de Sangre* och i avslutande *Soy Machina* som känns som en het eftermiddag någonstans i Latinamerika.

Andreas Eriksson

THOMAS DENVER JONSSON

"Hope to Her"

Kite/Border

Sverige börjar nu bli så överbefolkat med trubadurer att man inte längre kan kasta en sten utan att träffa en ledsen vit kille med gitarr på magen: Kleinhenz, Gonzales, Kjellvander, Andersson Wij, Åström, Lindgren, Dunger, och så vidare och så vidare.

Thomas Denver Jonsson är det tjugofyraåriga stjärnskottet från Grums som både spelar munspel och ylar jättemycket som Damien Jurado – som han även öppnade för under turnén tidigare i höst – och när han turas om med Jessica Magnusson i *24 Seven* så börjar jag bläddra febrilt i konvolutet efter Rosie Thomas-referenser.

Även om hantverket kanske är allt annat än originellt så är det i alla fall väldigt snyggt framfört. Jonsson backas upp av bandet The September Sunrise och det lutar alltså mer åt det amerikanskt dammiga än det brittiskt mögelfuktiga. Munspel, pedal steel och dragspel ramar snyggt in Jonssons trängande stämma.

Frågan är dock hur länge man som Jurado-imitatör kan överleva utan en egen *Ohio* eller *Abilene*?

Kristofer Ahlström

DIVERSE ARTISTER

"Asia Lounge 3rd Floor"

Audiopharm/Border

Undrar hur många våningar denna byggnad har? Jag antar att vi inte nått takvåningen än, men jag stiger lydigt av på våning tre för att kolla vad som är på gång. Utanför hissen tar Zeb emot med *The Place to Be* och det låter ju naturligtvis lovande när jag valt att kliva av här. Och det är nog bara att hålla med, här vill jag vara. Avslappnat och skönt, men ändå med tillräckligt mycket nya intryck för att inte bli tråkigt. Thievery Corporation feat. LouLou dyker upp och berättar *Un simple histoire* och som vanligt håller deras spår hög klass. TC är kanske det band inom loungemusiken som lyckas göra sensuell och följsam musik. *66 Meters* längre ner i korridoren återfinns jag Indian Ropeman feat. Shadin Badar som med sitt hårda orientaliska beat skapar mer än bara en ljudkuliss.

Andra intressanta bekantskaper på våning tre är Digital Jockey, Asian Dub Foundation, Morcheeba och dZihan & Kamien. De sistnämnda med favoritulåten *Ford Transit* som tyvärr inte är ommixad. Fast den är ju bra som den är! Gillar man att låta sig svepas iväg med mjuk och harmonisk musik är ett besök på våning tre rekommenderat. *Asia Lounge* håller fortfarande hög klass.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

"Fading Yellow Volume 6"

"Fading Yellow Volume 7"

Flower Machine/Border

Nuggets och *Pebbles* är de mest kända samlingsserierna för den fuzzeada, obskyra och ibland psykedeliska garagerocken. *Fading Yellow* kommer inte långt efter men de är inriktade på den mer melodiosa och ibland sinnesutvidgande popen. De har nu redan kommit fram till nummer sex och sju i sitt ambitiösa arbete med att söka upp de mest okända grupperna. *Fading Yellow* koncentrerar sig på de artister som aldrig slog igenom eller de som bara hade en undergrundhit. Och som med nästan alla samlingar av det här slaget är det upp och ner med kvalitén. Bryan Hylands *On the East Side* är ett litet popmästerverk, likaså är The Peppermint Trolleys, Ellie Pops, Cowsills, Richard Twices, The Unforscenes och Federal Ducks bidrag. Det snygga häftet innehåller bra info om varje grupp, en nödvändighet när man gör såna här samlingar. Volym sju är lite vassare än sexan men det här är två nödvändiga samlingar för alla som är intresserade av sextiotalsmusik. Det är också en fantastisk kulturgärning att leta upp glömd musik och fylla tomrummen i det stora popbiblioteket. Så länge det finns människor som sysslar med att sätta ihop samlingar av det här slaget så finns det hopp för mänskligheten.

Jonas Elgemark

DIVERSE ARTISTER

"Fahrenheit Project Part Four"

Ultimae Records/import

Franska skivbolaget Ultimae har under året berikat den elektroniska musiken med viktiga släpp av svenska artister. Tranceambientakterna Carbon Based Lifeform och Solar Fields har båda släppt var sitt album som varit skimrande stycken elektroniska drömmar. På denna mix-CD återfinns vi båda. SF inleder med den svepande *Union Light*, CBL representeras av två låtar och Vibrasphere målar upp *Northern Sunsets* för lyssnaren.

Men det är onödigt att vara patriot. De övriga låtarna på skivan är precis lika bra som de som svenskarna bidrar med. Allt är följsamt hopmixat av Aes Dana, vars egna *Memory Shell* faktiskt är den bästa låten på hela samlingen. Det är en låt som kan

stå som sinnebild för den musik Ultimae ger ut. Ett stycke musik som lyfter dig upp i luften, placerar dig i rygggläde och låter dig långsamt spinna runt runt. Avkopplande och vackert? Det är bara förnamnet.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

"Greaseball Melodrama"

Gearhead/Sound Pollution

Eric Davidson från New Bomb Turks är hjärnan bakom denna independentsamling. Urvalet består av låtar från band som kämpar för mer uppmärksamhet i den alternativa pop- och rockskolan och vissa visar att de förtjänar en större publik. Inledande Rock'n Roll Soldiers med sin skitiga rock i *Lay Down and Die* där The Hives står mitt i stonerland, The Cuts med sin popiga *How Can I Get Through* som nosar lite på både Dexty's och Madness och Lost Kids som leker med sitt deppiga åttiotal. Alla 16 låtar på samlingen är inspelade mellan 2001 och 2002 och den stora variationen av musikstilar gör det hela spännande och intressant.

Andreas Eriksson

DIVERSE ARTISTER

"Just Because I'm a Woman – The Songs of Dolly Parton"

Sugar Hill/Playground

Dolly Parton är på väg att även i Sverige bli den ikon hon förtjänar att vara, nämligen som bluegrassdrottning. Och som sådan bör man i skivvärlden förlänas hyllningar. Ofta, alltför ofta, innebär cover- och/eller hyllningsskivor att man antingen gör originalet rakt av eller försöker framhäva sin egen särart mer än att värda originalet. *Just Because I'm a Woman* är dock en hyllning som lyckas. Bortsett från att 9 to 5 och *I Will Always Love You* kanske är lite för sonderlyssnade av gemene man (och därför blir svåra att göra personliga och trogna versioner av) finns här riktiga guld-korn. Norah Jones. Emmylou Harris. Och Mindy Smith lyckas också blåsa lite nytt liv i gamla (men ack, så goda) *Jolene*. Det är modern bluegrass i poptappning, utan att dö värmedöden i banjoekvilbristik. Det är vackert, respektfullt och värmande. Lysande, helt enkelt.

Magnus Sjöberg

DIVERSE ARTISTER

"LateNightTales Jamiroquai"

Whoa Music/Goldhead

Acid-jazz-fenomenet Jamiroquai samlar ihop sina personliga favoriter för en sen kväll i soffan. Liksom tidigare Nightmares on Wax och Groove Armada gjort. Jamiroquais skiva skiljer sig väl så tillvida att Jay Kay inte enbart vill sitta och låta småtim-marna långsamt rinna bort utan även vill dansa bort det sista av en bra partynatt. Bra intention och till vissa låtar skulle han få med sig mig upp. Pointer Sisters *Happiness* som inleder skivan exempelvis. Det är musik som man inte kan sitta stilla till. Men annars är det lite tunt. Som man kan tänka handlar det mycket om funk, soul, disco och en hel del sjuttiotal. Konstigt nog är inte Stevie Wonder med, för han borde väl vara Jamiroquais största idol. Fast det kanske hade blivit för uppenbart var herr Jay Kay fick alla sina idéer ifrån.

En helt okej samling som inte känns så värst spännande. Dessutom mixar Jamiroquai väldigt tråkigt, vilket drar ner betyget rätt mycket. En mix-CD lever ju som en helhet och nu känns det inte så.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

"Love Actually"

Island/Universal

Kärlekssnyftarnas kärlekssnyftare, och biografvältare av stora mått hemma i Storbritannien, har ett soundtrack som är rejält händelsefattigt. Norah Jones, Joni Mitchell, Dido, Eva Cassidy och Sugababes gör sitt

bästa för att få plattan att lyfta men den är för baktung. Men filmen var rätt så underhållande.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER
"Red Star Sounds Presents Def Jamaica"
Def Jam/Universal

Den här samlingen lät cool på papperet och förväntningarna steg när jag hörde sköna *Anything Goes* med CNN, Wayne Wonder och Lexxus. Fast tyvärr har Tony "CD" Kelly och de andra producenterna varit lite för feiga och mest gjort musik som ligger mittemellan hiphop och dancehall eller härtmat Diwali-rytmen som på *True to Me*. När Lenky själv proddar på *Sweetness* blir det inte heller succé.

Trots att vissa spår känns mer som beats än riddims låter en del av rapparna lite bortkomna. Men Method Man närmar sig 1995 års toppform på *Lyrical .44* och Ghostface Killah är annorlunda men bra tillsammans med Elephant Man på *Girls Callin'*. Andra spår som funkar är *Together* med bland andra Jungle Brothers som är en tillbakalutad hyllning till sammanhållning och familjen. Till de sämsta låtarna hör gamla *Top Shotta* med en trött grymtande DMX och ett av Sean Pauls gästspel där den enda poängen är att man ska känna igen hans röst.

Daniel Severinsson

DIVERSE ARTISTER
"True Crime Streets of LA The Soundtrack"
Koch/Playground

Som soundtrack till TV-spelet funkar säkert den här gungande västkustgangsterfunken utmärkt, men i stereon blir det segt. Det stora dragplåstret Snoop Dogg orkar till exempel bara mumla fram lite sömningt svammel. De nya och hungriga artisterna försöker i alla fall men när inte riktigt ända fram. *True Crime Streets of LA The Soundtrack* är inte direkt dålig, bara helt onödigt, och det är nästan ännu värre.

Daniel Severinsson

SOPHIE ELLIS-BEXTOR
"Shoot from the Hip"
Polydor/Universal

Det sägs att Sophie, discoprinsessan med det rombformade huvudet, egentligen inte gillar disco. Hon var ju trots allt sångerska i indiebandet theaudience innan Spiller bad henne sjunga på italdiscoklassikern *Groovejet*. Om det är därför Bernard Butler och Blur's Alex James fått med varsin låt på *Shoot from the Hip* vet jag inte. Men James trista charteredisco *Love it is Love* kan knappast ha varit vad Sophie hoppades på. Butlers bidrag *I am not Good at not Getting What I Want* (extremt Tennantsk låttitel) är däremot en elegant liten ballad som minner en aning om McAlmont & Butlers *You Do*. Och bästa på låten på en, precis som debuten, väldigt ojämn skiva.

Thomas Nilson

CAJSALISA EJEMYR
"Either Way"
National/BonnierAmigo

"Va? Är det här verkligen rätt platta?", är första tanken när jag hör Cajsalisa Ejemyrs nyfödda kreation. Inte nog med att Cajsalisa bytt språk (hon som var så typiskt svensk i debutalbumet... hallå, hon satt på en toalettring större delen av en video). Det här är något helt annat. Men Cajsalisa kan tydligen vara riktigt arg, riktigt tuff och riktigt riktigt lik Cheryl Crow. Kanske är det hennes medhjälpare, Tintin Anderson, som jagat upp Cajsalisas frustrationer. Det här är country och rock på Cajsalisa och Tintins sätt, förutom inledningslåten, *Everybody's Alone*, som Neil Young en gång skapade, men aldrig ville göra något av. Och jag måste erkänna att Cajsalisa har lyckats den här gången, till skillnad från förra plat-

tan som var en riktig flopp. Äntligen verkar hennes röst hittat hem på riktigt och utvecklats till något helt annat än vad hon visat tidigare. Det är mer självsäkerhet, mer attityd och helt klart mer njutbart!

Elin Liljero

FIFTY NUTS
"The Last World"
Plastic Head/Border

Killarna från Kanada försöker verkligen, och det ska de ha all respekt för, men med intetsägande låtar är vägen till undergång nära. Det finns få saker på *The Last World* som höjer mina ögonbryn. Elva spår som alla smälter ihop på ett oaptilligt sätt. Jag är uppriktigt trött på denna sjö av massproducerade skatepunk-band som inte tycks minska i antal. Någon borde ta ett rejält snack med vissa skivbolagsdirektörer.

Andreas Eriksson

FINISHING SCHOOL
"Destination Girl"
Track & Field/Border

Sasha Bell från Essex Green och Ladybug Transistor har knäpat ihop en ypperlig solo-platta. Musiken både påminner och inte påminner om ovan nämnda. Tonen är densamma men helheten känns på något sätt mer gjuten. Det är enkelt, snyggt och glatt. Akustiska gitarrer, bjällror, countrytakt, sextiotal och annat smått och gott. Jag kommer att tänka på namn som Stereolab, The Beatles, Lee Hazlewood och Belle & Sebastian. En skolavslutning med examen i pophistoria kan man kanske säga samtidigt som Sasha Bell ändå lyser igenom med sin egen spröda röst. Plattan är för övrigt inspelad i Stockholm och på den medföljande DVD-skivan kan man se foton av Waxholmsbåten, studion, videor med håriga lamadjur och annan kuriosas.

Johanna Paulsson

THE FRENCH
"Local Information"
Too Pure/Border

Hefneravknoppningen The French, med sångaren Darren Hayman i centrum, sprider lite postironi och diskbänksrealism ibland mjukvara, filtersvep och sötslskig valiumpop. The French ska nog inte tas sådär jätteseriöst utan som den lätt bisarra, men smätrevliga, parantes det är. Anspråkslösa betraktelser om världssamvetet Peter Gabriel, Wu-Tang Clan-fans och andra viktiga saker som man kanske vant sig att Haymen väljer att skriva om. Översälat med textliga detaljer som får en att mer lyssna efter samtidsdokumentationens träffsäkerhet än själva historien som berättas. Likt den forna Jarvis Cocker som med sina referenser och historier var väl värda lyssna lite extra på, le i mjugg åt alla som besjungs, hoppas att den typen man själv är slipper en känga. Tyvärr är inte leksakselektronikan som kringgårdar texterna sådär enormt jättefascinerande, utan oftast bara onödigt tråkig syntpop utan någon vidare styrsel. Synd att The French inte stiftar bekantskap med några hippa berlinakor, då hade resultatet säkert varit strålande.

Förstås är *Local Information* ändå en kul parantes och absolut en självklarhet för de som fortfarande gillar Hefner (vilka det nu är?), eller bara ett knippe stillettskarpa texter.

Fredrik Eriksson

FREQ NASTY
"Bring Me the Head of Freq Nasty"
Skint/Sony

Med hjälp av Junior Delgado, Roots Manuva, Dan the Automator och Del the Funky Homosapien, för att nämna några, har herr McFadyen kokat ihop ett intressant album. Ingredienser som slängts ner i stuvningen är garage, drum'n'bass, techno, electronica och hiphop. Och anrättningen är ganska smaklig. Inget som skulle få ett gäng sko-

lungar att ta dubbla portioner, men väl en mättande måltid för någon som inte har högre krav än en mätt mage.

Det är bra alltså. Men inte mer än så. Det skulle kunna ha blivit så mycket mer spännande. I teorin ser allt mycket lovande ut. Det som händer i praktiken är att det blir alldeles för mycket big beats över alltihop. Är det männe för att Fatboy Slim regerar på Skint? Fast då hade ju inte Dave Clarkes album blivit en sån fullträff... Jag vet inte vad som hänt. Något gör i alla fall att det här inte lyfter så värst mycket. Det är bra. Stabilit, men utan utmaningar.

Mats Almegård

GOODWILL
"Hör vad du säger"
Speedchoice

Goodwill består av fyra killar och en tjej som låter som om de går musiklinjen på en folkhögskola. De spelar proggit pop på svenska med massor av instrument (fiol och munspele och sånt). De låter som om de fått en uppgift av en musiklärare: "Starta ett band tillsammans. Det ska låta originellt och ni ska sjunga på svenska." Dessvärre låter allt bara Bo Kaspers Orkester i mina öron. Eller rättare sagt som ett proggit Bo Kaspers Orkester.

Musikaliskt sett är det slätstruket. Texterna försöker vara finurliga och "vardagskluriga" men oftast blir de bara fåniga och totalt ointressanta. När de sjunger "När jag klär upp mig känner jag mig inte vet jag men det känns inte bra" låter det mest som något som Anders och Måns skulle kunna ha skrivit. För att inte tala om den tjiatiga refrängen till *Vi är lika ledsna som du*.

Faktum är att jag till och med föredrar pojkbandens klichéfyllda texter om kärlek framför de här trista vardagsklurigheterna. Men som vanligt tycker inte alla som jag. Gör ett test och se om du kommer att uppskatta Goodwill. Gillar du minst två av följande företeelser kommer du med all säkerhet att gilla dem: Rutiga flanellskjortor; oansat skägg; Bo Kaspers Orkester; Björns vänner; stugor i skogen (0-1p Undvik!) (2-3p Du kommer att gilla dem) (3-5p Du är medlem i bandet).

Moa Eriksson

HENRY FIAT'S OPEN SORE
"The Parallel Universe of"
Coldfront/Sound Pollution

Jag får huvudvärk av för snabba trummor. Jag blir illamående av folk som glömt harkla sig innan de öppnar munnen. Jag tål inte folk som försöker se ut som The Gimp i Pulp Fiction. Jag får utslag av texter som "I'm a jerk/Yeah I'm a mofa/I go beserk/Yeah I go loco/And you know I'll never be/This or any months employee/Dick of the week/Dick dick dick of the week". Capisce?

Annica Henriksson

ENRIQUE IGLESIAS
"7"

Interscope/Universal
 Latinopopen lyser med sin frånvaro på Enrique Iglesias nya album – men så är ju hela den trenden, tack och lov, lika död som Ricky Martins karriär. Istället vältrar sig Enrique i extremt stereotyp och könslös amerikansk radiorock. Det låter som när någon av karaktärerna i en amerikansk TV-serie har ett rockband och hela gänget är där när han eller hon uppträder på stamstället och alla tycker att det är "fantastiskt" och "I can't believe you're so talented". Men de är falska och de ljugar.

Thomas Nilson

JA RULE
"Blood in My Eyes"
Murder Inc/Universal

Ja du Ja. Din nya platta verkar aldrig komma igång riktigt. Du bråker på i gammal känd stil över beats på tomgång. Men

det tänder aldrig till. Så här låter hiphop när den lagt sig tillrätta i kommersialismens massproducerade vagga. Hur mycket Ja än försöker låta tuff så känns låtarna som harmlösa små vaggvisor för storstadsbarn. Nej, Ja – det är dags att något händer nu.

Gary Andersson

JOL
"Moody Aow"
April/Showtime

Någonsin haft en *Gonky Boa* på dig? Inte? Jag kan tala om att det känns varmt, bubblande och lite småknäppt på samma gång. Joel Eriksson som tidigare medverkat på ett antal samlingsskivor, gjort dataspels- och filmmusik sveper den runt dig om du kollar in *Moody Aow*.

Gonkyburgscenen fortsätter alltså att släppa högkvalitativa saker som parar jazz och elektronik med varandra på ett elegant och coolt vis. Det är mestadels musik att beställa in en drink till, sjunka ner i soffan och ta det lugnt. Men så finns det spår som vill något annat. Som vill ha upp dig, eller få dig att reagera, som exempelvis oroliga *Hubba Ghost* med sina psykedeliska harmonier. Och det är skönt att JOL rycker och drar lite i lyssnaren. Annars kan nu jazz lätt bli lite anonym, men JOL hamnar på rätt sida gränsen på sitt debutalbum.

Mats Almegård

ROBERT EARL KEEN
"The Party Never Ends: Songs You Know from the Times You Can't Remember"
Sugar Hill/Playground

Han har sjungit med Nanci Griffith och är gammal kompis med Lyle Lovett. Texastrubaduren Keen har hållit på i 20 år och skriver bra låtar men är fortfarande ganska okänd. Här samlas material från tre skivor (*The Live Album*, *West Textures* och *Gringo Honeymoon*) från sent åttio- och tidigt nittital, en blandning av roliga partylåtar och mer eftertänksamma spår. Emellertid känns den här samlingen lite onödigt där tretton låtar från tre skivor skapar en högst ofullständig samling. Köp originalalbumen istället.

Robert Lagerström

CYNDI LAUPER
"At Last"
Epic/Sony

Att Cyndi Lauper var 30 år när hon slog igenom med *Girls Just Want to Have Fun* 1983 känns som ett tecken på hur mycket popkulturen förändrats de senaste 20 åren. Idag skulle inget skivbolag ge den låten till en sångerska som var en dag äldre än 17.

Cyndi, som med enkel matematik numera är 50, tolkar här klassiska evergreens som *Walk On By* och *Unchained Melody* i tidsrogna arrangemang. Det är snyggt utförd och jag gillar fortfarande hennes röst. Men jag föredrog den när hon sjöng fantastiska åttiotalballader som *True Colours* och *Time After Time*.

Thomas Nilson

LAYO & BUSHWACKA
"All Night Long"
End/Border

Layo Paskin och Matthew Benjamin är både diskjockeyer och producenter som gjort mängder av skivor. Den sistnämnde är också delägare i klubben The End och nu passar duon på att komma med ett mixalbum, fördelat på två skivor, som sammanfattar soundet. De blandar allt ifrån techno och soul till breakbeats och electro av artister som Orbital och 4 Hero, Depeche Mode och Sly & the Family Stone. Det låter bra och allt flyter på i ett dansvänligt tempo som passar både vardagsrum och klubb.

Robert Lagerström

LOGIC DIVISION
"Revelations EP"
Cell One Productions

Göteborgstrion Logic Division har övergivit

det melodiösa och mjukt böljande syntsoundet på debutalbumet *Everyday Miracles*. Musiken på nya *Revelations EP* är hårdare och mer statisk. Sången låter nasal och ansträngd och det känns som att man har hört hela paketet för många gånger förr för att man överhuvudtaget ska orka bry sig. *Bound* är en blek Pet Shop Boys-kopia, *Lionheart* en mer allmänt teatral åttiotalstripp. Resten är fullständigt anonym syntdiscotechno. Det finns liksom ingenting som griper tag i en, ingen originalitet, inget nyskapande. Trist är bara förnamnet.

Johanna Paulsson

LOON
"Loon"
Bad Boy/Universal

Loon är en av de träigare rapparna som kommit fram på senare år. På *Loon* backas han av dyra men tråkiga producenter som Poke and Tone som inte verkar anstränga sig extra för att ge Loon en oförtjänt hit. Gäster som Carl Thomas och Aaron Hall får mig inte heller att hoppa jämfota av entusiasm. Trots kritiken håller *Loon* en hyfsat hög lägstanivå men jag hade personligen föredragit 18 rejäla bottennapp och åtminstone en riktigt bra låt framför alla halvmesyres. Nu är det enda intressanta med plattan om slipade affärsmannen P. Diddy kommer att lyckas få den att sälja.

Daniel Severinsson

MAHER SHALAL HASH BAZ
"Blues du Jour"
Geographic/BonnierAmigo

Maher Shalal Hash Baz förra skiva *Return Visit to Rock Baz* var med sina 83 låtar ett svärigräppbart men oförglömligt opus. Den här gången nöjer sig japanerna med 41 låtar. Äkta paret Tori och Reiko Kudo är egentligen krukmakare i en liten stad i Japan, men man tackar högre makter att de börjat ägna sig åt musik. För det här är så bra.

Det är mycket som gör att man tänker på Guided By Voices, dels de korta låtarna där GBV ibland har anklagats för ofärdiga idéer. En låt på en och en halv minut kan visserligen kännas ofärdig, men det är också väldigt modigt och rätt coolt att bra använda sig av exempelvis en mästertlig poprefräng en enda gång.

Maher Shalal Hash Baz gör på ytan små naiva låtar men oftast tangerar de mästerverkstämpeln. Det är skört men balanserar alltid på rätt sida gränsen mellan det ofärdiga och charmiga. Att skivan är utgiven på Stephen Pastels skivbolag Geographic känns logiskt, Geographic börjar alltmer att framstå som ett av de mest intressanta skivbolagen just nu. Det är den svardefinierbara, och för de flesta, svårhanterliga popmusiken som hamnar där – men det är alltid den som är mest intressant.

Jonas Elgemark

MARK LANEGAN BAND
"Here Comes that Weird Chill"
Beggars Banquet/Playground

Mark Lanegans skapande tar sig allt märkligare uttryck. Nu är han inne i en undantagslös Beefheart-tripp. Ett rus som resulterat i en EP det var länge sedan man hörde maken till. *Here Comes that Weird Chill* innehåller en del outtakes från de inspelningar som ska resultera i en fullängdare i vår. Nämnas bör ändå att han gör en totalt knäckande version av Beefhearts *Clearspot*, att kompisarna Josh Homme och Nick Oliveri från Queens of the Stoneage är med och spelar, att låten *Lexington Slow Down* just nu är en av de bästa låtar som finns och att en EP, som snarare är en sampler, skulle bli årets bästa platta kunde man inte tro. Men så är det. Så är det. Sensationellt bra!

Jonas Elgemark

MEINE KLEINE DEUTSCHE
"Dirty Dancing"
Big Brothel

För de som var så pass gamla att de såg *Dirty Dancing* på bio är inte Meine Kleine Deutsches debut någon återblick eller syftning på den musik som filmen innehåller. Den håller sig inom samma årtionde men ligger mer åt det syntiga hållet, flörtar med punken och har i sina bästa stunder en desperat påträngande sång.

Maria Johanssons ganska ljusa men ändå så energistarka röst lever i cool symbios med den dovt mullrande elgitarren. Oftast.

Men på något sätt märks det ändå att *Dirty Dancing* är en debut, om än en ambitiös sådan från den electropunkande trion. Ljudbilden blir ibland lite väl enkel, som att det inte går att kombinera ljuden utan de dras isär, med resultatet att låtarna ibland känns väl uppstyckade i små enheter. Samtidigt som jag kan se poängen med det saknar jag ändå det snyggt synkade som de så lätt skulle kunna få till.

Skivan innehåller ändå poppande tvåminuters guldkorn, som *Haunted Eyes* eller *Hanni Lulu*. Och jag är ändå lite förvånansfull inför vad som kommer närmast från MKD.

Evalisa Wallin

MELOTRON
"Sternenstaub"
Synthetic Symphony/Border
THOU SHALT NOT
"The White Beyond"
Dancing Ferret Discs

I Thou Shalt Nots tacklista till band som de tycker betyder något dyker Alphaville upp. Vid en första anblick något oväntat kanske eftersom TSN:s framtoning är lite hårdare och råare än Alphavilles: skivomslag med kranium och lätttexter som "So father kill your daughter/Mother kill your son".

Melotron står nog också i Alphavilles tacksamhetsskuld, även om de också har en hårdare attityd än gamla (!) *Forever Young*-arna.

För Melotron och för TSN gäller att de gör syntpop med riktigt uträkiga, pompösa och utslitna melodisingor. Och det är här jag anar att Alphaville har fungerat som förebilder. Alphaville var ju inte ett gäng som höll igen på det bombastiska. Men i deras fall kan man i alla fall säga att man slapp det mest patetiska: att ett band är tokromantiker men känner att de måste vara tuffa och allvarliga samtidigt. Ett problem som genomsyrar den hårdsyntiga genren. Det blir som när Kenickie och Danny Zuko kramar varandra inför resten av gången i *Grease*. När de kommer på vad de gjort börjar de slåss, för de måste bevara sin tuffhet. Så känns både Melotron och TSN. Fast utan den humor som finns i *Grease*.

Mats Almegård

MESCHALINA
"Something 2 Die 4"
Military

Först hade jag tänkt att skriva att denna mix av digital hardcore och rap-metal inte var så skabbig som man skulle kunna tro, men så kom jag till sans och insåg hur otroligt fel jag hade.

Titelpåret är den enda som klarar sig från att vara totalt tacky och schablonmässig. Den innehåller en riktigt livad synt som ger versen vitalitet och liv, men tyvärr plockas den bort efter ett tag varpå låten sjunker som en sten.

Texterna är bland de kassaste jag hört i år. Min favoritrad är: "Ugh! Ugh!/Yeah, yeah./Motherfucker!/Someone must pay!". Scooter goes metal.

Mikael Barani

MIROSLAV VITOUS
"Universal Syncopations"
 ECM

Nu känner jag mig ganska liten. Vad skall man egentligen skriva om en skiva som denna. Jag menar, Jan Garbarek, Chick Corea, John McLaughlin och Jack DeJohnette på en och samma gång – det är lite som att försöka komma med kritik på jazzen som sådan. Ändå sitter jag där och skriver ner det ena otrevliga adjektivet efter det andra: såsig, trågt, fegt, ointressant. Sådant som jag säkerligen inte skulle komma att tänka på om det rörde sig om en kvintett av mer normal dignitet. Men när de kanske allra största nu levande jazzmusikerna kommer samman förväntar, i alla fall jag, mig musik som liksom är bortom all sans och balans.

Jag börjar med Jan Garbarek. Jag har aldrig gillat honom särskilt mycket och på *Universal Syncopations* får han otroligt mycket plats. Hans sopransax är smäcker, lätt och ibland hotfullt hopplöst ute i trivialitetens allra töntigaste hörn. Garbarek personifierar feighet. Obehagliga svällar och fånigt nära febriga new age-seanser. I lite samma anda tycker jag faktiskt att Chick Corea rör sig. Hans spel är däremot tätt, impressionistiskt och får i sammanhanget stå för det såsiga. Där pianot möjligtvis ska slåta till rytmen och bygga bryggor runt tonaliteten smetar Corea oftast bara till det med onödigt många passager och gör det istället trängt om utrymme för all den polyfon som faktiskt är skrivans stora behållning.

För det är trots alla hårda ord så att Miroslav Vitous ändå gjort fantastiskt mycket bra med sina ganska svårgreppbara låtar. Arrangemangen är fantastiska, polyrytmiska, kontrapunktiska, De få brassinsatser som Wayne Bergeron, Valerie Ponomarev och Isaac Smith gör är så smakfullt fantastiska att jag kommer att tänka på Miles Davis underbara arrangemang på hans relativt underskattade åttitalsskivor. Också Vitous själv är fantastisk, även om han arbetar i motvind med ett otroligt stumt och trist basljud som absolut inte gör ESM:s rykte rättvisa, och även DaJohnette förstås. De passager där de båda är ensamma, och deras gemensamma låt *Medium*, är skrivans stora behållning. McLaughlin är förvånansvärt anonym, men när han väl spelar sitter hans snabba spel i så perfekt samklang med Vitous att man häpnar. Ömsom vin och vatten alltså.

Men vad ska jag säga? En remix utan Garbarek och Corea vore önskvärdt, fast hur bisarrt låter inte det?

Fredrik Eriksson

MOTÖRHEAD
"Live at Brixton Academy"
 Playground

Härom året släpptes Boneshaker en DVD från spelningen från Brixton Academy. Och nu släpps hela spelningen på skiva. En liveskiva med Motörhead kommer alltid att jämföras med deras *Live at the Hammer-smith*, det är ofrånkomligt. En av rockhistoriens bästa liveplattor och en av Motörheads höjdpunkter. Och av låtvalet att döma så har de också börjat snegla tillbaka på den perioden. *Metropolis*, *No Class*, *The Chase is Better than the Catch* och *Damage Case* framförs precis som man vill ha dem. Överhuvudtaget låter det förvånansvärt bra om Motorhead i dag. Jag har lite åsikter om Mickey Dees trumpetspel som tar över för mycket ibland, men det är egentligen bara bagateller. Alla verkar göra sitt bästa för att låta som ett skitigt, enkelt rock'n'roll-band. Ännu en Motörheadplatta som gör att man får ett leende i mungipan. Den här gången dessutom större än vanligt. Så länge det händer är jag nöjd.

Jonas Elgemark

NELLY
"Da Derrty Versions"
 Universal

För den som inte kan få nog av Nellys studande lighthiphop är denna remixskiva årets julklapp. Lite knappar har tryckts på och reglage har skruvats på men resultatet är inte värt spännande. Det rullar på. Som man väntat sig.

Gary Andersson

NO DOUBT
"The Singles 1992-2003"
 Interscope/Universal

Detta svettiga skaband slog i mitten av nittio-talet (efter tio år tillsammans) igenom med plattan *Tragic Kingdom*, en platta som jag inte tyckte var något speciellt när den kom. Men det visade sig att jag hade fel: hits såsom *Just a Girl*, *Sunday Morning* och *Don't Speak* gjorde Gwen Stefani och hennes grabbar med knasiga frisyrier till världsstjärnor. Och visst svänger det. Framförallt om förförre årets sköna karibisklukande platta *Rock Steady* med singelhitsen *Hey Baby* (med Bounty Killer), Neptuneslåten *Hella Good* och sockersöta *Underneath it All* (med Lady Saw).

Denna summering av drygt tio år med bandet ger annars inte så mycket nytt (som ni kanske förstår), förutom att man kanske inte hört bandets första singel, spretiga men spralliga *Trapped in a Box*, eller sömniga extraspåret i form av en *Hey Baby*-remix kallad *Girls Get the Bass in the Back*.

Gary Andersson

CHRIS NORMAN
"Handmade"
 Sanctuary/Showtime

Det sägs att när Djävulen blir gammal blir han religiös.

Men det är helt fel. När Djävulen blir gammal startar han solokarriär och spelar in skivor som *Handmade*. Och för de av er som inte känner till Djävulen så sjöng han förut i bandet Smokie och detta är alltså hans sextonde platta i ordningen (i pressreleasen kallas det att han smakat "solokarriärens sötma").

Om *Handmade* låter Smokie?

Har påven en lustig mössa?

Jag hör bufflig raggarröck, blöta karaokekvällar, medelålders par i jeansskjortor och traskor som klappar på första och tredje takten och allt annat obehagligt som hör mogenrocken till.

Om det här är Djävulen när han är religiös så föreslår jag att Gud blir ateist.

Kristofer Ahlström

OHLSON (HAR SEMESTER PRODUKTION)
"Ett slag"

Beat Butchers/BonnieAmigo
 Svensk trallpunk från nittio-talet vägrar att släppa taget. Det bevisas bara av att samlingskivan *Definitivt 50 spänn* har gått förbi nummer tio i ordningen. Och Ohlson har såklart varit med. De har mycket som de vill berätta på deras mini-CD *Ett slag* och det är inget fel på hur de framför sina tankar och åsikter. Det behövs fler som tänker så. Problemet är istället att deras musik låter likadant nu som svensk punk gjorde för tio år sedan. Alla de givna detaljerna finns med som allsångsrefränger och en snabb, men ändå melodiös, rytm. I *Silopunkt com* tar de faktiskt ett litet steg i rätt riktning mot en intressantare rock och det är synd att de inte vägar fullfölja hela vägen. Visst är det bra att bevara det gamla ibland men lite förnyelse skadar aldrig.

Andreas Eriksson

BJÖRN OLSSON
"Björn Olsson"
 Gravitation

Informationen är lika med noll på Björn Olssons nya skiva, inte ens låttitlar får vi

denna gång. Irriterande. Men när musiken sätter i gång glömmar man det. Hade nästan glömt bort Olsson som gitarrist, men här är han. Men vänta nu, det låter bekant. Efter en andra lyssning inser man det som man först anade men ville förtränga. En del av låtarna är gamla Soundtrack of Our Lives-låtar. Vet inte om det är gamla demos som Olsson plockat fram men jag gissar att det är nyinspelningar. Varför gör han på detta viset? Utfyllnad kanske. En hint åt hans gamla band? Vet inte. Behållningen är ändå den stämning som Olsson lyckas skapa i många låtar, bland annat eh... låt nummer elva och tretton. Easy listening men med exotiska, mystiska drag. Björn Olsson har gjort ännu en intim och hemtrevlig platta som egentligen inte verkar anstränga sig nämnvärt för att bjuda in lyssnaren. Men som gör det ändå.

Jonas Elgemark

LA OREJA DE VAN GOGH
"Lo que te conté mientras te hacías la dormida"
 Sony

Jag måste säga att spansk smörsång inte har några större sympatier hos mig, och det är just vad denna skiva bjuder på. Möjligtvis i en litet poppigare tappning. Sensuell sång, som i sina bästa stunder påminner om Céline Dions sämsta stunder, och schlagerhöjningar så fort tillfälle ges. Jag ser framför mig hur sångerskan dramatiskt slår ut med armarna i luften och håller sig för hjärtat när det sjungs smäktande om hjärta och smärta. Hade Eros Ramazzotti varit kvinna skulle det kanske låtit så här. Om man då skalar bort dessa klyschor och tar en titt på den musikaliska aspekten, upptäcker man snabbt att det inte heller där finns något som helst nytänkande.

Det osar alldeles för mycket smör och schlager för att tilltala mig. Men gillar du sådant och vill ha en skiva totalt befriad från fantasi och överraskningar så har du kommit rätt.

Josefin Öberg

CLAES PIHL
"Hopptorn"
 Eld Records

Det känns som att svensk visa gått i vågor, tagit stora steg i utvecklingen för att sedan stå och trampa fram i sakta mak, och sedan, när man minst anar det, åter klämma i med ett sjumilakiliv. Clas Pihl tillhör ingendera av ovanstående, utan står kvar på samma ställe där Ola Magnell en gång dominerade. Men bara för att det är samma ställe innebär det inte att det inte finns obruten mark. Clas Pihl lyckas nämligen med något så fabulöst och i sammanhanget enastående att vara mer Ola Magnell än Ola Magnell själv. OK, det är baserat på min egen relation till Magnell, men det finns något av det här hemvävt trygga som alltid fanns där, något av den intelligens som ofta samverkade mellan musik och text. För texterna har alltid varit en av grundbultarna i visan, och sanningen är den att Clas Pihls texter är enastående uppvisningar i formuleringskonst. Ofta nostalgiskt förankrade, ofta oförväntade rim och sidospår, ofta vackert kryptiska. I den poetiskt gripande *Sisyfos Volvo*. I den längtande *Dalsland*. I den nostalgiskt beströdda titellåten *Hopptorn*. De enda smutsfläckarna är ett par lite krystade metaforer, som visserligen illustrerar sammanhanget, men som känns lite krystade när de dyker upp, även om idén är intelligen och originell. Men det är marginellt, mycket marginellt. Synd bara att man hittar något att reta upp sig på på en i övrigt helt klanderfri skiva.

Magnus Sjöberg

THE PROCLAIMERS**"Born Innocent"**

Persevere Records

500 Miles. Kommer ni ihåg den? Den stom-piga, halvfolkliga saken som gjorde de glasögonprydda skotska tvillingarna kända. De släppte ett par album fram till för ett tiotal år sedan, men det har varit tyst kring dem sedan dess. Men här kommer ett nytt album. Och fastän det inte handlar om samma slags folkliga stämsång, så finns stompigheten i anmärkningsvärd mån fortfarande kvar. Det handlar om pop i lugnt, och ibland nästan kvasisakralt, brittiskt land. Och givetvis med bröderna Reids karaktäristiska sång. Det känns både lite tragiskt och lite trevligt att höra dem igen. För även om jag väl egentligen aldrig var så där vanvettigt lycklig över deras tidigare alster, så är det en igenkänningsmekanism som slår på när jag hör dem igen. Sen finns det också något mjukt nostalgiskt i låtarna. Men det är sällan det tar tag, det är sällan det blir angeläget, och det händer aldrig att jag tas upp i musiken på det sätt jag tilläts i en del andra sammanhang. Det mest intressanta i sammanhanget är väl egentligen att skivan är producerad av Edwyn Collins. Kul att höra bandet igen, men något som flyktigt far förbi. Som en kusin från landet.

Magnus Sjöberg

RADIOAKTIVA RÅKER**"Finito"**

Beat Butchers/BonnieAmigo

Egentligen tog det slut för två år sedan efter tio år med mer eller mindre legendstatus inom den svenska punkscenen. Tillsammans med De Lyckliga Kompisarna, Råserbajs och alla andra band med roliga och fyndiga namn gick de i fronten för unga människor med kärlek till det som ligger åt vänster på politikkartan.

När nu Radioaktiva Råker samlar sina mest svårtillgängliga låtar finns det även sju nya låtar med och efter en succéartad sommarturné känns det här som en värdig avslutning. Alla gamla anhängare får på *Finito* en fullproppad godispåse med de kraftverksskadade skaldjurens ösiga och smått sorgsna vis-punk som för tankarna till en bättre variant av Dia Psalma. Och även om De Lyckliga Kompisarna lockade mig mer som ung gillade jag Råkeras bidrag till samhällsombildningen.

Det som drar ner betyget något är bristen på information kring låtarna. För någon som inte är insatt i deras karriär kan det vara kul att veta från vilket år låtarna kommer. Eller det är kanske bara jag som är nyfiken?

Andreas Eriksson

REDRAMA**"Everyday Soundtrack"**

Virgin/Capitol

Det är inte svårt att tänka sig att finske Redrama varit uppvärmare till 50 Cent, han låter ju som Eminems osnutne lillebrorsa! Först känns det lite pinigt, men efter ett tag vänjer man sig vid serietidningshipopen och inser att det faktiskt låter tajt. Och underground. Det svänger på ett sådär stelt, vitt sätt – mycket på grund av Redramas monotona röst – precis som hos Eminem. Borde finnas en stor publik för Redrama om han dessutom kan rocka en mick.

Gary Andersson

MAURO SCOCCO**"La Dolce Vita"**

Diesel/Capitol

När Mauro Scocco sammanfattar sin karriär på två CD-skivor gör han ett synnerligen subjektivt urval. Och uppenbarligen har han valt med både hjärta och tanke. De största hitsen är förstas med liksom de inofficiella Mauro-klassikerna som *Långsamt farväl* och *Himlen*. Mindre lyckade

singlar som Tomas Ledin-pastischen *Han måste undra* och hårdrockstinkande *Glad att det är över* har däremot valts bort till förmån för betydligt bättre albumspår. Men vad säger egentligen Johan Eklund om att endast sex stycken Ratata-låtar fått vara med?

Thomas Nilson

BRITNEY SPEARS**"In the Zone"**

Jive/BMG

Det här är skivan Britney Spears drömt om att göra ända sedan skolflicksuniformen och *Baby One More Time*. En mogen, seriös r'n'b-skiva befriad från Cheiron-hits. Och nu när ingen kunde hindra henne längre har vi fått *In the Zone* – det största magplasket inom tonårspopen sedan Spice Girls sista album.

Man kan knappast förebrå Britney för att hon vill göra musiken hon själv älskar, för att hon vill stå med i var och varannan låtskrivarparentes eller för att hon ville jobba med R Kelly, P Diddy och Madonna. Men det är enbart besvärande när hon porrar sig igenom ett överproducerat och svagt låtmateriale utan någon som helst självinsikt.

Medan Justin på allvar givit Usher en match om vem som bäst axlar Michael Jacksons fallna mantel har Britney inte alls lyckats gå vidare från Max Martin. Jag tror det var det hon grät över.

Thomas Nilson

STEADYSESSION**"Swedish Biomusicology"**

Gallery Music

Svensk hiphop med producenten Steady-session i samarbete med MC:erna Caspian Onenine-86 och Shortfuse. En hel del annat folk bidrar med sång, instrument och annat. Men det är de tre herrarna som utgör kärnan i det här projektet. Och det är inte alls dumt det de hittat på. Snygga produktioner, som i och för sig kan bli lite tunna stundtals, men som överlag smeker öronen. Rapen känns kompetent och flyter på bra. Fraseringen är ibland märkbart influerad av Eminem, även om resultatet är ett helt annat – långt från Aerosmithsamplerar och stora arenor. Allra bäst är *Buggin Out* med läcker baktakt, men hela skivan känns jämn. En sak sticker dock ut rejält. Steady-sessions egen Sjöörvarfabbe-farfarsfar: *Wicked and Wild*. Den är riktigt skum.

Mats Almegård

THE STOMACHMOUTHS**"Born Losers"**

Subliminal Sounds/Border

Stomachmouths var ett av många svenska garageband som dök upp i mitten av åttio-talet. Till skillnad från kollegorna The Creeps så sålde de dåligt i hemlandet. Det gick bättre utomlands, men trots det har ingen av deras skivor getts ut på CD. Därför är denna samling med alla essentiella Stomachmothsinspelningar och en del out-givet mer än välkommen. Det handlar om otämjad högenergifuzz med popkänsla och pipande farfisaorgel. Men också sköna inslag av reverbgitarrer som för tankarna till Shadows och Ventures. Det som brukar känneteckna åttiotalet med jobbiga produktioner hör man ingenting av hos Stomachmouths. Ljudbilden är perfekt slamrig och gitarr och orgel dominerar, precis som det ska vara.

Jonas Elgemark

SUBB**"Daylight Saving"**

Plastic Head/Border

I början av nittiotalet var det riktigt roligt med amerikansk småfinnig collegepunk å la Green Day. Men just nu känns det mer avlägset än någonsin. Medlemmarna i kanadensiska Subb borde för länge sedan ha blivit av med både finnar och tonår-

sångest. Men det har de inte. Deras tredje platta *Daylight Saving* är en riktigt plågsam historia fylld med planlöst gitarrmanglande, ett och annat tafatt ska-försök, usel sång och banala texter som mest får bandmedlemmarna att framstå som en bunt mesiga gnällspikar. Det klagas på turnélivets hotellsängar, hemlängtan till flickvännerna och otacksam publik. Slutraderna i *Out of the Line* tar förmodligen priset: "I just wanna quit/I feel sick.../I think I'm gonna stop!".

Ja, man kan ju undra vad som egentligen hindrar Mart och resten av grabbarna från att lägga ner gitarren och börja hålla flickvännen i handen på heltid.

Johanna Paulsson

SUGABABES**"Three"**

Universal

När konkurrenterna i Atomic Kitten ser ut som klonade gymtjejer besitter Sugababes de sällsynta seriefigurskvalitéer riktiga popstjärnor har. Keisha, Mutya och Heidi gör dessutom förtjusande modern kommersiell pop i en tid då den brittiska singellistan är en enda lång parad av reaktionära popstars-deltagare.

Hole in the Head är en lika briljant singel som förra skivans *Round Round*. Båda är samarbeten med Brian Higgins som också jobbat med Saint Etienne – ett band som den mörka stämningen i Sugababes musik och videor har mer gemensamt med än med andra samtida tonårsstjärnor. Näst efter Alizees *Mes Courants Electriques* är *Three* årets bästa kommersiella popmusik.

Thomas Nilson

SWOLLEN MEMBERS**"Watch This"**

Battle Axe/Border

Hiphopskivan har en del ingredienser som känns som ett tvång. Till exempel ett tufft intro och ett dito outro. Sen är det alltid bra med skits eller interludes som antingen är stenhårda, sexiga eller roliga. Mestadels är det bara trist och säger ingenting, för det är inte radioteater jag längtar efter när jag köper en skiva. Jag vill ha musik för pengarna och inte någon som snackar om hur cool han är eller hur många bitches han har eller något annat som inte kunde engagera mig mindre.

Men kanadensiska independenthipoparna Swollen Members har gjort det roligaste skitset som jag känner till. En datorröst tjuvringer en förstående man och uppger sig vara från biblioteket, säger att mannen ska lämna tillbaka boken vars lånetid gått ut för länge sedan. Det är torrt och jägligt kul, just därför att det är på en hiphopskiva där kontrasten blir riktigt stor mot hur det brukar låta.

Förutom att de gör roliga skits så är SM ett riktigt tajt hiphopband som har ett bra flyt i rappen och ett skönt beat som backar upp. Tyvärr så är de även ett band som är kompetent men inte så innovativt. De flesta låtarna på *Watch This* låter likadant och snart blir det faktiskt lite ointressant och trist att höra på deras låtar. Med lite mer visioner vad det gäller produktion och låtmateriale tror jag dock att SM verkligen kan bli något riktigt bra. Men här räcker de inte till.

Mats Almegård

TIMBALAND & MAGOO**"Under Construction Part II"**

Edel/Playground

Timbaland & Magoo's tredje platta *Under Construction Part II* ska ta det tillbaka till den gamla skolan. Enda sättet det märks på är att alla rim är snodda från gamla låtar och möjligen att beatsen är lite stelare än vanligt. Missy Elliotts *Under Construction* är redan en klassiker och påstår

man sig göra en uppföljare till den blir kraven så klart därefter. Eftersom varken Timbaland eller Magoo kan rappa krävs att deras album bjuder på feta beats och gryma gäster. Bara inledande *Cop that Shit* med Missy och *Naughty Eye II ("Hips")* med Beenie Man uppfyller de kriterierna och *Under Construction Part II* är alltså inte särskilt lyckad.

Daniel Severinsson

U.D.O.
"Nailed to Metal"
AFM/Playground

Udo Dirkschneider kompletterar sin liveplatta från 2001 med *Nailed to Metal* och klassiska låtar som *Fast as a Shark* och *Restless and Wild*. Till detta kommer också en DVD, som kan köpas separat för den som vill.

Symptomatiskt nog för den här tråkiga liveplattan och Udos ensamshow är att tyska hårdrockens nationalsång *Balls to the Wall* drar ner flest uuuuuäähhöööhhn från publiken.

Vet du inte vem Udo Dirkschneider är ska du börja med Accepts plattor mellan 1983 till 1985. De är de tunga drogerna. Gå sedan till U.D.O:s *Time Bomb* från 1991. Vill du sedan gå cold turkey så hoppa på den här CD:n.

Torbjörn Hallgren

THE VIGILANTES
"Empty Bottles & Broken Dreams"
Bandworm/Sound Pollution

Hammerös bidrag till punken letar sig tillbaka till tidiga rötter och gör det på ett hyfsat sätt. Med en kaxig image och motto som "we're not musicians playing punk... we're punks playing music" öser de genom tonårstiden med uppror mot allt och alla. Med låtar som *Punk Rock Hall of Fame*, *Backstabber*, *Our Work – Their Profit* och *Our Princess was Addicted to Drugs* snubblar de nästan fram i sin frustration. Det är inte helt ologiskt att de tackar Voice of a Generation i konvolutet.

Andreas Eriksson

VYBZ KARTEL
"Up 2 di Time"
Greensleeves/Border

Med ett ofta hysteriskt tempo i dancehall-flytet kör Vybz Kartel över motståndet utan att ens försöka speciellt hårt. Han bara regerar helt naturligt.

På spår som *Tattoo*, *Sen On* och helt utsökta *Sweet to the Belly* visar Vybz att han kan vara Jamaicas nästa Sean Paul. Kvaliteten finns där och många spår har dessutom klar radiopotential, hits finns det flera på *Up 2 di Time*, men samtidigt är det ett grymt ös. Och roligt är det också. Spår som *Badman Nah* har bisarrt tempo, man kan inte annat än att le åt uppvisningen. Med lite mer varierade och tuffare beats kan Vybz gå hur långt som helst.

Gary Andersson

WELLWATER CONSPIRACY
"Wellwater Conspiracy"
Megaforce Records

Det första jag tänker när öppningsspåret *Wimple Witch* drar igång är att grabbarna i Wellwater Conspiracy måste vara helt schizofrena. Ena stunden låter det Led Zepelin-rockigt och i nästa ekar *I Want to Hold Your Hand* med The Beatles. Frank Zappa är också en närmast ständigt närvarande inre röst. Den svåra schizofrenin visar sig fortsätta rakt igenom på Wellwater Conspiracys självbetitlade och fjärde album. Här finns både bubblande elektroniska utsvävningar, fusionvibbar och annan sextiotalspsykedelia. Men märkligt nog hörs få spår från medlemmarnas forna band. Frontmannen Matt Cameron var ju en gång i tiden trummis i Soundgarden och är numera också medlem i Pearl Jam och John McBain var gitarrist i Monster Mag-

net. Wellwater Conspiracy har lyckligtvis förmått skaffa sig ett eget liv bortom metal-grungen och skapat ett postmodernistiskt rockmonster som utmanar bland såväl rockklassiker som experimentalism.

Johanna Paulsson

WESTLIFE
"Turnaround"
BMG
RONAN KEATING
"Turn It On"
Polydor/Universal

Westlife har haft elva ettor på den brittiska singellistan, vilket placerar dem efter Elvis (18), Beatles (17) och Cliff Richard (14), men strax före Madonna (10). Den lite underliga positionen i pophistorien för ett gäng extremt slätstrukna irländare kan delvis förklaras med att det inte säljs lika mycket singlar idag som det gjorde förr. Men uppenbarligen har de också något som väldigt många briter tilltalas av. Fråga mig inte vad bara. Pojkband som ser ut att komma direkt ifrån Tory-partiets ungdomskonvent – istället för direkt ifrån Old Compton Street – är inte min sorts pojkband. Senaste singeln *Hey Whatever* nådde dock bara fjärde plats. Ett tydligt tecken på att det snart är dags att börja spela in soloskivor.

Deras forna manager Ronan Keating är ännu mer i gungning. På tredje soloskivan efter Boyzone gör mannen vuxenrock som förmodligen siktar på Bryan Adams, men landar någonstans i närheten av Jamie Walters. Eller Ryan Adams om man ska vara elak.

Thomas Nilson

RÖLF WIKSTRÖM
"Blues"
MNW

Roffe Wikströms frälsning och förbannelse är att han gjorde en Ferlin-skiva. Frälsning för att han fick en riktigt folklig förankring och blev ett respekterat namn både i folkhemmet och i skivbranschen (om han inte redan var det). Frågan är hur många som kan nämna en Wikström-låt som inte härs-tammar från Ferlin-skivan. Visst, det handlar om habil svensk svenssonblues, och det finns definitivt en marknad för det. Och det är bra, alla musikuttryck på svenska är av godo. Men jag tycker att Roffe Wikström blivit lite för mycket folkpark för att engagera. Det finns lite för mycket svenskhet i uttrycket för att det ska bli blues, även om ingredienserna är de rätta. Det finns de som gör det så mycket räare, så mycket naknare och så mycket innerligare i uttrycket för att Roffe ska suga tag i den som lyssnar. Det blir mest lisa för natradiansjälar. Vi andra har antingen supit oss fulla eller sover då.

Magnus Sjöberg